

O pereche

UMORUL ANGLO-SAXON de MĂNUȘI.

— Nu mai înțeleg nimic... În definitiv ce importanță are dacă iau sau nu mănășă, din moment ce plătesc perechea întreagă?

Surâsul reapăru pe fața vânzătorului.

— A! foarte bine, domnișoară. Se schimbă chestia! Cu plăcere! Mi-ai cerut mănășa dreaptă, nu-i așa? Iată-o!

Dar eleva își luă ghiozdanul și privind de sus pe vânzător, îi zise:

— Mă iartă domnule! Mi-ai spus că nu poți desperechea marfa. Mi-ai repetat-o clar, de trei ori. Și acum îmi propui să iau mănășa dreaptă. Nu ai nici un pic de logică... De consecință nu mai vorbesc... Deaceia mă văd nevoită să mă adresez aiurea. În orice caz, te rog să recunoști că e cam pretențios să anunți afară „Specialități de mănăși” când nu ești capabil să-mi vinzi nici măcar una singură! La revedere, domnule!

Vânzătorul fu puțin cam surprins la vederea elevei de pension care intră în magazin cu ghiozdanul plin de cărți la subsuoară. Dar se gândi că vine să facă cumpărături pentru mama sa.

În realitate, adolescenta cu buclele blonde, nu avea alt scop decât să-și omoare timpul și să practice sportul ei favorit, care consta din a pune răbdarea oamenilor la încercare.

— Desigur, domnișoară, răspunse el la întrebarea tinerei fete. Avem mănăși. De care doriți? Suedia? De căprioară?

— De căprioară? zise dânsa cu can-doare. Nu. Mi-ar fi imposibil să port mănăși făcute din pielea acestor animale blânde.

El surâse optimist.

— E numai un fel de a spune, domnișoară. Aceste căprioare nu sunt uneori decât țapi bătrâni.

— Atunci de ce spuneți că sunt de căprioară? Procedul e necinstit.

— Ascultați, domnișoară: dacă nu vreți mănăși de căprioară, pot să vă ofer altă calitate. De exemplu antilopă. Se poartă foarte mult.

— Am oroare de ceea ce se poartă.

Vânzătorul reluă imperturbabil:

— Atunci preferați Suedia?

— Suedia? Fii bun și explică-mi ce înseamnă...

— Sub acest nume e desemnat un anumit fel de mănăși.

— E numele animalului?

— N'ași putea să vă spun... Dar să vă arăt o pereche.

— Mă întreb numai dacă mănășile suedeze sunt tot atât de suedeze ca și chibriturile.

— Domnișoară, nu trebuie niciodată să căutați să înțelegeți originea expresiilor comerciale.

Deschise apoi o cutie și oferă fetei o pereche de mănăși.

— Nu. Zise dânsa. Sunt prea închise.

Atunci, el se urcă pe un scaun, scoase o a doua cutie și propuse alte mănăși prea deschise. Apoi se cățăra pe o scară, luă o a treia cutie și scoase mănăși maron. Acestea sunt prea întunecate. Din spatele teșghelei, vânzătorul deschise o a patra cutie și propuse mănăși crem. Acestea se murdăresc prea ușor.

Dar fiindcă bietul om nădușise ca un cal, fata se declară gata să le cumpere. Un surâs recunoscător înflori pe fața vânzătorului.

— Costă 7 șilingi perechea, zise dânsul.

— Bine. Impachetează-mi una, te rog.

— O pereche numai?

— Nu? am spus o mănășă: cea din dreapta.

Surâsul recunoscător dezertă de pe fața congestionată a vânzătorului.

— Cu neputință, domnișoară! rosti el

peremptoriu. Nu ni se cere niciodată o singură mănășă. Ar însemna să desprechem marfa.

— Nu vi se cere niciodată o singură mănășă? Păcat! Eu nu am nevoie decât de una singură. Aceea din dreapta.

— Bine, dar ce vreți să facem noi cu cea din stânga?

— Dragă domnule, când cumpăr mănăși, nu țin deloc să știu ce faceți cu acele cari vă rămân în prăvălie. În cazul de față, e vorba de un unchiu al meu care e ciung și nu are ce face cu o pereche.

Vânzătorul răspunse plictisit:

— Îmi pare rău, dar n'am ce face. Nu putem desperechea marfa.

OPERE MODERNE

— De unde știi când se termină acordarea instrumentelor și începe opera?

— Dar e foarte clar! Opera începe când se stinge lumina!

B A N U L

Banul e o ficțiune, e un simbol oarecare
 în șiraguri de simboluri existente azi sub soare.
 însă unic între ele, fiindcă el nu reprezintă
 Decât foarte vag obiectul.
 Se înfățișează lumii ca putere ne'ntrecută
 Dar să nu-i acorzi credință decât mult vre-o doi la sută.
 Totuși, rangul său în viață, după câte-aud și eu,
 E din cele mai înalte. La noi i se spune Leu.
 Denumirea asta 'mi pare că-i aleasă la 'ntâmplare,
 Căci cu leul ce-l cunoaștem n'are vre-o asemănare.
 Iar mulțimea îl adoră și ca unui zeu se 'nchină
 Și-i ridică 'n cînte „Casse“ să-l ferească de rugină.
 Alții, pentru care banul n'are nici o importanță
 îl asvârle ca netrebnic. Asta cîcă e culanță.
 După câte se cunoaște, însușirea lui cea mare
 E că e rotund și miros n'a avut și nici nu are.
 Personal, ocazii de-astea n'am avut ca să constat,
 Dar contez pe ce spun alții. N'am motiv ca să-i combat.
 Altă însușire mare, precum spune lumea veche,
 E c'apare de îndată ce-ai mișcat dintr'o ureche.
 Când așa îi este felul și natura 'i e servilă,
 Nu mă mir când peste noapte și-un golan își face vilă.
 Dar metoda asta care-i o metodă a cătărei
 Se aplică doar cu lei, numai ei răspund mișcării.
 Deși zona de-aplicare e redusă 'n acest mod,
 Riscul însă este minim; și găsesc că-i mai comod.
 Faci mișcarea cunoscută, lei vin tiptil la tine;
 Nici o vorbă, nici o șoaptă, să te turbure, nu vine.
 Se petrece o osmoză într'o liniște senină
 Cu un rezultat ce-aduce satisfacție deplină.
 Leul nu e sociabil, nu prea vezi mulți la un loc
 Căci e solitar din fire chiar dacă prin vre-un noroc
 Sau mai știu prin ce 'ntâmplare se adună în vre-o cassă,
 Fac ce fac că fug și nici pe cei desmeticiți nu-i lasă.
 E de-ajuns ca să găsească găurica cât de mică
 Că pe-aicia se strecoară și nu mai găsești nimic.
 Totuși masculin cum este și obsedat de idei
 El dă buzna peste fete și chiar și peste femei
 Ori ca dotă, ori ca daruri și complet transfigurat
 Căci acum preț i se spune și ca preț e-apreciat.
 Din pornirile acestea, ori din cauze obscure
 El tentează indivizii cu intenții nu prea pure
 Să-l răpească ca pe-o fată chiar de-ar sta sub trei lăcate,
 Că așa este amorul: predispus pentru păcate.

R. RUNCU

Scoțiene

Micul Mac Mi spune tatălui său:
 — Tată, dă-mi șase pence să mă duc
 să văd șarpele uriaș.
 — Nu-ți trebuie — spune tata — ia
 o lupă și uită-te la un vierme, e acelaș
 lucru!

Unul din doi negustori scoțieni asociați,
 trebuia să plece într'o călătorie de afaceri.

— Dar cum o să știu eu că ai aranjat?
 îl întreabă tovarășul.

— Îți voi trimite o ilustrată, costă
 mai ieftin.

— De ce să faci o asemenea cheltuială?
 Factorul prezentându-mi-o cu taxa de plată,
 o voi refuza și voi ști că ai izbutit.

Un scoțian urca Alpii. La un moment

dat, spre coborire, mașina în care era
 își face vânt. Șoferul terorizat, strigă
 clientului:

— Ne-am ars, frâiele s'au rupt. Și
 motorul a luat foc, nu mai pot să opresc
 mașina.

Scoțianul își face semnul crucii și se
 reculge pentru a muri ca un creștin.
 Deodată, se trezește din extazul morții
 strigă precipitat șoferului:

— Oprește cel puțin aparatul de taxat!

Consiliul de familie s'a adunat spre a
 discuta ultima dorință a mortului: un
 monument deasupra mormântului.

În cele din urmă s'a hotărît ca să-l
 îngroape jumătate înăuntru, și jumătate
 afară, în loc de monument.

La tribunal. Avocații discută pe cu-
 luare:

— Am auzit una bună.
 — Spune-mi și mie.
 — Se zice că un președinte din pro-
 vincie și-a prins nevasta cu un stagiar.
 — Ești sigur?
 — Așa se spune.
 — În plină... conversație criminală?
 — Criminală? Nu. Cel mult corec-
 țională.

La Gara de Nord. Un refugiat proas-
 păt sosit, se adresează unui hamal bâl-
 băt:

— Teatrul Național e departe?
 — Nnnu, do-do-domnule.
 — În cât timp pot ajunge acolo?
 — Era mai bi-bi-bi-ne sssă întreba-
 bați pe... pe... un alt ha-ha-mal. Pă-pă-
 pă-nă acum, e-e-e-rați acolo!

La un examen.

— Ionescu. Ce știi despre Ludovic al
 XIV-lea?
 — Era fiul lui Ludovic al XIII-lea.
 — Altceva nu mai știi?
 — Ba da: a fost tatăl lui Ludovic al
 XV-lea.

— Care este cel mai bun izolator
 cunoscut?

— Sărăcia.

— Comedia d-tale e foarte bună, dar
 dialogul lasă de dorit.

— De ce?
 — Fiindcă e lipsit de realism. Dialo-
 gurile trebuie scrise așa cum vorbești.
 — Foarte bine. Dar când vorbești
 pe nas, ce faci?

— Stimate doamnă, nu e frumos ce
 ai făcut...

— Și-anume?
 — V'ați recăsătorit la trei luni după
 moartea soțului dv.
 — Ai dreptate. Data viitoare voi aș-
 tepta mai mult!

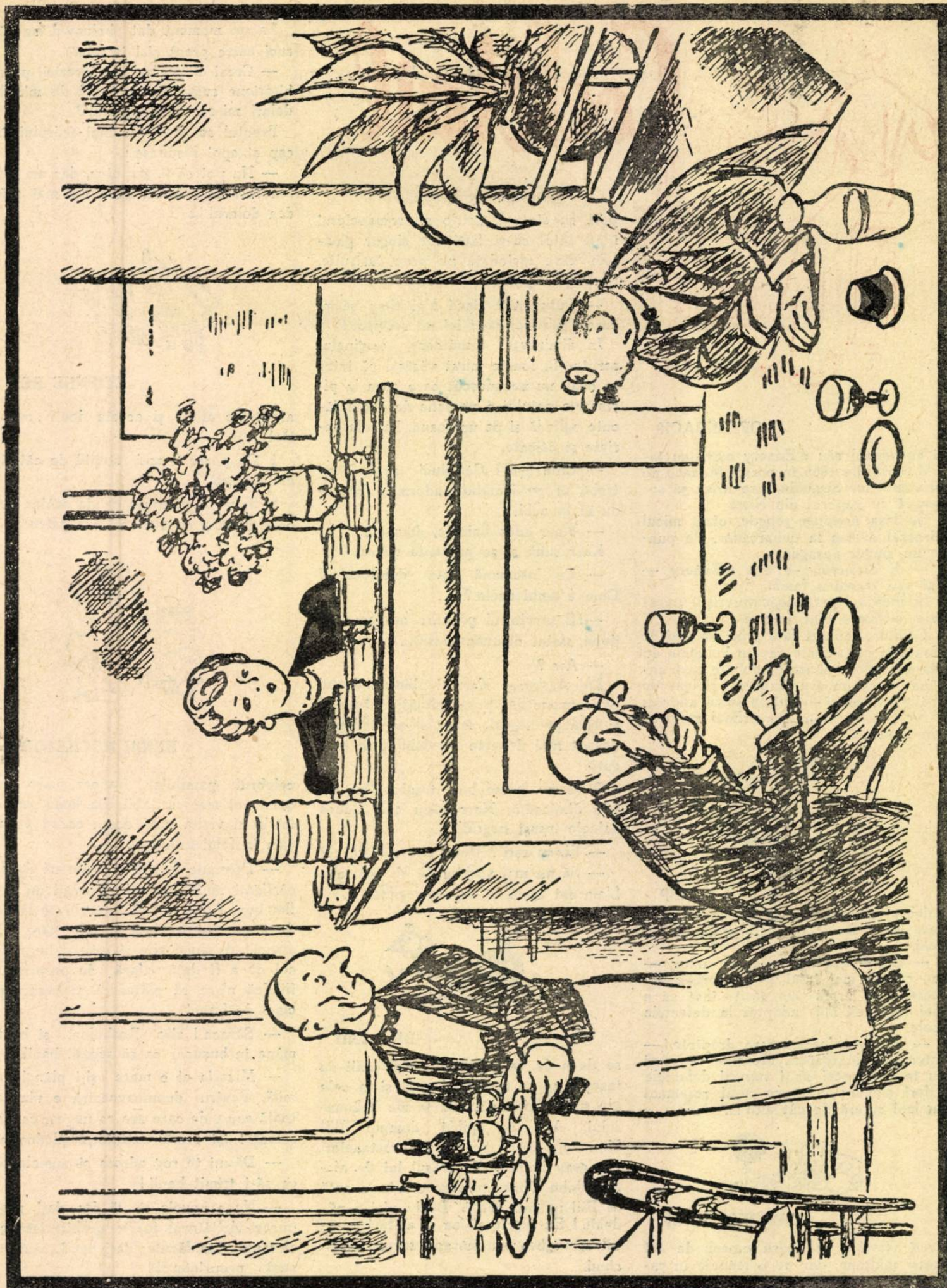
Clientul: Porțiile dv. devin din ce în
 ce mai mici. De obicei, primeam până
 acum două bucăți de friptură, în calita-
 te de vechiu client.

Chelnerul: Domnul are dreptate. Bu-
 cătăreasa a uitat desigur să taie frip-
 tura în două!

— Dați-mi, vă rog, cartea „Cum se
 combate scumpirea vieții“.

— Vă servesc, dar să știți că prețul
 a fost majorat cu 40 la sută.

STRATEGII DE CAFENEA

- Chelner, mai dă-mi cinci chibrituri!
- Scuzați, conașule, dar nu mai am decât trei chibrituri.
- Rău, foarte rău! Tocmai aveam nevoie de ajutoare!

veselia Cocktail

OFFENBACH

și cu amicul său d'Ennery așteptau într-o seară din 1865 în portul Monaco pe prietenul lor Siraudin care urma să sosească cu vaporul din Nissa.

Se lăsa noaptea repede, când micul piroscaf ajunse la debarcader. Pe punte un singur pasager.

— E Siraudin, — zise d'Ennery — hai să-i facem o farsă.

Și îndată legară deacurmezișul pase-relei o sfoară bine întinsă.

Călătorul cobori fără grije, se lovi de sfoară și căzu peste cap în hohotele de râs ale celor doi amici, hohote care curând se schimbară într'un strigăt de spaimă, când călătorul se sculă anevoe.

Nu era Siraudin. Era primul ministru din Monaco.

RIP

celebrul revuist parizian adunase în casa lui o serie de interpreți, la un ceai.

— Eu, — spunea un tânăr actor, — am căutat mai întâi să-mi corijez defectele; pe urmă am găsit însă că e mai ușor să mă adaptez la defectele mele.

— Ai avut foarte mare dreptate!, — interveni Margareta Moreno; — până nu te resemnezi să-ți suporti defectele suferi singur; după ce te-ai resemnat nu mai suferă de cât alții!...

ALPHONSE KARR

avea servitor un negru superb de doi metri înălțime, dar de o lenevie în ra-

port cu statura. Într-o zi, romancierul fiind sătul să-și facă tot singur ghețele, care niciodată nu erau lustruite, îi strigă supărat:

— Puturosule, dacă n'ai timp să-mi cureți ghețele, să-ți iei un servitor!

În dimineața următoare, originalul scriitor fu foarte mirat văzând că intra în odaie un necunoscut care puse la picioarele patului o pereche de ghețe făcute oglindă și pe un scaun, hainele pieriate și călcate.

— Cine ești? Ce-ai aduci acolo? întrebă el pe jumătate adormit, frecându-se la ochi.

— V'am adus hainele, domnule.

Karr sună și se prezentă negrul.

— Ce 'nseamnă asta dobitocule? Cine e omul acela?

— E servitorul pe care mi-l'am luat după sfatul dumneavoastră...

— Așa?

Lui Alphonse Karr îi plăceau destul excentricitățile; primi situația zâmbind și lăsă pe negrul leneș să-și îndeplinească mai departe serviciul prin procură.

O vreme merse bine treaba. Dar într-o dimineață, Karr văzu că-i aduce hainele însuși negrul.

— Ei, tu ești? Unde ți-e servitorul?

— Să nu mai vorbim de el, domnule. L'am dat afară că era un trândav!...

DE CÂND

se duce de vale dolarul, americanii au început să se mai gândească și la cele ale sufletului, nu numai la ale buzunarului. Așa de pildă domnul Bill Monney, fost rege al castanelor, era grav bolnav. Tovarășul lui de afaceri John Dimes pariașe o mie la sută că Bill nu mai scapă. Deci: nici o nădejde! Ex-regele zăcea și alături preotul îl veghea murmurând mereu rugăciuni.

La un moment dat bolnavul, se răsuca către preot și-l întrebă:

— Crezi că dac'aș lăsa bisericii presbiteriene suma de douăzeci de mii de dolari mi-aș salva sufletul?

Preotul se gândi, se mai scărpină în cap și apoi răspunse:

— Nu pot să-ți garantez, dar am putea încerca... Afară dacă n'o mai scădea dolarul!...

ETIENNE REY

are între altele și aceste două „cugătări”:

1. Ce poate fi mai stupid de cât linia dreaptă?

2. Și nu e politicos ca de atâtea secole, două și cu două să facă patru?

HENRI ROCHEFORT

celebrul pamfletar francez, care era omul cel mai caritabil din lume, primi într-o zi vizita unui domn care-i vorbi cam în felul următor:

— Domnule Rochefort, știu că d-vs., câștigați mulți bani și că aveți un suflet bun. Am venit să intervin pe lângă d-vs., pentru o biată femeie, care n'a mâncat de două zile și care e în pericol de a fi dată afară de proprietar fiindcă n'are să plătească șaptezeci și cinci de franci.

— Săraca! zise Rochefort și băgă mâna în buzunar ca să scoată banii.

— Mizeria ei e mare și-i plângi de milă. Pentru dumneavoastră e nimica toată suma de care are ea nevoie, ca s'o salvați! iși urmă vizitatorul pledoaria.

— Dă-mi te rog adresa și numele ei ca să-i trimit banii!

— Nu e nevoie să vă deranjați, răspunse vizitatorul foarte grăbit; iată și chitanța gata făcută: dați banii, căci eu sunt... proprietarul!

SIRENA

— Ce facem cu ea acum ? O mâncăm sau o ia unul din noi de nevastă ?

RIDENDO castigat MORI!

CREȘTE BAIATUL !

D. Gherș Weissman, cantorul dela Templul cel mare, se duce împreună cu fiul cel mare să cumpere un costum de haine pentru acesta din urmă.

Ajunși în fața magazinului „La leul de aur”, negustorul, d. Nachman Poplicher, le iese înainte.

— Șulăm Aleichen !
— Aleichen Șulăm !
— Cu ce vă putem servi ?
— Ași vrea să cumpăr un costum de haine pentru fiul meu Moise.

— Să vă servim... Iată o marfă pe care am primit-o chiar acum din Anglia. Foarte elegant, trainic și ieftin.

— Cât costă ?
— Opt sute de lei pentru dvs. Altoru nu-l dau cu mai puțin de o mie de lei.

— E solid ?
— Garantat pe 5 ani de zile.
— Intră la apă ?
— Imi pare rău d-le Weissman, Marfa mea nu intră la apă nici măcar cât mâna care o spală.

— Imi garantezi ?
— Pe cuvânt de onoare.
Weissman-tatăl plătește costumul, își ia progenitura de mână și pleacă.

Peste o lună de zile, d. Nachman Poplicher se află pe pragul prăvăliei.

Deodată zărește în depărtare pe d. Weissman și pe fiul său îndreptându-se spre dânsul. Și înțelege că hainele copilului au intrat la apă, căci pantalonii i-au ajuns până aproape de genunchi, iar mânecile până la coate. Ce-i de făcut ?

Între timp d. Weissman s'a apropiat și se înțepenește furios în fața magazinului.

Dar Nachmann Poplicher i-o ia înainte :

— Ptiu ! Ptiu ! Să nu-i fie de deochi ! Crește băiatul dumitale, crește !

AFACERE STRALUCITA

Moriț Cohn, negustor de mărunțișuri din Lipskani, a fost astă vară la mare.

Și de atunci a căpătat un dispreț profund pentru cinstita lui negustorie, care îi aduce în cel mai fericit caz câștig de 40 sau 50 la sută.

Căci s'a convins că se pot face afaceri mai bune fără prea mult capital și mai ales fără osteneală.

Această convingere a căpătat-o la Mamaia, pe plajă.

Dar să povestim întâmplarea.

Într-o zi când se afla întins pe nisipul fierbinte, zări pe un băiat care umplu două căldări de apă de mare și se pregăti să plece cu ele.

— Ce faci cu apa aia, tinere ?

— O vând.

— O vinzi ? Cine cumpără așa ceva ?

— Oamenii cari vor să facă băi de mare la domiciliu.

— Și cât îți plătesc ?

— Cincizeci de lei pentru o căldare.

— Adică o sută de lei de fiecare drum ? Bună afacere.

— Foarte bună, domnule... Mai ales că sunt singurul care o fac prin părțile acestea.

Tânărul plecă și Moriț gândindu-se mereu la comerțul acesta ușor, adormi.

Când s'a deșteptat înspre seară, în timpul reflexului, văzu apa mării departe, departe, departe...

Și se bătu cu palma peste frunte, zicând :

— Al naibii iscroc ! În timp ce dormeam eu, el a vândut un sfert din Marea Neagră !

CIMILITURI

Bercu Katz și Șulăm Teller își spun unul altuia ghicitori :

— Ce este galben, stă în pom și cântă ?

— Canarul.

— Nu.

— Nu e Canarul ?

— Nu.

— Atunci, spune tu !

— Scrumbia.

— Păi scrumbia stă în pom ?

— Dacă o pun eu, de ce să nu stea ?

— Fie ! Dar cântă ?

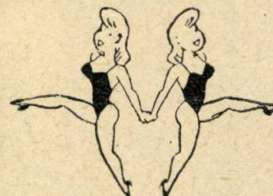
— Știi că ai haz ? Vrei să spun că nu cântă ca să ghicești numai decât ?

SA N'AIBA GRIJE

Părintele frumoasei domnișoare Liza Bercovici zice către pretendentul la mână și defectele ei :

— Dom'le Iancovici, imi este cu neputință să-ți dau mâna fetei mele. Ea are 500.000 lei dotă și d-ta n'ai decât un serviciu foarte modest.

— O ! dom'le Bercovici, nu trebuie să aveți nici o grijă : o să părăsesc serviciul ăsta imediat ce mă voi căsători cu fata d-tale !

N'ARE DECAT SA GHICEASCA !

Un parvenit evreu care călătorea cu automobilul printr'un județ din Moldova, ajungând la o răscruce oprește automobilul în fața unui țăran ce sta pe marginea șoselei. Cu voce batjocoritoare evreul întreabă :

— Ei, moș Ioane, care este drumul ce duce spre Iași ?

Se potrivișe că pe țăran îl chema tocmai Ion.

— Cum de-mi știți numele, cocoane, răspunse țăranul, plin de neîncredere.

— L'am ghicit, replică evreul pe acelaș ton batjocoritor.

— Păi, dacă așa stă treaba, n'aveți decât să ghiciți și drumul ce duce spre Iași !...

LA TRIBUNAL

Judele, care imprăștiie în juru-i un aer plin de severitate și parfum, se adresează către inculpat, un evreu voinic ca un soldat din garda călare :

— Ascultă, omule, ești acuzat de rebeliune ! Cum de ai cutezat să ataci un agent de poliție care, afară de asta, este și tatăl a patru copii ?

— Păi, dom'le jude, trebuia să trimiteți să mă aresteze un agent care nu era însurat !...

U PICIOARELE ÎN APĂ RECE

Inainte de a te răzbuna pe cineva, caută să te convingi dacă nu este mai tare decât tine...

Vreți un paradox ? Agricultorii sunt cei mai plouați oameni, atunci când nu cade de fel ploaie pe glia lor...

Două lucruri te pot duce spre ne-
bunie : banul și... femeia.

Inarmați cu prezență de spirit și un
revolver, putem trece cele mai mari
primejdii.

Vorbele unei femei nu pot fi prețuite
decât atunci când vin din adâncul i-
nimei.

Aș vrea nu duce la nimic; vreau, sin-
gur, este eficace.

Călătoriile sunt partea frivolă a oa-
menilor serioși, și partea serioasă a oa-
menilor frivoli.

Vorbele spuse dimineța nu mai au
seara același înfeles.

De ce să bei dintr'un pârau, când
poți bea dela isvor ?

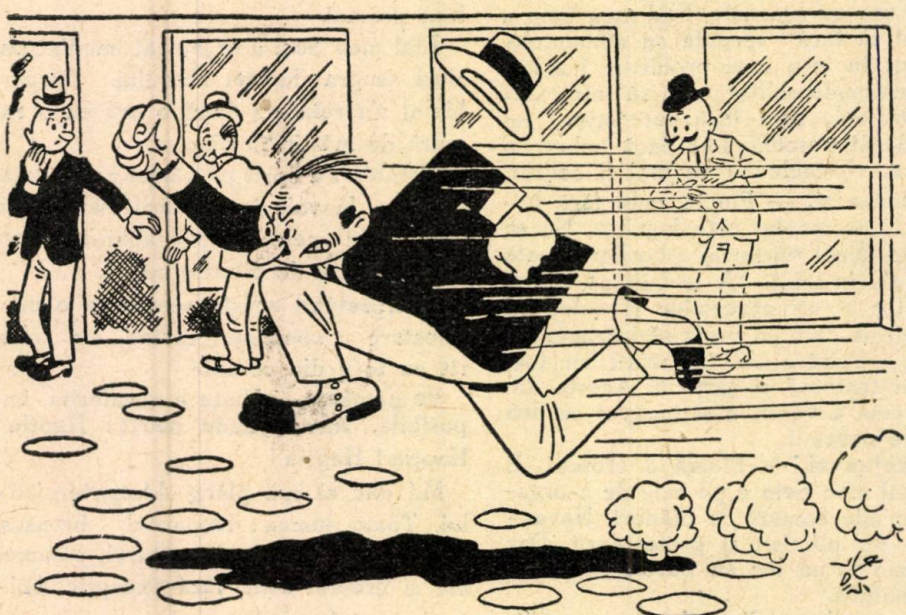
Orgoliul nu este altceva decât o pa-
siune care te face să crezi că pe lume
nu ești decât tu...

Dacă leul nu s'ar clinti dela locul de
pândă, ar mai pune el ghiara pe pradă ?

Dacă săgeata n'ar porni din arc, și-ar
atinge ea ținta ?

Prin banchete guvernezi mai bine
oamenii decât prin teroare.

Lenevia împinge mai degrabă la des-
frâu femeia, decât dorința de petreceri.

— Intotdeauna trebuie să răspund eu la telefon ! Chiar acum am telefo-
nat acasă și nu răspunde nimeni, ca de obicei !

Legende fără desene

— De ce nu cântă soția d-tale când
plânge copilul ?

— Inainte cânta, dar vecinii au spus
că preferă să-l audă pe copil plângând.

*

— Mămico, știi ce s'a întâmplat ? In
strada noastră era un copil căruia ma-
ma lui nu i-a dat bani să-și cumpere
bomboane și...

— Și ?

— Și a doua zi și-a scrântit piciorul.

*

— Ce te face să crezi că Georges
vrea să te ceară în căsătorie ?

— Mi-a cerut să-mi întrerup lecțiile
de box.

*

— Așa dar Martienii sunt oameni ca
mine și ca d-ta ?

— Nu, căci locuitorii din Marte nu
mănâncă carne.

— De ce ?

— Pentru că Marte e în post.

*

— Cum, maestre, îmi faci portretul și
nu te uiți la mine ?

— Mi-ai spus să te fac frumoasă și
nu vreau să mă las influențat.

*

— In fiecare zi, o oblig pe fiică-mea
să facă cinci ore de exerciții la piano.

— Bine, dar ai s'o desguști pentru
totdeauna de instrumentul ăsta !

— Asta e și scopul meu.

*

— Anul ăsta nu vânezi ?

— Nu. Vânatul e foarte scump.

*

— Ghiță mi-a intrat o furnică în sân !

— Lasă-lasă... Trucurile astea erau
bune acum douăzeci de ani, când nu ne
căsătorisem încă.

Jurnalul lui Noe

Acest document, scris chiar de mâna lui Noe, — o scriere tremurată de alcool — a fost prezintată de opt ori la Academie, secția Inscriptiilor, dar a fost respinsă pe motiv că e apocrifă.

Această persecuție, care fără îndoială are substrat politic, nu ne-a stîrbit cu nimic entuziasmul. Publicăm aici aceste note cu credința că datele cuprinse în ele vor stîrni cel mai mare interes în lumea iubitorilor de documente istorice autentice.

Intr'o zi. — Sunt mulțumit. Dacă cerul se menține frumos, voi putea culege via mai curînd decît în toamna trecută. Clienților mei le spun: — Anul acesta vinul va fi mai puțin, dar calitatea lui va fi mai bună.

A doua zi. — Atotputernicul m'a chemat la dînsul pentru mâine. Asta e a opta oară. În astfel de condițiuni nu se mai poate lucra. L-am întrebat pe Sf. Petre, dacă e vorba de vin, căci uneori mi se întâmplă să beau cam mult și să mă chircilesc, dar El mi-a răspuns că Domnul vrea să-mi vorbească de un cataclism. Ce-o mai fi și asta?

A doua zi. — Dumnezeu m'a primit. S'a purtat bine cu mine și a fost mai puțin autoritar ca altădată. Mi-a spus între altele:

— Dragă Noe, o să plouă.

— Doamne, i-am răspuns eu, facă-se voia Ta. Puțină ploaie nu poate să facă rău viei.

— Nu e vorba de puțină ploaie, ci de patruzeci de zile de ploaie continuă. Apa va trece de vârful munților, va fi o catastrofă cumplită.

— Stăpâne, îmi dai voie să te întreb care este motivul acestei inundații?

— Da. Inaugurez sistemul fluxului și refluxului. Prima dată nu va fi ușor. Nu am încă nici un punct de reper. De aceea prefer să organizez un potop. Și apoi vreau să fac ceva pentru pești, aceste animale simpatice, cari nu spun nimic, cari nu reclamă, cari nu fac gălăgie. Va fi deci un potop. Dar pe tine te voi cruța. Ești un om bun, drept și servibil. Îți cunosc defectele; știu că alaltăieri ai băut cam mult și ai făcut scandal. Dar ești totuși un om de treabă. Iată ce vei face: vei construi o corabie cu trunchiuri de copac pe cari le vei căptuși cu smoală. De îndată ce va începe să plouă, te vei urca în corabie cu femeia ta și vei sta acolo cu ea timp de patruzeci de zile.

— Patruzeci de zile cu nevastă pe corabie? E o pedeapsă îngrozitoare pe care nu o merit, stăpâne. Plesiosaurul este un miel pe lângă dînsa.

— O vei lua totuși cu tine. Aerul de mare o va liniști. De altfel nu vei fi singuri. Vei lua cu tine pe cei trei fii ai

tăi și pe nevestele lor; apoi vei mai lua câte o pereche din toate animalele curate.

— Bine, dar va trebui să construiesc o corabie enormă.

— Te voi ajuta cu tot materialul necesar.

Zicînd acestea Dumnezeu pieri într'un nor alb ca laptele.

A doua zi. — Am început să construiesc arca. Din nenorocire s'a răspîndit zvonul că va veni un potop. Nevastă-mea nu și-a putut ține gura și animalele au dat năvală să reție locuri. E foarte neplăcut. Bieții melci sunt îngrijați. Se tem că nu vor putea ajunge la timp. Mi-e milă de ei, săracii.

DUPĂ O SUTA DE ANI

Intr'o zi. — Arca e gata. Domnul a venit s'o inaugureze oficial. Amenajarea interiorului a plăcut foarte mult. Fiecare și-a adus provizii pentru patruzeci de zile. Imbarcarea va începe mâine dimineață. Am impresia că va fi o dezordine extraordinară.

Dumnezeu mi-a strâns mîna și mi-a spus:

— Îmi place; sunt foarte mulțumit. Nu uita însă pe nimeni. Țin foarte mult la asta.

După acestea a început imediat să plouă.

A doua zi. — Ploaia torențială nu se oprește. Via mea a fost inundată. Îngrămădeala din arcă este îngrozitoare. Elefanții au intrat buzna și au făcut corabia să se plece într'o parte. Mai târziu au intrat și opt viespi. Toată familia mea a avut de furcă cu ele. Echipajul meu nu se mai înțelege. Cerbul a blocat ușa cu coarnele. Fiul meu Sem a început să facă speculă cu alimentele. Eu sunt în fața unei probleme insolubile: viermele solitar vrea să intre singur. Ordinele sunt însă categorice: nu intră decît perechi. Dar dacă imbarc o pereche, viermele nu va mai fi solitar.

A cincea zi. — Ploaia cade fără încetare. Spectacolul este lugubru. Nu se mai văd decît vîrfurile arborilor. Toată lumea s'a instalat. A trebuit să facem puțin loc și streptococilor și celorlalți microbi, pe care nu vroia să-i primească nimeni. Printre cei întârziați au fost broasca țestoasă și șarpele. Acesta din urmă, cum a venit, a și început să dea târcoale nevestii.

A șaptea zi. — Ploaia a crescut. E frig. Fiul meu Sem e pe cale de a organiza un mic comerț de blănuri. Nevastă-mea s'a plictisit și protestează. Dar am pus-o la un loc cu fiarele sălbatice și s'a potolit.

A zecea zi. — Sunt foarte necăjit.

Pentru a număra zilele am făcut în fiecare zi câte un semn cu creta. Dar cineva a șters semnele și acum nu mai știu câte zile vom rămîne în arcă.

Plouă. Spectacolul e lugubru. Tot ce trăia pe pământ a pierit. Din fericire, nu era prea multă lume. Înțelepciunea lui Dumnezeu este fără margini. Când mă gândesc că ar fi putut deslănțui potopul zece milioane de ani mai târziu!

A douăzeci și cincea zi. — Plouă cu găleata. La animale e mare revoluție.

Pisicile au început să alerge după șoareci, leoaica a mâncat o căprioară, iar cucuveaua nu lasă pe nimeni să doarmă. Girafa și-a spart capul când s'a ridicat, căci tavanul e foarte jos. Vaca a născut un vițel, iar cangurul s'a înșelat și l-a băgat în punga sa. Dacă mai ține mult, innebunesc.

A treizecea zi. — Nu mai e ploaie. E o adevărată cascadă. Dumnezeu s'a înșelat. Patruzeci de zile au trecut de mult. O fi uitat? În orice caz, situația nu e veselă deloc.

Am încercat să trimit un porumbel, dar n'a fost posibil.

Nurorile mele îmi fac tot felul de scene. Se plîng de viața de pe corabie.

— Dacă asta e căsătoria, îți foarte mulțumim.

Atunci, m'am consfățuit cu fiii mei și am hotărît să profităm de întunericul nopții pentru a arunca femeile în apă. Operația s'a produs în mod discret. Din nenorocire, a doua zi de dimineață, am dat cu ochii de ele. Ne înșelasem în timpul nopții: am aruncat peste bord patru maimuțe.

A treizeci și cincea zi. — Am dat drumul porumbelului. A dat roată de trei ori deasupra corăbiei și apoi și-a luat drumul.

Fiul meu Sem a organizat imediat pariuri asupra duratei zborului. Porumbelul s'a reîntors după o oră cu o ramură de măsline în cioc.

Corabia s'a oprit pe vârful unui munte pe care, la voia întâmplării l-am numit Ararat. În același timp a apărut pe cer un fel de arc de diferite culori.

Interpretând aceste semne ca o manifestare a clemenței divine, am coborît cu toții din corabie.

Pe pământ. — Viața e nesuferită, imposibilă. Nu se aude decît: Hapțiu! Hapțiu! Hapțiu!

Mă duc să mă plîng Atotputernicului. Toată lumea: leopardul, broasca, zebra, iepurele, ursul, vulturul, păianjenul și greurul sunt, fără excepție, bolnavi de guturaiu!

COCOLOAȘE de HÂRTIE

Toată lumea vorbește despre doctorul I. Z..., a cărui șarlatanie e prea bine cunoscută.

— Se șoptește, spunea unul din colegii săi, că acest nerușinat nu-i nici măcar medic!

— Nu-i medic? se miră d-nul X... și totuși el ucide pacienții!

— Micuțule, tu nu-ți piepteni deloc părul?

— N'am pieptene, domnule profesor.

— Servește-te de al tatălui tău.

— Nici el nu are, domnule.

— Dar cu ce își piaptănă părul?

— N'are nici păr, domnule.

— Cum! Unchiul d-tale a murit? A luat doctoria ce i-am prescris?

— Da, doctore.

— A luat deci prea mult?

— Nu, doctore.

— Atunci nu a luat destul.

Vaporul a părăsit Constanța de vreo trei zile. Emanuel B. care-i un timid fără pereche, n'a îndrăznit încă să abordeze pe o tânără blondă care-și face zilnic siesta pe covetă. În sfârșit, B. se descoperă și îi spune:

— Doamna voiajează, nu?

Șeful. — Ai fost la bancherul Mayer?

Funcționarul. — Da, dar nu i-am putut vorbi.

Șeful. — Bine, dar ți-am spus că trebuie să-i vorbești neapărat.

Funcționarul. — Știu, dar nu a fost cu puțință. În primul rând, pentru că a murit aseară...

Șeful. — Ei, și în al doilea rând?

O filantropă vizitând o închisoare întreabă pe un deținut:

— Probabil c'ai să fii fericit când o să ieși de aci?

— Nu știu, doamnă, sunt condamnat pe viață!

PROF. — Alcoolul distruge organismul. Iată aveți aci în față inima și rinichii unui alcoolic...

— Atunci de ce îi păstrați în spirt?

D-lui C. Cosco, care într-o anterioară „poștă a redacției” face aluzie la distanțarea de vârstă dintre noi..

Ce n'am da pe aste timpuri

Să avem așa ceva:

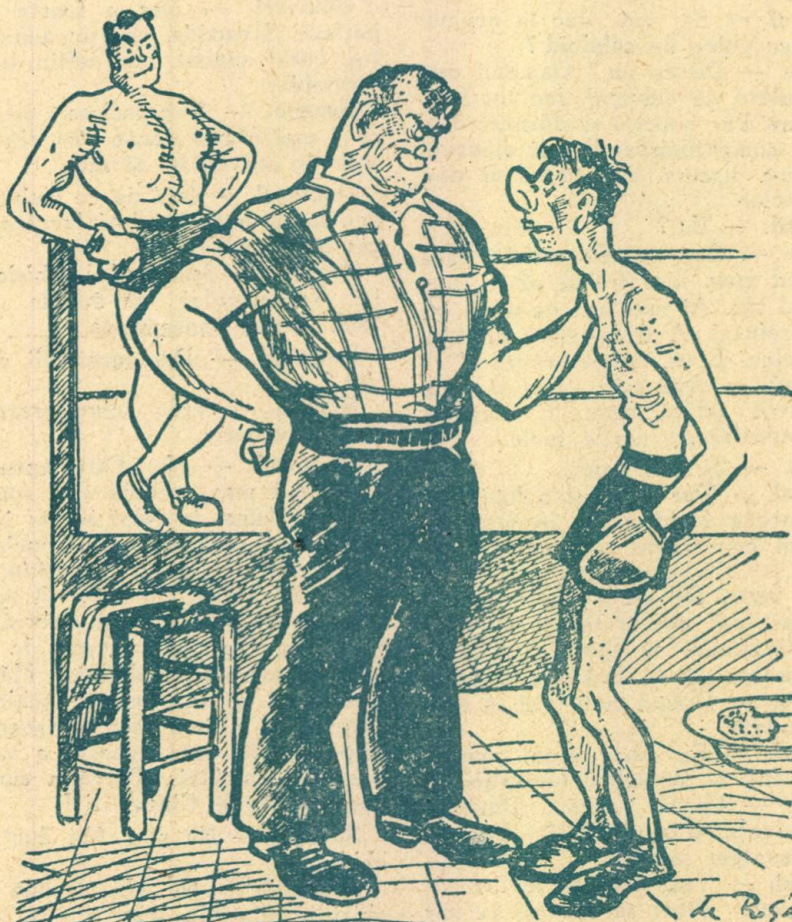
Eu, talentul dumitale

Iar matale... vârsta mea!...

Virgil Florescu

ASPIRAȚII

— În două săptămâni vei avea un torace ca al lui Apollon.

— Nu știu atât de mult. Nu s'ar putea să-mi faci mai bine un nas grec?

AMERICAN Sanatorium

Localizare într-un act de Virgiliu Slăvescu

Scena reprezintă anticamera unei săli de operație. Zidurile sunt albe, iar mobilierul e vopsit tot în alb. La ridicarea cortinei, spectatorul are impresia că sanatoriul este părăsit sau că treburile merg prost.

Doctorul Măgură își face apariția. Caută ceva.

Doctorul. — Suzano!

Vocea Suzanei. — Ce este?

Doctorul. — Unde l-ai pus?

Suzana. — Ce? Gulerul?

Doctorul. — Bine n'feles. În casa asta nu găsești nimic.

Suzana, intrând. Asta da. Nici măcar clienți. (Căutând și ea). Unde o fi gulerul? Dacă ți-ai rândui bine lucrurile, l-am fi găsit de mult. A! mi-am adus aminte! L-a spălat femeia!

Doctorul. — Când?

Suzana. — Azi de dimineată. De ce te miri? Era destul de murdar. Parcă era o zgărdă de câine.

Doctorul. — Ori cum ar fi, îți interzic să te atingi de lucrurile mele fără voia mea. Așa dar, nu pot ieși?

Suzana. — De ce nu-l iei pe cel de celoid?

Doctorul. — Să mă duc la unchiul Grigore cu guler de celoid?

Suzana. — De ce nu? Oamenii cari poartă gulere de celoid, fac tot felul de grimase. Par bolnavi și stărnesc deci mai ușor compătimirea. E mai elocvent decât orice discurs. Dar tu nu ai simțul nuanțelor.

Doctorul. — Eu?

Suzana. — Da, tu. De altfel, dacă vrei sfatul meu, n'ar trebui să te duci la unchiul tău. Ai mai fost de două ori și te-a refuzat. A treia oară nu te-a primit deloc. E un sgărie-brânză...

Doctorul. — Așa este. Dar nu uita că e fratele tatălui meu... E adevărat că nu împărtășește ideile mele...

Suzana. — Și nici banii...

Doctorul. — Dar e totuși o figură. E un om care a făcut avere neajutat de nimeni, în conservele alimentare.

Suzana. — Da și continuă acum să-și conserve banii. De altfel, are dreptate. Când ți-ai luat doctoratul și ai ținut cu tot dinadinsul să deschizi această clinică, în loc să te instalezi undeva, ți-a spus-o: — Dragul meu, n'ai să reușești niciodată.

Doctorul. — Ei, dacă nu-mi murea primul client, se schimbau lucrurile.

Suzana. — Dacă... dacă... Dacă aveam pacienți, eram bogați. Dar nu avem și suntem săraci.

Doctorul. — Vezi deci că nu ne rămâne altceva decât să apelăm la unchiul Grigore. Masa de operație am vândut-o, autoclavul la fel, iar trusa și instrumentele sunt la Muntele-de-Pietate.

Suzana. — Împreună cu bijuteriile mele. Cărțile tale sunt la anticari.

Doctorul. — Ce-are aface? Pot să mă duc oricând să le consult. E foarte simplu.

Suzana. — Da, e simplu. Toate sunt simple. Portăreii ne-au lăsat un pat. Dacă tu ești mulțumit, nici eu n'am nimic împotriva. În definitiv am mai stat noi și altădată în odăița ta de student. Și nu era rău.

Doctorul. — Lipsa asta completă de ambiție din partea ta mă măhnește. N'ai căutat niciodată să te ridici. Eu mă vedeam mare și bogat: Director al Sanatoriului American.

Suzana. — Ciudat nume ai găsit.

Doctorul. — Nu puteam să-i spun „Sanatoriul Măgură”. E prea modest. Mă vedeam ajuns un prinț al științei, cu bolnavi, cu apendicite, cu tumori în fata ușii. Din nenorocire ești prea prozaică. Eu îți vorbesc de glorie iar tu mă întrebi de mâncare.

Suzana. — Nimic mai firesc. De pildă astăzi, știi ce avem la dejun? O simplă scrumbie.

Doctorul. — Dar e foarte bine. E perfect. Scrumbia este un animal sănătos, curat, cinstit, leal, ieftin, modest și serviabil.

Suzana. — Nenorocirea este că nu ne-a mai rămas decât atât din cei trei sute de mii de lei ai mei.

Doctorul. — Iată de ce trebuie să mă duc la unchiul meu. Ai făcut socoteala cât ne trebuie?

Suzana. — Șase luni de chirie, 60 000 lei. Negustorului de mobile 20.000; 7500 pentru pansamente...

Doctorul. — Dar furnizorii din cartier?

Suzana. — Vreo cincisprezece mii cu aproximație.

Doctorul. — Nu. Fără aproximație. Unchiului meu trebuie să-i spui cifre exacte. Numai în felul acesta îl voi da gata. Te rog să faci tu pe unchiul Grigore, pentru o mică repetiție. Așa... Dragă unchiule... Umblă... El umblă de colo până colo când i se vorbește. Așa... Dragă unchiule, am nevoie de 111.456 lei. (Suzana se plimbă, iar Măgură se ține după dansa.) Dragă unchiule, n'ai răspuns la ultima mea scrisoare. Sunt disperat. De data aceasta e vorba de onoarea familiei. Parcă a sunat. (Se aude sunând). Cine-o fi?

Suzana. — Nu știu. Mă duc să deschid.

Doctorul. — Nu. Nu trebuie să deschizi imediat. În felul acesta n'ai nici o emoție. (Se aude din nou soneria.) Să vedem: Cine-o fi? Unchiul?

Suzana. — Dacă era el, nu suna de două ori.

Doctorul. — Ai dreptate. Atunci, vre-un creditor?

Suzana. — Nu, căci ar fi sunat mai tare.

Doctorul. — Dacă ar fi un bolnav?

Suzana. — Mă duc să deschid. (Iese prin fund).

Doctorul, (strigând în urma ei). — Dacă e un bolnav, spune-i să nu piardă speranța.

Suzana, (intrând). — E un prospect.

Doctorul. — Să vedem! (Citind). „Fundatia John Rockefeller”. În vederea atribuirii sumei de un milion lei, oferită de d. John Rockefeller unei clinici particulare, avem onoarea a vă face cunoscut că veți primi vizita doctorului John Brown. D-sa este însărcinat a face un raport asupra clinicii dv. și vă rugăm a-i da tot concursul de care are nevoie... Dar nu e un prospect. Cine ți-a dat asta?

Suzana. — Am găsit-o la ușa.

Doctorul. — Doctorul Brown va veni să vadă clinica... E trimis de Fundatia Rockefeller care oferă o subvenție de un milion...

Suzana. — Doctorul Brown e cunoscut?

Doctorul. — Nu, dar ar trebui să fie. Un om care împarte atâția bani! Uite, vezi, vizita asta trebuia s'o primesc acum un an. Totul era nou aci, pe când acum... acum nici nu vreau să-l primesc pe acest american.

Suzana. — În definitiv, ce trebuie să faci pentru a obține această sumă?

Doctorul. — Trebuie să ai paturi, infirmiere, bolnavi, adică tot ce lipsește aici.

Suzana. — Cum o fi aflat de clinica noastră?

Doctorul. — I-o fi dat adresa vreun portărel. Am o foarte mare clientelă de portărei. Din păcate în loc să opereze eu, operează ei.

Suzana. — Cred că l-a atras firma noastră americană. E prima oară când servește la ceva.

Doctorul. — Cel mai bun lucru, ar fi să nu-l primim.

Suzana. — De ce? Nu riscăm nimic. Trece un milion pe stradă. De ce să nu deschidem? Dacă faci una ca asta, ești un prost.

Doctorul. — Cum? Indrăznești să mă faci prost?

Suzana. — Da. P... dela Ploști, R... dela Ramadan, O... dela Oclahoma, S... dela Samovar, T... dela Tanganica...

Doctorul. — Și dacă ți-ai trage o palmă?

Suzana. — Ași urla ca fiară sălbatică și întregul cartier ar zice:

— Doctorul Măgură asasinează un bolnav. Ar prinde bine. Sper însă că nu te vei atinge de mine. În momentul

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC
la Londra
de C. Cosco
Prețul 40 Lei

când ai face-o, ai muri pe loc.

Doctorul. — De ce ?

Suzana. — De foame. Ași lua scrumbia și ași pleca. Vino să-mi ceri iertare.

Doctorul. — Te rog să mă ierți. Unchiul meu avea dreptate. Mai bine mă făceam doctor de țară. Acum aveam o mică vilă, găini, purcel...

Suzana. — Dar bolnavi ?

Doctorul. — Aveam și bolnavi. (Se aude sunând). A venit !

Suzana. — Cine ? Dolarii ? Du-te și deschide.

Doctorul. — Ești nebună ?

Suzana. — Atunci deschid eu.

Doctorul. — Te opresc !

Suzana. — Ascultă-mă: dacă nu faci ce-ți spun, îmi fac eu bagajele și plec. Vrei să joc rolul infirmierei ca de obicei ?

Doctorul. — Nu. Ai avea nevoie de o bluză curată. Pe când așa poți face pe bolnava, o bolnavă bogată, marchiza de... Piedigrotta. Până atunci, du-te la cofetarul de vis-à-vis și roagă-l, să dea drumul la radio. Du-te repede și nu mă privi așa. Nu sunt nebun...

Suzana. — Și când să mă reintorc ?

Doctorul. — Când te voi chema eu.

Suzana. — Ce boală să spun că am ?

Doctorul, la ușa. — Habar n'am. Parcă știi vreodată ce boală au clienții ? ! (Iese prin fund. Rămasă singură, Suzana încearcă să facă ordine prin casă, dar aude sgomot și fuge prin dreapta).

John Brown e un om slab și rigid. **Doctorul** și-a recăpătat gravitatea.

Doctorul. — Pofțiți, d-le doctor.

Brown. — Ași vrea să vorbesc cu doctorul Măgură.

Doctorul. — Eu sunt. Ținuta mea cam lasă de dorit. Azi am avut cam multe consultații și n'am avut vreme să mă îmbrac.

Brown. — Nu face nimic. De altfel nu voi sta decât o clipă... Ați auzit desigur că d. John Rockefeller...

Doctorul. — Da...

Brown. — Dorește să incurajeze clinicele...

Doctorul. — Da...

Brown. — La cari se practică metode noi.

Doctorul. — Da...

Brown. — În acest scop, a incredințat suma de un milion lei unui comitet, care m'a însărcinat pe mine John Brown să fac cercetările de rigoare.

Doctorul. — Da...

John Brown. — Se înțelege că mă pot înșela... Dar pot să te asigur că sunt un om de o probitate profesională mai presus de orice bănuială. Cum se numește această clinică ?

Doctorul. — American Sanatorium.

John Brown. — Cine este director ?

Doctorul. — Eu... doctor Ilie Măgură.

John Brown. — Câte săli aveți ?

Doctorul. — Șapte.

John Brown, scriind. — Șapte. Câte paturi ?

Doctorul. — Șapte.

John Brown. — Câți bolnavi ?

Doctorul. — Șapte.

John Brown. — Cred că instalația e

modernă. Sterilizarea se face prin raze ultraviolete... Aveți radiografie, electricitate medicală și înfășșit, tot ce trebuie pentru o clinică modernă ?

Doctorul. — Da.

John Brown. — Perfect. Unde suntem aici ?

Doctorul. — În strada Brezoianu.

Brown. — Nu. Vreau să spun în ce sală ? Văd o scrumbie pe grătar. Asta e bucătăria ?

Doctorul. — Nu. E laboratorul. Pregătesc un ser împotriva răului de mare. Am remarcat că scrumbia nu are niciodată rău de mare, ca și ceilalți pești de altfel. Dar scrumbia e cea mai bine dotată și fac experiențe asupra ei.

Brown. — Nu vă cer amănunte. Secretul trebuie bine păstrat. Unde sunt bolnavii ?

Doctorul, făcând un gest vag. — Pe aici... Am observat că bolnavii se vindecă foarte greu din cauză că, transplantați din decorul familiar într-o clinică unde totul este alb, sever, trist, moralul lor suferă. Deaceia am căutat să reconstituesc cu ajutorul câtorva accesorii, una sau două pânze de paianjen, coji de portocală, un scaun spart, etc. atmosfera intimă a pacientului. În felul acesta el uită că se află într-o clinică și se vindecă.

John Brown. — Foarte ingenios. Și rezultatele sunt bune ?

Doctorul. — Excelente. Eri aveam aici șapte bolnavi. Astăzi nu mai am decât unul: o femeie. Știi că femeile sunt mai încăpățănate.

John Brown. — Ceilalți au murit ?

Doctorul. — Nu. Ceilalți au plecat complet vindecați mulțumiți Sanatoriului American. De îndată ce realizăm o vindecare, trimitem tot mobilierul la desinfecție. Sus la etaj avem șase camere complet goale.

John Brown. — Dacă toată lumea ar face ca d-ta, n'ar mai fi epidemii.

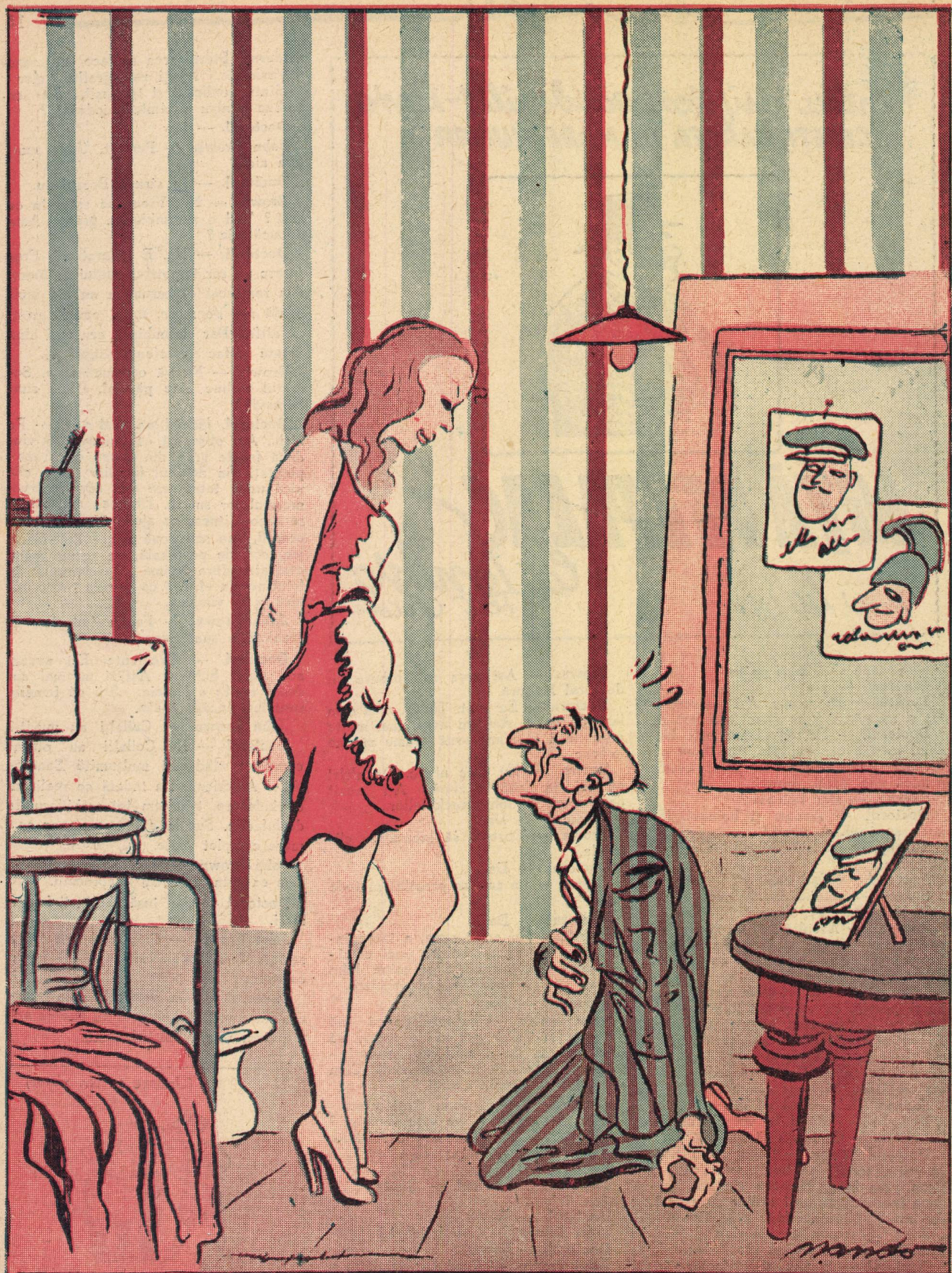
Doctorul. — Am însă cheltueli foarte mari.

John Brown. — Comitetul va ține seamă. Te-ai specializat în vreo boală oarecare ?

Doctorul. — Da. Toate boalele interne, din cauză că bolnavul nu știe ce are și putem activa liniștiți.

(Urmare în Nr. viitor)

— De ce nu crezi că te voi iubi toată viața? Am nouăzeci și nouă de ani.

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/539.
 BIOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23-25 BUCUREȘTI (ROMANIA).

VESELIA

Și acum, ține minte! Când ți-oi mai spune că ești un dobitoc, să nu-mi mai spui că eu

ți sunt tată!

LEI 5.—

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IASI

19 NOEM 1940

Proprietar :

Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :

STELIAN POPESCU

Redactor responsabil :

CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.

Redacția și Administrația :

București I

Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

Operele lui Mihai Crista

Ne-a căzut acum de curând în mâini o broșură care ne-a fermecat, ne-a uluit, ne-a turtit. Senzația aceasta nu o mai avusesem de mult, cam din vremea când apăruse pe firmamentul literaturii române „Steaua” d-lui Albu din Galați. Am tresărit atunci în fața marei revelații, și am exclamat: — Evrika! Dar ne cam grăbisem.

Epoca aceasta plină de surprize nu-și spusese ultimul cuvânt. Epigramistul din Galați ne lăsase „mot-a-mot” acum vreo șapte sau opt ani. Ceeace ne-a fost dat însă să descoperim astăzi, ne copleșește în așa măsură, încât cu greu găsim cuvintele cari să exprime inexprimabila noastră admirație.

D-nul Mihai Crista, provocatorul acestei uimiri și rival primejdios al d-lui Alex. Albu din Galați, este autorul unei broșuri de vreo 30 pagini în care își propune să reformeze lumea.

Dar să ne înțelegem: nu este vorba de un propagandist oarecare, zelator al vreunui proaspăt cult apărut peste noapte și nici de vreun atlet al unei noi doctrine, ci de un autentic poet neo-mesianic, care propovăduiește pacea generală în versuri de felul celor de mai jos:

ASCULTA AICEA LUME MARE!

CÂND VOIEȘTI SALVARE?

Sau îți place știință multă
Sacrifică pentru literatură cultă.
Atunci ajungi la fericiri,
Ziarele aduc mai bune știri.
Războaiele ți-se sfârșesc,
Boalele tale se tămăduesc.
Cu știința din tipar
Conflictele devin mai rari.
Căci de curând sosește mântuirea
Pacea mondială, unirea, fericirea!

Lozinca d-lui Crista, autorul poeziei acesteia, este: **Doresc să sosesc în Capitală cu o sticlută de cerneală specială.**

Înainte însă de a-și împlini acest vis,

ne trimite din Timișoara, unde își are în momentul de față sediul, versuri pacifiste. De pildă:

Toate Rasele de pe pământ
Vor încheia un nou legământ,
Cu Mântuitorul cel Sânt
„Pacea mondială”
Vine acum la rând.

Ideea trebuia, după părerea d-lui Crista, propagată și în imagini. Iată de pildă un desen care ilustrează broșura d-sale:

Dar ca oricărui propagandist, care se respectă, d-lui Mihai Crista îi trebuie și fonduri. În acest scop publică un alt desen, pe care îl reproducem mai jos:

DACĂ PRIMESC 100.000-LEI PESTE 30 DE ZILE TOATE RĂZBOAIELE SE VOR TERMINA!!

În aceeași broșură aflăm că d. Crista este și inventator. D-sa publică un anunț destinat comanditarilor eventuali ai unui aparat numit „Reformatorul pungașilor și hoților”.

Il reproducem în întregime:

CAUT COMPANIȘTI

la fabricarea unui aparat:

„REFORMATORUL PUNGAȘILOR ȘI HOȚILOR”

„Când fură hoțul momentan, $\frac{1}{4}$ de oară se vaetă îngrozitor. Aparatul dă un sunet de alarmă 5 minute, pe hoț îl pătrunde un curent special, încât el nu mai fură în viața lui, ci devine om de cinste”.

După care adaogă:

Cernala, condeiul și hârtia
sunt a mele scule,
Cari vindecă ranele celor
din închisori și celule,
Așa dispar total hoțiiile,
Științele golesc robiile
Să știți că nu e fleac și beția are leac.
Toate pentru bani să fac.
Trăiască Cărturarii din țară și Capitală.

Ne oprim deocamdată aci. Dar până la o mai atentă cercetare a operelor d-lui Crista, îi publicăm portretul pentru ca omenirea recunoscătoare să-și cunoască salvatorul. Iată-l:

MIHAI CRISTA

Poet idealist și Reformator Mondial

Un biureau original

de C. COSCO

Când nu precizam, ca socialistii, — sunt mulți ani de atunci — locul fiecărui atom în spațiul lumii viitoare, când adică renunțam să mai aflăm cam pe unde, după arătările lui Marx, o să curgă râul cel cu lapte și miere din care se vor adăpa și prietenul Pițurcă, și Nae Metafizicul, și prietenul Ghenea, ca și noi restul de umili ucenici, — făceam altceva. Făceam măcar o societate culturală.

Dar activitatea noastră nu se mărginea la socialism și societăți culturale. Uneori porneam și la întreprinderi în cari scopul de bază era... vânărea leului — mare pe atunci cât o dihanie apocaliptică.

Am înființat pe str. Regală... Ce? Vă gândiți la o revistă literară. Am înființat altceva: un „biureau de compoziții stilistice, corectură și traduceri“.

Nu-mi mai amintesc pe de-a-întregul textul afișelor de mână pe cari chiar proprietarii biureauului și prietenii lor, dintre cari unul a ajuns și ministru, le împărțeam pe stradă și prin Cișmigiu. S'a publicat afișul în Românul (cu u scurt) al lui Vintilă Rosetti și zierele de atunci au scris despre... întreprindere care era socotită frumoasă și aducea în țară, se zicea, pe „les écrivains publics“ din Paris.

După cât mai rețin, afișul începea cu o invitație, foarte americană: „Senzatie! Civilizație!! Robinet!!!“. Senzație, civilizație... Dar de ce: robinet? Poate că de pe atunci deschideam drum literaturii de avangardă. Și apoi, progresiv, o exclamație, două, trei! Era, de sigur, maximum de dibăcie spre a prinde în mreje clientela.

Urma textul cam așa:

Vrei tu, tânără domnișoară, să răspunzi iubitelui cu o scrisoare minunat compusă? Vrei tu, tinere îndrăgostit, să adresezi dulcineei tale cuvintele cele mai alese de amor cu cari să-ți cucerești imediat idealul? Vrei să-i faci un acrostih? O odă?

Tu, văduvă inconsolabilă, vrei să pui un epitaf mișcător pe mormântul soțului tău iubit?

Intrebam și viceversa: soțul dezolat vrea... etc. Apoi: comerciantul X vrea el o reclamă bună? Nașul, frațele, vor să rostească la cununia fiinului sau surorii un toast?

Ofeream prompt, iarăși, discursuri la înmormântări și la orice ocazii:

întruniri, onomastice, nașteri, etc. Da, și la nașteri, fiindcă pe atunci presa era destul de încântată să anunțe aceste „fericite evenimente“.

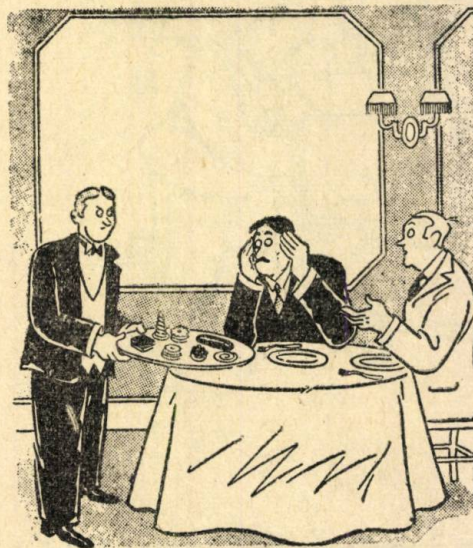
Aflăm cu plăcere că d-na Vasilescu soția simpaticului nostru amic, Costică Vasilescu, comisar la acsize, a dat naștere unui drăgălaș băețel. Atât mama cât și pruncul sunt perfect sănătoși. Felicitările noastre.

Dar temeritatea o atingeam cu altă ofertă: primeam comenzi pentru teze de licență. Zic temeritate, ca să nu se creadă că publicarea unei teze ar mai fi și azi, pentru câte unii, tot o formalitate sau o simplă cheltuială de hârtie și tipar!

Biureauul de compoziții stilistice asigură prețuri modeste și, mai ales, „discreție garantată“, cheazășuită, între altele, și de o intrare ferită, prin gang — la Nr. 8.

Primul client ne-a cerut un acrostih (Ruxandra) numele scris cu x nu cu cs și cel însărcinat cu confecționarea a fost obligat să exalteze dorurile Ruxandrei până la... dulceața vinurilor „Xeres“.

Au urmat epitafuli, discursuri, etc. Pentru un nepot al proprietarului magazinului de pe vremuri Luvru, am fabricat un toast la o căsătorie. Emanuel Kant, filosoful criticii rațiunii pure, intervenea agresiv, la fiecare câteva fraze, cu existența lui Dumnezeu, cu nemurirea sufletului și mai ales cu felicitări frățești — ce

— Cu prietenul meu trebuie să ai răbdare, garson. E jucător de șah!

mai încoace și încolo — pentru „unirea tinerilor de față“.

Dar lecția aceasta din întreprindere a avut succes numai ca noutate. Mușterii plăteau puțin, se tocneau grozav, chiria la biureau mergea. Unii tineri literați cu nume, dar fără prăvălie, începuseră să ne concureze. Se spunea că Radu D. Rosetti a „executat“ un epitaful cu 40 de lei.

Am rămas în curând numai cu corectura și traducerele.

Am corectat, între altele, pentru Emil Lahovari (cinci lei o coală) două volume de discursuri politice ale fratelui său, marele Alexandru Lahovari, și am tradus din franțuzește și teza acestuia de doctorat în drept la Paris.

Am avut apoi onoarea vizitei lui Caragiale.

— „Bravo măi băeți! Să știți că faceți treabă!“

Și maestrul, care totdeauna a fost extrem de exigent cu corectura, care toată viața și-a pigăit scrisul, care trimetea telegrame chilometrice dela Berlin pentru o virgulă sărită sau pusă unde nu trebuia, a insistat asupra folosului mare al unei bune corecturi. A încheiat:

— „Să știți că faceți treabă, fiindcă, mă, nici cartea de vizită să nu ți-o lași necorectată!“

Am zis cu toți atunci că marele umorist exagerează.

Foarte curând eu unul am avut o probă grozav de convingătoare. Eram traducător și corector la Naționalul lui I. N. Iancovescu. Ziarul se imprima la tipografia Dor P. Cucu, pe str. Sărindar. Dela Petre Cucu, la Baldovin, șeful atelierului, toți lucrătorii, până la cel din urmă ucenic, mă cunoștea cum își cunoaște mama pruncul. Biureauul meu, de altfel, era chiar în localul tipografiei. Am dat să mi se tipărească 100 de cărți de vizită.

Am scris pur și simplu:

C. Cosco

și a ieșit: C. Bosco.

Doamne, ce m'am mai amărit! Nu de alta, dar mai ales nu se potrivea și nu s'a potrivit toată viața. Scamator de nici un fel n'am fost nici când.

Sfatul marelui Caragiale însă a rămas sfat. Vi-l recomand: Reve-deți corectura chiar la o carte de vizită.

VEDERE spre mare

D-lui director al hotelului
Palace, Constanța

Domnule,

Fiind nevoit să petrec douăzeci și una de zile la mare, vă rog să binevoiți a-mi reține o cameră cu vedere la mare în hotelul dv. începând dela 17 Iulie crt.

Cu toată stima,

Nae Păsărică

D-lui Nae Păsărică, București

Vă anunțăm cu tot regretul că nu închiriem nici una din camerele noastre pentru mai mult de opt zile. După acest termen niciunul din pensionarii noștri nu mai poate rămâne, deoarece a pierdut totul la cazino. Dacă n'a pierdut totul, înseamnă că nu are pasiunea jocului și dacă n'o are, interesul pentru stațiunea noastră scade la zero.

Vă rugăm să primiți, etc..

Director, Câmpulungeanu

D-lui director al hotelului
Royal, Mamaia

Domnule,

Ași dori să petrec trei săptămâni pe malul mării. În acest scop, așa fi foarte mulțumit dacă mi-ați rezerva în hotelul dv. o cameră cu vedere spre mare. Sosec în ziua de 17 Iulie, la prânz.

Cu toată stima,

Nae Păsărică,

D-lui Nae Păsărică, București

Ne grăbim a vă face cunoscut că din Iunie până în August camerele noastre sunt rezervate străinilor cari vizitează stațiunea.

Cum numele dv. nu pare a fi străin,

nu vă putem satisface cererea.

Totuși, am înființat la etajul 5 câteva camere pentru români, la prețul de lei patru sute pe zi. Dar ferestrele nu dau spre mare decât indirect, dacă consimțiți să plătiți un supliment pentru periscop.

Cu toată părerea de rău.

Director, Izidor Kaufman

D-lui director al hotelului
„Marea Neagră“ Mangalia

Dorind să-mi petrec vacanța la mare, vă rog să binevoiți a-mi reține o cameră cu vederea spre mare în hotelul dv. Masa o voi lua la hotel. Sosec în ziua de 17 Iulie.

Incredințat fiind că, etc..

Nae Păsărică

Domnule Păsărică,

Cu toată dorința noastră de a vă servi, ne va fi imposibil să vă rezervăm o cameră cu vederea la mare. Avem însă camere cu vedere în curte. Sunt foarte frumoase și, afară de asta, așezăm pe masă câte o scoică în care se aude șgomotul valurilor mării.

În cazul când vă convine, vă facem cunoscut că prețul întreținerii complete este de 500 lei pe zi, fără vin, fără desert și fără serviciu.

Cu speranța că veți agreea propunerea noastră, vă salutăm cu toată stima.

Barbaroza Ionescu

D-nei Agapia Turturescu.
Pensiune de familie,
Carmen Sylva

Stimată Doamnă,

Vă scriu din partea fostului dv. pensionar, colonelul Tutunaru, pentru a vă ruga să-mi rezervați până la data de 17 Iulie crt., o cameră cu vedere la mare.

Deși sunt necăsătorit, sunt un om liniștit, iubitor de muzică și literatură și cred că mă veți agreea.

Cu distinsă stimă

Nae Păsărică

P. S. Nu m'am legat în viața mea de servitoare.

D-le Nae Păsărică, București

De oarece sunteți recomandatul d-lui colonel Tutunaru, care a lăsat la noi o amintire neștearsă de jucător de domino, mă grăbesc să vă fac cunoscut că m'am ocupat imediat de cererea dv.

Am găsit o cameră despre care pot afirma că are vedere spre mare. Mai bine zis, dacă vă aplecați puțin pe fereastră în timpul fluxului, puteți zări un colțisor de mare. Pensiunea este foarte confortabilă, cu excepția cabinetelor, cari se află la 1 jum. km. depărtare.

Cu multă stimă,

Agapia Turturescu

D-lui Agaifton Papadimopoulos
Han și restaurant, Mangalia

Domnule,

Aveți în hanul dv. o cameră simplă, fie și sumar mobilată, cu vedere spre mare?

Dacă aveți o astfel de cameră, pot sosi poimăine.

Alăturat aveți mărci în valoare de lei 50, reprezentând costul răspunsului dv. telegrafic.

Cu stimă

Nae Păsărică

Nae Păsărică, București

Telegramă

Rezervat cameră condițional trei săptămâni plătite anticipat. Fereastra spre mare Stop. Simplitate. Mobile modeste în schimb pian automat în restaurant.

Agaifton Papadimopoulos

D-l Păsărică a sosit și a plătit fiindcă așa e d-lui: om corect și „janconte”. D-sa își ia acum camera în primire.

Nae Păsărică, intrând în cameră. — Ce fericire! Ce priveliște minunată. Aici voi trăi douăzeci de zile ca în sânul lui Avram. Vreau să dorm, să mă odihnesc de haosul din București. Soarele mă va deștepta în zori. Să mergem la culcare.

D-l Nae Păsărică suflă în lumânare. Camera se cufundă în întuneric. Deodată însă se luminează ca ziua. D-l Păsărică sare în sus. Se face din nou întuneric. Apoi iar luminează.

Nae Păsărică, intrând în cameră.

— damnațiune! Sunt un om nefericit. Hangiul mi-a dat tocmai camera din fața farului, astfel că din cincisprezece în cincisprezece minute trebuie să tresar din somn din cauza semnalelor orbitoare!

— Cum nu știu să scriu, îți voi da știri despre mine prin mandate postale.
— Bine, micule. Scrie-mi puțin... dar cât mai des!

SACHA GUITRY.

Articole pentru fumători

PIPA

Englezii fumează cu pipa din atavism; Germanii pentru că face mai mult fum decât țigara; pictorii fumează cu pipa pentru că este mai comod, săracii pentru că e mai economic și tinerii pentru că cred că e șic.

Și în sfârșit în fiecare corporație se găsesc oameni cari preferă să fumeze cu pipa.

Eu îi înțeleg farmecul. E o veche camaradă pe care o uiți în buzunar o zi, două, trei, după care o scoți, o scuturi de colțul mesei și cenușa cade odată cu amintirile cari se șterg.

BRICHETA CU FITIL

Am și eu una.

Dar nu mă mai ating de ea din ziua când, punând-o încă aprinsă în buzunar, mi-am ars căptușala hainei, pantalonii, indispensabilii și o bucată de piele.

BRICHETA AUTOMATA

Larousse ne oferă o definiție a cuvântului automat, care traduce perfect părerea pe care o am despre acest fel de brichetă:

„Automat: Care se execută fără participarea voinței”.

Și într'adevăr am observat că voința este un factor fără valoare când e vorba să aprinzi o astfel de brichetă.

TABACHERELE

Nu le găsesc niciodată indeajuns de mari. Iar când pot conține țigările de cari am nevoie, sunt prea voluminoase și îmi umflă buzunarul.

Personal, n'am pierdut niciodată un pachet de țigări. Dar mi-am pierdut toate tabacherile. Sau le-am dăruit din pricina închizătoarei când aceasta refuza să mai funcționeze.

ȚIGARETELE

Rog pe prietenii mei să nu-mi mai dăruiască niciunul. Am prea multe, am peste tot și nu știu unde să le mai pun.

Am avut unul lung de chilimbar verde, care mi-a făcut viața nesuferită. Țigările erau prea groase și mă vedeam nevoit să le subțiez scoțând din tutun. Operație lungă și plicticoasă după care țigara capătă un aspect jalnic. O aprindeam așa strâmbă cum era, dar după al treilea fum cădea și trebuia să o iau dela capăt. Odată, de două ori, de trei ori.

Aiară de asta mă loveam de toate lucrurile inconjurătoare.

Și în sfârșit, după ce terminam de fumat, îmi era cu neputință să scot mucul fără concursul acului meu de cravată, pe care l-am frânt într-o zi întrebându-l astfel.

Dar toate necazurile au un sfârșit. În ziua de 15 Octombrie 1917 — sunt date pe care un fumător nu le uită niciodată — am avut plăcerea să sfărâm pentru totdeauna acest superb cadou care mi-a otrăvit existența timp de trei luni de zile.

TABACUL

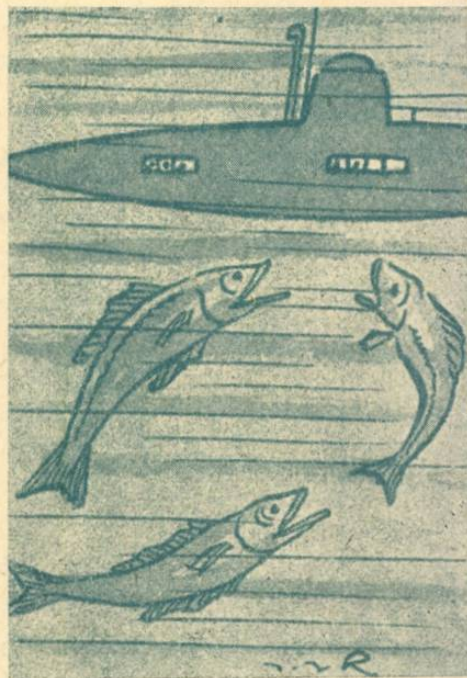
Da, dar altădată. La 1830. Era încă tânăr.

N'aveți decât să încercați. Dar nu-mi oferiți vre-o priză, căci mă veți pune în neplăcuta situație de a refuza net.

TUTUNUL DE MESTECAT

Marinarii de apă dulce nu pot să practice acest obicei, căci n'au unde să scuie.

Pentru că să poți mesteca tutun trebuie să te afli pe ocean și nu tocmai aproape de coastă. Dar nu e numai atât: mai trebuie să-ți și placă.

SUBMARINUL

Peștii.—Uite oameni făcuți conserve!

FOIȚA DE ȚIGARA

Despre foița de țigară n'am găsit nimic de spus.

CHIBRITURILE

Știu... nu se aprind. E adevărat. Dar nu sunt ele de vină. Poate că nu știm noi cum să procedăm cu ele.

Și apoi așa imperfecte cum sunt, le prefer tuturor brichetelor din lume.

Adevărat este însă, că atunci când ai o cutie plină, poți lua unul la întâmplare, fără teamă că nu se va aprinde. Dar, dacă din nenorocire nu ai decât unul singur, poți fi sigur că nu va lua foc.

HAȘISUL

Europenii cari fumează hașis, mă fac să mă gândesc la arabii cari se îmbracă în smoking.

OPIUMUL

Europenii cari fumează opium mă fac să mă gândesc la chinezii cari poartă pălărie tare.

NARGHILEAUA

Toată lumea a încercat odată și toată lumea a găsit acest fel de a fuma delicios și superior celorlalte.

CHIBRITURILE DE CEARA

Când s'a terminat cutia, tot mai rămâne un chibrit ascuns într'un colț, prins în elastic și care refuză să iasă. Ești obligat să sfărâmi cutia. Dar nu vă dați această osteneală, căci chibritul nu se va aprinde.

SCUIPATOAREA

Recunosc că sunt unii oameni îndemânați. Mie însă nu-mi place jocul ăsta.

CONCLUZIE

Tutunul este pentru mine o călăuză sigură.

Atât timp cât pot fuma, sunt sănătos.

Când arunc o țigare fumată pe jumătate, e semn că nu mă simt bine.

Atât timp cât nu fumez, țin dietă și nu lucrez.

Când simt din nou dorința de a fuma, asta înseamnă că mă simt mai bine.

Iar când mi se întâmplă ca având o țigară în mână să aprind din distracție o alta, e semn că ceea ce am întreprins îmi va reuși.

În ziua când voi mărturisi că tutunul îmi face rău, puteți chema pompele funebre.

Mai curând sau mai târziu

E o lege naturală
Care spune prea sonor :
„Nu-i nevoie de grăbeală,
Toate vin la timpul lor”.
Lasă deci cuta din tâmple,
Fiindcă ce ți-e scris, musiu,
Va veni să ți se ntâmple —
Mai curând sau mai târziu...

Pe această cruntă criză
Vrând ca să mă ratrapez,
Eu joc poker „toți în miză”
Și plusez și relansez.
Dar Grimaud cu mutra crasă
Jupuindu-mă de viu,
Leter eu mă'ntorc acasă
Mai curând sau mai târziu.

Mimi stă și spionează
Pe fereastră, unde Jean
Cu-a ei soră „completează”
In amurgul diafan.
Dar puștanca prinsă'n friguri,
Zice 'ncet : — Bine că știu !
Am să fac și eu, fiți siguri, —
Mai curând sau mai târziu !..

La muzeu, madam Tarabă
O mumie contemplând,
Cam ironic se întreabă :
— Ah !... câți ani o fi având ?...
Stă atunci mumia dreaptă
Și-i răspunde caleniu :
— Fi-vei și matale „coaptă” —
Mai curând sau mai târziu !..

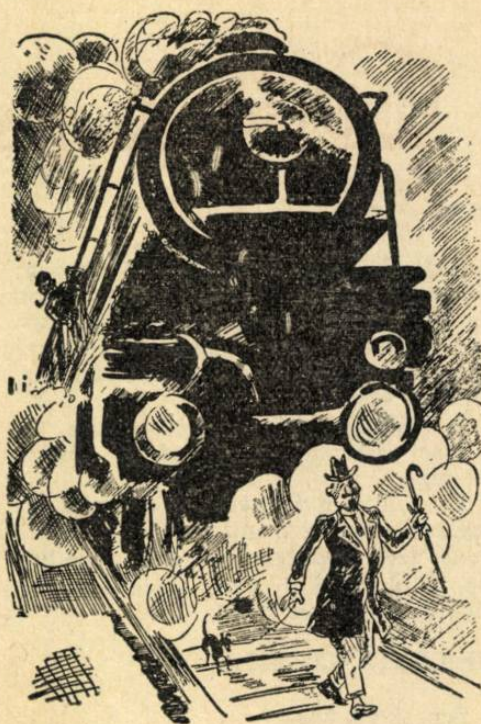
Veta face „pasul mare”,
Se mărită c'un muscal, —
Deci, Costel, plin de turbare,
O amenință brutal.
Însă ea, îmbărbătându-l :
— Dragul mamei bîdiviu,
Nu fi prost... că-ți vine rîndul —
Mai curând sau mai târziu !..

Răgălie, în „redută”
Cu nevasta lui pe câmp,
Vede-o bestie cornută
Care îl privește tîmp.
Vrând c'un pumn ca să-l răstoarne,
Boul îi șoptește : — Știu !
Ți-e necaz c'o să porți coarne
Mai curând sau mai târziu !..

Dacă ai averi grozave
Și mîncări pentru nebuni,
Toate mutrele scîrnave
Îți vor fi prieteni buni ;
Însă când îți termini zloții
Și rămâi un ageamiu,
Te vor părăsi cu toții
Mai curând sau mai târziu.

Țara este în prefaceri,
Zilnic auzim ceva :
Unii au făcut afaceri,
Alții n'au nici ce mânca !
Începînd purificarea,
Gestul nu va fi'n pustiu, —
Ei vor umple închisoarea
Mai curând sau mai târziu !..

VIRGIL FLORESCU

MAȘINISTUL. — Boerule, suntem în întârziere. N'ai putea să lungești pasul?

LA TEATRU

— Vai ! Scuzați-mă, domnule. M'am așezat pe ochelarii dv.

— Nu face nimic, conia. Au văzut ei și altele mai grozave.

— Oricât ai fi de îndemânatic, scumpe confrate, tot te înșeli câteodată. Astfel când l-am operat pe bancherul X, nu avea ceeace credeam.

— Cum ? Nu avea apendicită ?

— Ba da. Dar nu avea bani.

Glume despre doctori

— Dragul meu, trebuie să încetezi cu viața pe care o duci.

— Crezi, doctore !

— Sunt sigur. Chefurile d-tale îți scurtează zilele.

— Așa este. Dar îmi lungesc în mod plăcut nopțile.

— Intre confrăți, n'ai comis nicio dată o gafă ?

— Ba da. Am vindecat un milionar în numai două vizite.

*

— Doctore, după fiecare masă simt o nevoie cumplită de a dormi și lupt din răputeri pentru a nu ațipi la masă. Ce-i de făcut ?

— Culcă-te în pat.

— Războiul e îngrozitor.

— Intr'adevăr !

— Mai ales obuzele.

— Obuzele ca obuzele, dar sgomotul pe care îl fac este insuportabil.

— Cum ? Ești din nou bolnav ? De ce nu te duci la doctorul Nae ?

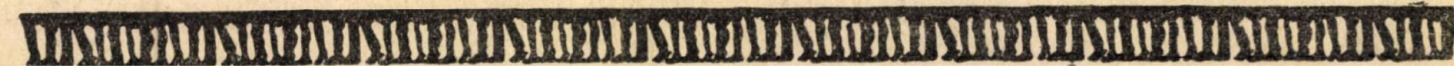
— Fiindcă ultima oară când am fost bolnav m'a pus pe picioare, dar apoi, când a venit cu nota de plată, m'a trântit din nou la pat.

LA FARMACIE SAU VISUL BETIVULUI

— Ce frumoasă moartea!

veselia

FACHIRUL

(Scena se petrece la Teatrul comunal dintr-o urbe mică moldovenească, la una din reprezentațiile fachirului Benadur. Sala e plină până la refuz).

SPEAKERUL. — Domnilor și doamnelor. Vom proceda acum la o experiență de insensibilizare a fachirului. Printr'un efort de voință, al cărui secret nu-l cunoaște nimeni, și pe care îl veți afla din volumul ce vom vinde în pauză, fachirul Benadur nu va simți absolut nicio durere. I se va înfige un pumnal în braț și nu va simți nimic. I se va sfărâma o piatră pe pânțele și va rămâne insensibil. I se vor înfige ace în obraz, fără ca să crănească. Vor urma apoi alte experiențe senzaționale. Pentru a se evita orice bănuială, fachirul roagă pe d-nii medici și ziariști din sală să poștească pe scenă pentru a controla aparatele. Domnii ziariști sunt rugați să poștească. (Din sală nu se ridică nimeni. În orașel nu există gazete).

Domnii doctori...

DR. MATRAGUNA. — Vin eu.

DR. MUSTEAȚA. — Și eu.

(Senzație enormă în sală. Cei doi doctori, singurii din orașel, reușiți pe scenă, constituie evenimentul zilei).

SPEAKERUL. — În vederea experienței, fachirul se va cufunda singur în stare de catalepsie. Invit pe d-nii doctori să binevoiască a constata.

DR. MATRAGUNA, examinând pe fachir. — Nu încapă nicio indoială: e în catalepsie.

DR. MUSTEAȚA. — Da... în aparență. Dar nimic nu dovedește...

DR. MATRAGUNA. — Dă-mi voce...

SPEAKERUL. — Iată acum un pumnal de Toledo. E tăios și solid. Domnii doctori sunt rugați să constate.

DR. MATRAGUNA. — Perfect... Oțelul e solid. Niciun truc.

DR. MUSTEAȚA. — Nu pot afirma nimic. E montat într'un anumit fel. Ce o fi în mâner?

DR. MATRAGUNA. — Cu alte cuvinte, eu nu mă pricep la nimic!

SPEAKERUL. — Fachirul își va străpunge obrazul cu această armă. D-nii profesori sunt rugați să constate...

DR. MATRAGUNA. — Niciun truc. Pumnalul străbate mucoasa deasupra arcadei zigomatice, exact la canalul lui Stenon.

DR. MUSTEAȚA. — Ce savantă observație!

DR. MATRAGUNA. — Ascultă domnule, ai început să mă plictisești. De când suntem aici nu faci decât să mă contrazici.

DR. MUSTEAȚA. — Scumpe domn, sper că nu ai pretenția că numai d-ta cunoști medicina.

DR. MATRAGUNA. — Nu. D-ta o

cunoști mai bine decât mine. Clienta d-tale madam Papainog, pe care a înmormântat-o eri, e cea mai bună dovadă.

DR. MUSTEAȚA. — Madam Papainog avea șaptezeci de ani. De ce nu vorbești d-ta mai bine de d-ra Tăgârță care avea optsprezece ani și pe care ai omorât-o în două vizite?

DR. MATRAGUNA. — În două vizite? Mai bine să vorbim de bătrânul Ciolpan pe care l-ai asasinat cu injecțiile d-tale. Ar fi trebuit să fii de mult la închisoare.

DR. MUSTEAȚA, furios. — Eu la închisoare? Mai bine vezi de tine, doctor de avorturi.

DR. MATRAGUNA. — Calomnia asta o vei plăti cu vârf și indesat, iubito. Te invit să precizezi! Te somez să spui tot ce știi!

Intreaga sală, încântată de acest intermezzo în afara de program. — Da! Să vorbească!

DR. MUSTEAȚA. — Voi vorbi în fața procurorului.

DR. MATRAGUNA. — Vei fi chemat și cât de curând. Trebuie să dai socoteală de crimele d-tale. Opinia publică trebuie să știe care este adevărul cu privire la operația Stănculeanu, pentru care ai luat șaiszeci de mii lei.

DR. MUSTEAȚA. — Dar apendicite d-tale? Trei operații, trei decese. Nu mai vorbesc de oreioanele pe care le-ai tratat ca pe niște ulcere la stomac.

DR. MATRAGUNA. — Așa? Ei bine, eu voi vorbi de hemoroizii d-rei Cilibescu, pe cari i-ai tratat ca pe o sarcină avansată. (D-ra Cilibescu care e în sală leșină. Publicul leșină și el... de râs).

DR. MUSTEAȚA. — Ai un tupeu nemaipomenit! Uită de familia Gândăcescu pe cari i-ai tratat de eczemă, când ei nu aveau decât râie? (Familia Gândăcescu protestează și bagă capetele sub bănci).

DR. MATRAGUNA. — Dar d-ta? Ai provocat d-rei Poponete căderea căderea completă a părului și acum e nevoită să poarte perucă.

D-RA POPONETE, din sală. — Sunteți niște ticăloși!

DR. MUSTEAȚA. — Satirile! Pentru o simplă tensiune arterială dezbraci toate clientele.

DR. MATRAGUNA. — Vrei să istorisesc cum ai pus ventuze doamnei...

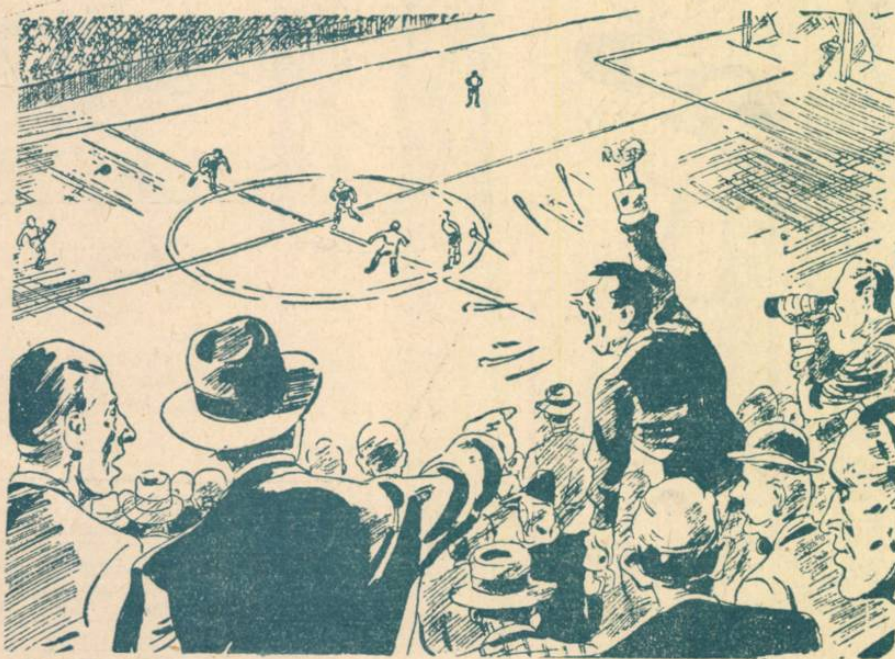
O DOAMNA DIN SALA. — Nu, nu, nu!

DR. MUSTEAȚA. — D-ta ești medic? Rușine!

DR. MATRAGUNA. — Porcule!

DR. MUSTEAȚA. — Escrocule! (Cei doi sunt gata să se încadre).

SPEAKERUL. — Cortina! Lăsați cortina!

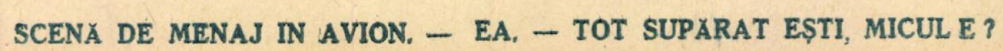

SUPORTERUL ENTUZIAST. — Haide Ripensia!

I-UL SPECTATOR. — De ce strigă ăla „Haide Ripensia” la match ul Venus-Rapid?

II-LEA SPECTATOR. — E un bălbăit care a început să spună „Haide Ripensia” încă dela matchul de Dumineca trecută. Se pare că deabia acum a terminat.

veselia

O glumă bună

După citirea actului de acuzare, interogatorul începe :

Președintele. — Acuzat, cum te numești ?

Acuzatul. — Elefterie Mănălungă.

Președintele. — Profesiunea ?

Acuzatul. — Inventator.

Pr. — Ai inventat ceva ?

Ac. — Nimic până acum... dar caut mereu.

Pr. — Ai la activul d-tale douăzeci și șapte de condamnări.

Ac. — N'ași putea să vă spun cifra exactă, dar cred că, cu aproximație, aveți dreptate.

Pr. — Toate aceste delictle le-ai comis sub diferite nume...

Ac. — Da. Lucrez sub diferite pseudonime.

Pr. — Ai antecedente deplorabile. Prima dată ai fost arestat pentru furtul unei perechi de ghete uzate.

Ac. — Mă înșelasem... Credeam că sunt noi.

Pr. — Apoi, ai fost prins furând niște tacâmuri de argint. Ce ai de spus ?

Ac. — Erau cu inițialele mele...

Pr. — Ar trebui să-ți fie rușine să apari mereu în fața tribunalului.

Ac. — Nu sunt eu de vină d-le președinte.

Pr. — Dar cine ?

Ac. — Agenții polițienesci cari nu-mi lasă nici un pic de răgaz.

Pr. — Ai părinți ?

Ac. — Da, o soră și un frate.

Pr. — N'ai decât un singur frate ?

Ac. — Da, d-le președinte.

Pr. — Curios ! Sora d-tale a declarat la instrucție că are doi frați... Care din doi spune adevărul ?... Dar, să trecem

peste asta... Ceeace te aduce astăzi în lafa justiției, e cu mult mai grav. Ți-ai asasinat soția. Pentru ce ai făcut asta ?

Ac. — Era singurul mijloc de a mă scăpa de dânsa.

Pr. — Și ai avut cinizmul de a te duce la înmormântare.

Ac. — Era prima dată când ieșeam împreună în oraș.

Pr. — Nu munceai niciodată... îi cereai bani întotdeauna iar la urmă ai ucis-o pentru doisprezece lei !... Nici măcar cu ce să plătești avocatul... Și mai îndrăznești să mă privești în față ! Ticălosule !

Ac. — Imi pare rău de bietul avocat...

Pr. — După ce ai ucis-o i-ai luat ceasul...

Ac. — Să vedeți... M'am gândit că pe lumea cealaltă nu va avea nevoie să știe cât e ora...

Pr. — Ai tăiat pe victimă în bucăți și ai aruncat-o în apă. Din păcate n'au fost găsite decât trunchiul și membrele.

Ac. — Pierdusem capul, d-le președinte.

Pr. — D-nii jurați vor fi necruțători cu d-ta. Îți vor refuza circumstanțele atenuante.

Ac. — Știu... din nenorocire sunt toți celibatari !

Pr. — Crima d-tale a făcut două victime, căci aflând moartea fiicei sale, soacra d-tale a murit în urma unui acces subit de cord.

Ac. — Vă rog, d-le președinte, nu mă faceți să râd... Imi sunt buzele crăpate !

La ora când închidem ediția, interogatorul continuă. Suntem deci nevoiți să amânăm continuarea dezbaterilor și verdictul pentru numărul viitor.

Legende fără desene

— Care este cel mai bun izolator cunoscut ?

— Sărăcia.

— Comedia d-tale e foarte bună, dar dialogul lasă de dorit.

— De ce ?

— Fiindcă e lipsit de realism. Dialogurile trebuie scrise așa cum vorbești.

— Foarte bine. Dar când vorbești pe nas, ce faci ?

— Știmată doamnă, nu e frumos ce ai făcut...

— Și-anume ?

— V'ați recăsătorit la trei luni după moartea soțului dv.

— Ai dreptate. Data viitoare voi aștepta mai mult !

Clientul: Porțiile dv. devin din ce în ce mai mici. De obicei, primeam până acum două bucăți de friptură, în calitate de vechiu client.

Chelnerul: Domnul are dreptate. Bucătăreasa a uitat desigur să taie friptura în două !

— Dați-mi, vă rog, cartea „Cum se combate scumpirea vieții”.

— Vă servesc, dar să știți că prețul a fost majorat cu 40%.

— Am găsit o mie de lei...

— Zău ? Sunt sigur că dacă ai cunoaște pe păgubaș, i-ai restitui suma.

— Suma întreagă, nu. Dar i-ași oferi o recompensă de o sută de lei.

— Ce citești acolo ?

— O carte medicală : **Bucolicele lui Virgiliu.**

— Lenuto, de ce nu te joci cu păpușa pe care ți-a dat-o tanti Agleaia ?

— Am pus-o bine în dulap.

— De ce ?

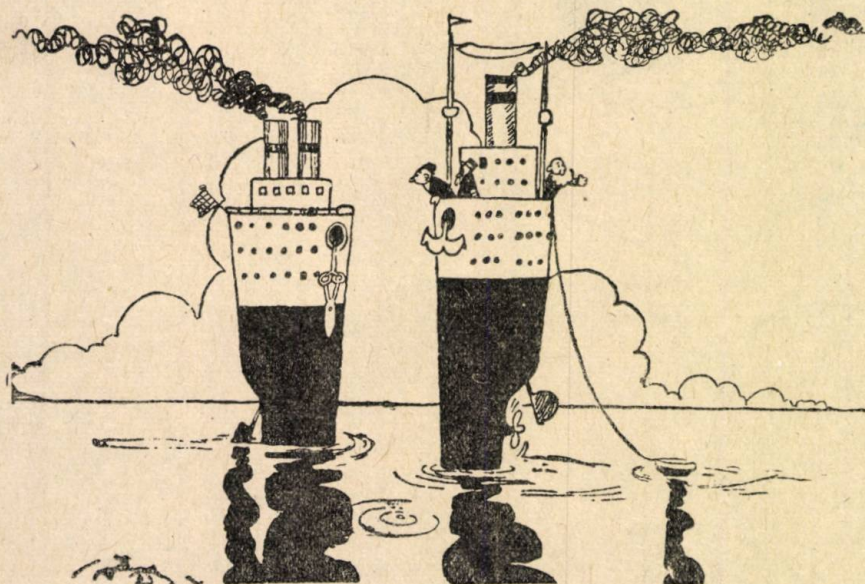
— O păstrez pentru copiii mei.

— Dar dacă nu vei avea copii ?

— Atunci o voi păstra pentru nepoții mei.

— Care e pluralul substantivului „copil” ?

— Gemeni, d-le profesor.

— Navă la orizont ! Navă la orizont !

— De ce strigi „navă la orizont”, când vasul e la trei metri distanță ?

— Fiindcă, pentru mine, orizontul e foarte aproape. Sunt miop.

RIDENDO Castigat MORI!

ASIGURARI CONTRA ACCIDENTELOR

Braun, agent de asigurări, se întâlnește cu prietenul lui Blum:

— Ascultă, Blum, asigură-te împotriva accidentelor. E foarte ușor. În fiecare an verși o sumă oarecare. În schimb ești asigurat...

— Se poate, dar...

— De ce eziți? Inchipuește-ți că îți fracturezi un picior: încasezi zece mii de lei. Dacă e un braț, încasezi douăzeci de mii. Iar dacă dă Dumnezeu să-ți fracturezi mâinile și picioarele, atunci, dragă Blum, ești dija un om bogat.

BUNA AFACERE

— Bună ziua, Moriț. Imi pare bine că te văd.

— Ai ceva să-mi spui?

— Da. Vreau să-ți propun o afacere faină.

— Despre ce este vorba?

— Vreau să-ți vând un cal.

— N'am nevoie de niciun cal.

— Da, dar e o adevărată ocazie. Așa cal nu se refuză. Dacă pleci cu el seara la ora 8 din București, ajungi la Galați la orele 7 imineața.

— Știu, dragă, dar ce vrei să fac eu la Galați la orele 7 dimineața?

LA POKER

Kaufman și Bercovici joacă poker. Trece întâmplător pe lângă ei și Moriț.

— Moriț, vino să joci poker cu noi.

— Nu. Voi jucați pe bani și eu nu fac asta din principiu.

— Jucăm pe foarte puțin.

— Cât e miza?

— Un leu.

— Atunci joc și eu.

Se dau cărțile. Moriț se prefăce că uită să pună miza. Bercovici și Kauf-

man se privesc. Cum să-l facă să înțeleagă? Și deodată începe să-și reproșeze reciproc:

— Kaufman, pune miza.

— Am pus-o. Tu ai uitat.

— Nu; eu am pus-o.

— Te înșeli. Pune banii jos!

Dar Moriț nu înțelege nimic. Ceilalți continuă să se certe.

Atunci Moriț ia banii de pe masă și pleacă spunând:

— Văd că aveți poftă de gâlceavă. Eu imi iau banii și plec. La revedere!

A FI SAU A NU FI

Naftule se pregătește să plece:

— Ascultă, Malcă, vreau să mă duc până la Bursă. Dar se pregătește să plouă. Ce-ai zice să-mi iau umbrela?

— Ia-ți umbrela.

— Da, dar dacă nu plouă, de ce s'o mai iau? Mai bine iau bastonul.

— Bine. Lasă umbrela acasă și ia-ți bastonul.

— Da. Furtuna se apropie însă și dacă mă apucă ploaia mă face ciuciuete.

— Atunci, ia-ți umbrela.

— Ai dreptate. Totuși, cred că se luminează. Mai bine las umbrela și iau bastonul.

— Ascultă, Naftule. Ia umbrela sau bastonul, cum vrei, dar nu mă mai bate la cap.

— Femeie afurisită! Cu tine nu mai ese omul la capăt. Odată spui să iau umbrela, odată bastonul și acum imi spui să le iau pe amândouă. Cu femeile nu poți ajunge la nici un rezultat. M'am săturat. N'am nevoie nici de umbrelă, nici de baston. Mai bine rămân acasă. Să te înveți minte!

Cu sare și piper

O doamnă felicita pe gramaticul Boiste că a eliminat din dicționarul său toate cuvintele obscene.

Boiste a privit-o îndelung și apoi i-a răspuns:

— De unde știi că le-am exclus? Le-ai căutat pe toate?

Rivarol spunea:

— Când ești tânăr, îți trebuie trei zile de cumințenie pentru a repara trei luni de excese. Dar când ești bătrân, pentru a repara trei zile de excese, îți trebuie trei luni de cumințenie.

Lui Smift, autorul lui Gulliver, i se spunea să nu-și căsătorească fiul nevârștnic.

— E mai bine să aștepți. Lasă-l să devie matur și înțelept.

— Știu, dar dacă devine matur și înțelept, nu se mai căsătorește niciodată.

D-na de Girardin întâlnind într-o zi un tânăr frumos, dar prost și infumurat, zise:

— E frumos, foarte frumos, dar prost. E un amarez pentru femei surde.

Marele caricaturist francez Forain lua masa cu câțiva confrăți la un mare restaurant din Paris.

În acest timp trecu pe acolo un cunoscut bancher.

Prietenii îl întrebară pe marele umorist:

— Il cunoști?

— Vag.

— Vrei să-l chemăm aici!

— La ce bun?

— Ca să vă cunoașteți.

— Nu. Hotărit nu. E un om căruia nu-i poți strânge mâna decât... cu cătușele.

— Mario, spunea Voltaire servitoarei sale; a adus doctoria dela farmacie?

— Care doctorie, conașule?

— Aceea pentru dormit.

— Nu, n'a adus-o încă.

— Încă nu? Atunci du-te și spune-i să mi-o trimită imediat, căci altfel adorm fără s'o iau.

Un om de afaceri american se plimba în împrejurimile New-York-ului cu un chinez. Pentru ca să ajungă la destinație, mai trebuiau să ia un tramvai.

— Să luăm tramvaiul, zise americanul. Vom câștiga astfel trei minute.

— Bine, răspunse chinezul fără să se arate deloc entuziasmat. Dar când vom câștiga aceste trei minute, ce vom face cu ele?

SCHETCH ^{Casa crimei} radiofonic.

PERSONAGII

Lăcătușul.
William.
Secretarul.

Se aude o unealtă scotocind prin broască.

Lăcătușul. — Trebuie să fie pe undeva vreun comutator electric, domnule detectiv.

William. — Il voi găsi. Am lampa mea de buzunar.

Lăcătușul. — Acum, domnule detectiv și d-vs., domnule secretar, mai aveți nevoie de mine?

William, (cu răceală). — Nu. Nu mai e nici o broască de deschis. Incăperea aceasta va ajunge pentru cercetările mele, iar observațiile pe care le voi face vor duce la descoperirea vinovatului. Crima, fără nici pic de îndoială, a fost comisă aici.

Lăcătușul. — Mă reintorc la atelier pentru serviciul de noapte. Atelierul unde lucrez se află lângă gară, la doi pași de comisariat.

William. — Mai e un sfert de oră până la miezul nopții... Poți pleca. Caută să nu faci prea mult șgomot. Adalbert!

Secretarul. — Aici sunt.

William. — Vom începe ancheta. Stai

aici: dacă va fi nevoie de note, deși nu prea cred, ți le voi dicta.

Secretarul. — Bine, domnule detectiv.

William. — Voi începe să gândesc cu glas tare. Ascultă... sau nu asculta.

Secretarul. — Ascult, domnule detectiv, ascult.

William. — E tot una. Corpul domnului Turlupin care locuia aici în strada Castelului, numărul 22, a fost găsit în apele râului. Sugrumat fără îndoială. Autoritățile se aflau în fața unei crime. Intervenția mea nu a părut nimănui necesară. Familia victimei a cerut însă comisariului să mă cheme. Crima a fost comisă în această cameră. Domnul Turlupin a primit acum patru zile, se zice... (Insistând). Se zice!... o singură vizită: aceea a unui bătrân cu care era în legătură de afaceri. De atunci, acest bătrân nu a mai venit pe aici.

Secretarul. — Ce faci domnule detectiv? De ce te-ai trântit la pământ?

William. — Pentru că să pot mirosi mai bine, dragul meu. E tocmai ceea ce credeam: se simte un miros de cauciuc ars. Bătrânul suspect. Suspect pentru mine, căci celorlalți nu le-a trecut nimic prin minte, locuiește lângă o uzi-

nă de cauciuc. Materialul dat la rebut se arde de obicei în curte; acest rug emană un miros caracteristic și statornic care pătrunde în veșmintele vecinilor. După trecerea unei zile mirosul dispare. Dacă aici subzistă încă, asta înseamnă că bătrânul s'a reintors aseară. A! iată un condeiu interesant! Cerneala care înegrește penișa este uscată, dar privind-o de aproape se poate constata că nu e atât de uscată și că datează de cel mult douăzeci și patru de ore. (Cu autoritate). Victima s'a instalat aici și a scris ceea ce i-a ordonat asasinul. Apoi a pus condeii pe călămară la locul unde l-am găsit. Asasinul s'a apropiat tiptil pe la spate și înainte de a o sugruma a lovit-o în cap cu un corp tare. Moartea ar fi trebuit să fie fulgerătoare. Faptul că nu l'a ucis dintr'odată dovedește că instrumentul se afla în mâinile debile ale unui bătrân. Pe de altă parte trebuie să notăm că în această cameră totul este în cea mai perfectă ordine. Avem de-a face, nu cu un profesionist al crimei, ci cu un om metodic, exact în obiceiurile sale și care când comite o crimă o organizează cu aceeași precizie ca și afacerile sale obicinuite. Dar tabloul acesta din perete? Urma prafului e înegală ceea ce înseamnă că nu a stat drept ci a fost îndreptat de puțină vreme. Tot asasinul este acela care în mania lui de ordine a îndreptat poziția tabloului. Avem de-a face cu un maniac și în direcția aceasta trebuie să ne îndreptăm cercetările. Căci sunt sigur că se va reintoarce. Se va reintoarce aici deoarece, recapitulând în minte împrejurările crimei, îl va fi teamă că a uitat ceva, vreun indiciu care să-l dea de gol. Și nu va putea rezista tentației de a reveni. Nu știe încă nimic despre descoperirea cadavrului și cercetările întreprinse de poliție. Deacea își va face în curând apariția. (Triumfător). Ascultă!

Secretarul. — Ce este?

William. — Se aude cineva mergând prin grădină. Să stingem lumina... Intinericul îl va atrage. Să ne așezăm deoparte și de alta a ușii... Sst! Vine!! Cine este?

Secretarul. — S'a reintors lăcătușul.

William. — Aprinde lumina!...

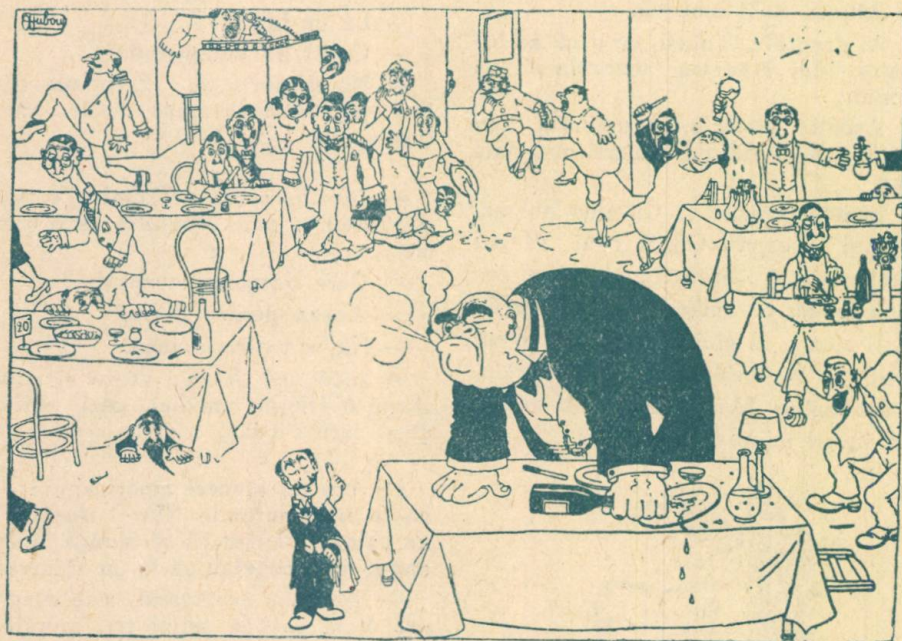
Lăcătușul. — Eu sunt domnule detectiv! Lăcătușul.

William. — Ce poțestești?

Lăcătușul. — M'a trimis comisariul să vă înștiințez că nu este aici casa crimei. Aici suntem la numărul 22 și domnul Turlupin locuia la numărul 122 din strada Castelului.

William, (furios). — De ce nu mi-ai spus-o dela început, dobitocule?

Cortina

— Dacă nu te astâmperi, vei avea de-a face cu mine!

Enciclopedia amorului

A

ADIO. — Pseudonimul lui „la revedere, pe mâine”, de care fac uz femeile ca temă dominantă a primei convorbiri cu un adorator.

Reciproca: „Adio pentru totdeauna” înseamnă „la revedere, pe diseară”.

ADULTER. — Idee nefericită a soților de a vizita locul unde respectivele se întâlnesc cu amanții. Mulți soți se duc întovărășiți de un comisar. — „Cum? spune comisarul după încheierea actelor, nu spui nici un cuvânt de protest? Atunci de ce ai ținut să te însoțesc?” — „Se vede că nu o cunoști pe nevastă-mea. Te-am chemat ca să mă aperi”.

AMANT. — Vezi blană, automobil, bijuterii, automobil, văr ofițer, etc., etc.

AVENTURA. — Ceeace au avut toți bărbații cândva. Ceeace femeile nu au avut niciodată.

B

BALBAIALA. — Caracteristica îndrăgostiților în anumite perioade.

C

CAPRICIU. — Dragoste de o zi. Sau, mai exact, de o noapte.

CASTITATE. — Vine, probabil, dela caste și constituie o problemă care se pune din ce în ce mai rar și asta prin India îndepărtată.

COCOȘEL. — Diminutiv de care beneficiază soții, atunci când soțiile vor să le ceară ceva.

CRIZA DE NERVI. — Afecțiune primejdioasă pentru organismul feminin, care culminează cu spargeri de vase și în lipsă, de farfurii.

D

DESTIN. — Vezi „Divan”.

DECLARAȚIE. — Odinioară se făcea în genunchi, ceea ce dovedește, soliditatea bretelelor din acele timpuri.

DEZINTERESARE. — Virtute exclusiv femeiască. (Declinăm orice răspundere pentru definiția de mai sus. Nota redacției).

DIVAN. — Vezi „Destin”.

E

EUGENIE. — Știința de a avea copii cu Eugeniu.

FRIGIDITATE. — Starea femeilor lapone, în timpul somnului.

FOTOGRAFIE. — Spațiul unic și restrâns, în care soțul și soția se află împreună și zâmbesc.

G

GAMBE. — Metodă istorică inventată de Marlene Dietrich pentru a converti pe Joseph von Sternberg.

H

HOTEL. — Destinat acelor doamne cari n'ar intra pentru nimic în lume într-o garsonieră.

INEL (verighetă). — Simbolul credinței conjugale. Pentru a nu-l pierde, bărbații când ies în oraș îl poartă în buzunarul dela vestă. Femeile îl afișează cu ostentație, pentru a descuraja pe adoratorii cari nu au locuințe cu două eșuri.

INCOMPREHENSIVITATE. — Defectul cel mai mare al bărbaților față de femei. (Așa spun ele).

INGENUITATE. — Ignorarea a tot ce e în legătură cu iubirea. Termen discret, pe cale să dispară cu desăvârșire din vocabular.

N

NOAPTE. — Prima noapte: sinonim cu noaptea nunții, care se mai chiamă și albă ca un omagiu adus vâului de mireasă. În America, țara divorțurilor, există și o „ultimă noapte”, care precede pe cea dintâi.

NU. — Când e pronunțat de o femeie, servește de anticameră lui „da”.

O

OCHIU. — Organ care servește îndrăgostiților, pentru a semnaliza...

ONESTA. — Cuvânt care servește femeilor în fraze clasice: — „Drept cine mă iei? Sunt o femeie onestă.”

P

PRIMA (și unica iubire). — Precede o altă primă și unică iubire. (Pentru calcule relative vezi tablele lui Pitagora).

PENITENȚA. — Căința femeilor după o greșală care le-a decepționat.

PUDOARE. — Scutul inocenței. Când duce la căsătorie, a fost un scut de bună calitate.

S

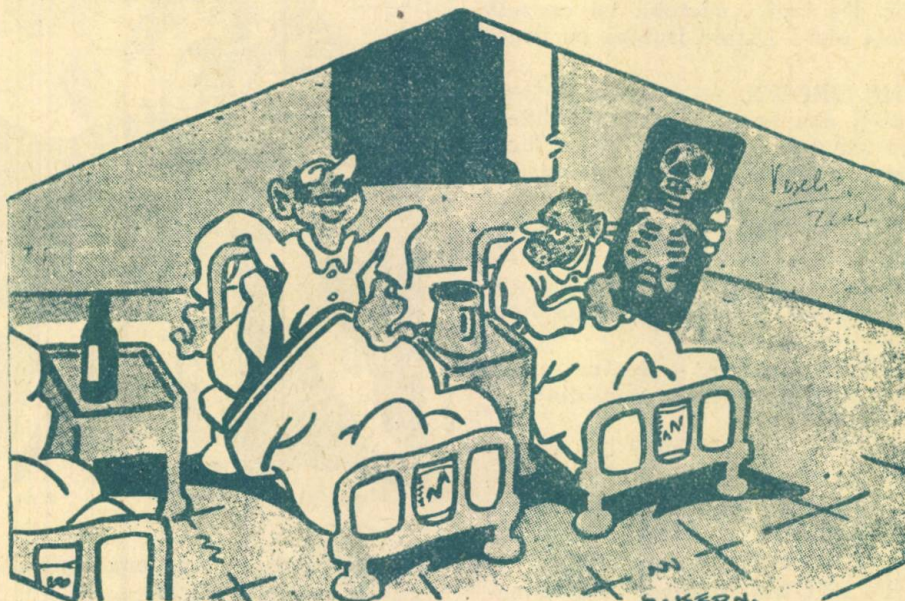
SOACRA. — Vezi operele lui Marion.

SARUTARE. — Pentru o femeie: scurta sau lungă paranteză între „Puiule!” sau „Porcule!”.

ȘAMPANIE. — La dineurile în doi amețește pe bărbați și pe femei: pe femei din cauza alcoolului, iar pe bărbați din cauza prețului.

V

VIRGINITATE. — Pădurile africane sunt virgine. Alte exemple nu se cunosc.

— Asta e radiografia mea.

— Văd. Dar, ca să fii sincer, am impresia că ești cam flatat!

AMERICAN Sanatorium

Localizare într-un act de Virgiliu Stăvescu

— Urmare din numărul trecut —

John Brown. — Aveți tabele statistice?

Doctorul. — Hotărît, nu. N'ași vrea să cadă în mâinile bolnavilor.

John Brown. — Cât ieși pentru o operație.

Doctorul. — De obicei, cinci mii. Dar nu mi se dă niciodată atât.

John Brown. — Și atunci tai în două.

Doctorul. — Asta e meseria noastră.

John Brown. — Ași vrea să-mi a-runc ochii prin sala de operație.

Doctorul. — Al! sala de operație? Vorbești de măcelăriile de odinioară? Am suprimat-o.

John Brown. — Ai suprimat-o? Dar atunci unde operezi?

Doctorul. — Oriunde. Pe bolnav îl impresionează când este transportat în sala de operație. E neliniștit, ezită, se opune, se lovește. De aceea eu îl opere-z oriunde se găsește.

John Brown. — Dar microbii?

Doctorul. (aparte). — Cred că am mers prea departe. (Cu glas tare). Nici nu mă sinchiesc de ei!

John Brown. — Scumpe confrate, dă-mi voie să-ți strâng mâna...

Doctorul. — Am compromis totul! Vrea să plece.

John Brown. — ...și să-ți spun: În-sfârșit! am găsit un coleg care împăr-tășește punctul meu de vedere asupra falsei doctrine microbiene. Microbii, dragul meu, nu sunt decât o farsă.

Doctorul. (uimit). — Zău?

John Brown. — E o invenție a vizio-narilor. De fapt, microbii își execută influența aici... (Arată fruntea cu dege-tul).

JOHN BROWN. — Prietene, dă-mi voie să-ți dau acest titlu, sunt edificat asupra sanatoriului d-tale. Mi-am făcut o părere. Nu știu cât câștigi pe an...

MAGURA. — Nici eu!

JOHN BROWN. — Știu însă că sa-natoriul d-tale este de prim rang. Nu mai ai nevoie decât de o mică încura-jare pecuniară, pe care Fundația Roc-kefeller ți-o va acorda.

MAGURA, mândru. — Nu cer nimic. Timpul liber îl consacru consultațiunilor gratuite.

JOHN BROWN. — Cum? Dai și con-sultații gratuite?

MAGURA, scoțând capul pe fereas-tră. — În fiecare zi. Uite, privește lu-mea care așteaptă pe trotuar.

JOHN BROWN, privind. — E minu-nat! Sunt aproape treizeci de persoane.

MAGURA, aparte. — Iată marile fo-loase ale radiodifuziunii.

JOHN BROWN. — Ești o mare fi-gură. (Între Suzana).

MAGURA. — Ce mai face scumpa mea bolnavă?

SUZANA. — Foarte bine, dragă doc-tore și asta mulțumită salvatorului meu.

MAGURA, făcând prezintările. — Doctorul Brown dela Fundația Roc-kefeller... Marchiza de Piedigrotta. (Lui Brown). Imi dați voie? Câteva cuvinte cu privire la pansament. (Încet Suza-nei). Merge bine. L-am zăpăcit com-plet. Cred că banii sunt ai noștri.

SUZANA, cu glas tare. — Cum să-ți mulțumesc, doctore?

MAGURA. — Vom mai vorbi despre asta. (Lui Brown). — Este bolnava de care vorbeam adineauri.

SUZANA, încet. — Spune-mi repede ce boală am?

JOHN BROWN, curtenitor. — Me-toda d-rului Măgură e foarte bună. Ci-catricele s-au vindecat?

SUZANA. — Nu. (Încet). Ce am?

MAGURA. — Nici măcar drenaj nu am făcut. Drenul întârziează vindecarea și creiază complicațiuni. Vă rog să mă scuzați o clipă. Trebuie să telefonez.

JOHN BROWN. — Te rog. (Măgură ese).

SUZANA. — E prodigios. Voi păstra cea mai frumoasă amintire despre doc-torul Măgură.

JOHN BROWN. — M'a în-tesat foarte mult. Sunt însărcinat de comi-tetul Fundației Rockefeller să repartizez între clinicile românești suma de 80.000 dolari.

SUZANA. — O! doctore. Poți face o faptă bună. Fără cercetările științifice ale d-rului Măgură...

JOHN BROWN. — E adevărat că nu are decât o scrumbie. Ar trebui să aibă o sută de mii. Voi avea eu grije.

SUZANA. — E un om care nu ese niciodată. Trăește cu mai nimic. Eu care îl cunosc de trei săptămâni, îl so-cotesc un sfânt.

JOHN BROWN. — Un sfânt care are adevărate foarte nostime. (Se apropie de Suzana). Cine n'ar vrea să fie în locul lui, să îngrijească de pacienți atât de frumoase...

SUZANA. — Doctorii nu sunt sim-plici muritori...

JOHN BROWN. — Protestez...

SUZANA. — Vorbesc de cei cari te îngrijesc.

JOHN BROWN. — Știi că 80.000 dolari sunt o avere pentru doctorul Măgură? D-ta care ești pacienta lui ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

SUZANA, ispășitoare. — De îndată ce ies din sanatoriu ne întâlnim...

JOHN BROWN. — Când?

MAGURA, intrând. — Marchiza v'a explicat de ce suferă?

SUZANA, încet. — Spune-mi de ce sufăr.

JOHN BROWN. — Scumpe confrate, ai o admiratoare foarte elocventă. După ceea ce mi-a spus despre d-ta, nu vreau să plec înainte de a-ți da o veste bună. Te propun pentru premiul fundației Rockefeller.

MAGURA. — Îți mulțumesc, scum-pe confrate.

JOHN BROWN. — Mă duc să tele-grafiez Comitetului. La ce oră te pot vizita din nou?

MAGURA. — Oricând. Poți veni la orice oră.

JOHN BROWN. — Dar consultațiile d-tale gratuite?

MAGURA. — O! le voi termina re-pede.

SUZANA. — Dacă doctorul e ocu-pat, îți voi ține eu de urât.

JOHN BROWN. — Atunci voi veni foarte curând. Te rog să-mi pregătești toate actele necesare: fotografii, iden-titate, etc.

MAGURA. — Sper că vei lua masa cu noi...

EL (cântând). — La dona e mobile...

EA. — Foarte bun dentistul la care lucrezi. Noua ta proteză este foarte reușită.

Pentru risipirea gândurilor rege.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC
la Londra
de C. Cosco
Prețul 40 Lei

JOHN BROWN. — Dă-mi voe! Masa o ofer eu...

MAGURA. — Fie. Mă inclin.

JOHN BROWN. — Am plecat. La revedere. Pe curând. (Ese).

(După plecarea lui Brown, cei doi încep să joace de bucurie. Apoi:)

SUZANA. — Când mă gândesc că nu vroiai să-l primești.

MAGURA. — Vino să ne privim în oglindă. Iată doi oameni cari vor pleca în voiaj săptămâna viitoare.

SUZANA. — Săptămâna viitoare? Dar trebuie să-mi fac câteva rochii. Cât cotează dolarul?

MAGURA. — Mă desgusti! Ești o infamă capitalistă. O parvenită!

SUZANA. — Ce i-ai spus americanului?

MAGURA. — Nu mai mi-aduc aminte. Câte 'n lună și 'n soare. (Se aude su-nând). Cine-o fi? Nu cumva s'a rein-tors?

SUZANA. — Poate că e un bolnav.

MAGURA. — O! Cât ași dori să fie unul! Ași vrea să-i spun că e ocupat întreg sanatoriul. (Privind pe fereastră). Pare să fie un chelner.

SUZANA. — Dacă e dela restau-rant, comandă masa de diseară.

MAGURA, ese și se reîntoarce — A adus o scrisoare. O! e o scrisoare dela unchiul nostru. A sosit tocmai la timp. Ii arăt eu lui! (Citește).

„Dragă nepoate,

„La primirea scrisorii tale, care mă

înduioșase, hotărisem să-ți trimit 100.000 lei pe care mi-i cereai...

Am vrut încă să știu mai întâi dacă ești într'adevăr în nevoe, pentru ca să mă conving de sinceritatea ta. Am trimis pe unul din prietenii mei să-ți viziteze clinica. M'ai mințit! Ai căutat să mă furi. Nu numai că câștigi destui bani, dar dai și consultațiuni gratuite. E zadarnic deci să mi te adresezi de aci înainte. Te poftesc deci să nu-mi mai calci pragul. Niciun ban: acum și pentru totdeauna.

„Unchiul tău”.

(Suzana e în prada unei crize de nervi până la căderea cortinei).

MAGURA. — Banditul!

SUZANA. — Mitocanul! M'a îmbol-năvit!

MAGURA. — Dăr eu? Impreună formăm o pereche de bolnavi. În acest sanatoriu unde n'a călcat picior de pa-cient, sunt acum doi cari au nevoe de îngrijire grabnică.

CORTINA

Spiritul lui Willy

Willy era un mare cunoscător în ma-terie de vinuri și mâncări fine.

Odată, când lua masa într'un restau-rant bun, chelnerul l-a întrebat:

— Doriți muștar?

— Nu, dragul meu.

— Nu strică puțin muștar la vânatul acesta.

— Știu, dar nu iau.

— Îmi permiteți să vă întreb de ce?

— Îți permit. Și răspund: muștarul mă face să digerez prea repede.

Intr'o seară la Opera Mare, când se cânta Enric VIII de Saint-Saëns, Willy a exclamat:

— Nu e rea opera. Dar îmi face im-presia că aud o operă de Meyerbeer renovată.

Willy explica odată editorului său:

— Nu pot scrie decât dacă fumez. Din nenorocire havanele au devenit foarte scumpe și a trebuit să mă res-trâng.

— Ai micșorat numărul havanelor?

— Nu. Am redus numărul orelor de lucru.

La un recital de piano, pianistul, un individ lătos, cânta atât de tare încât asurzise pe auditori.

— Nu e de mirare, zise cineva. E surd oală și... nu se aude.

Dar Willy care era de față inter-veni:

— Dacă e surd, ar fi bine să-i faceți semn că a terminat.

DIN ALBUMUL LUI WILLY

Adevăratul seducător știe să profite chiar de clipele când e sincer.

Grija pe care o punem în a minți este cel mai mare din omagiile noastre.

Capul bărbaților a provocat mai multe adulteruri decât frumusețea fe-meilor.

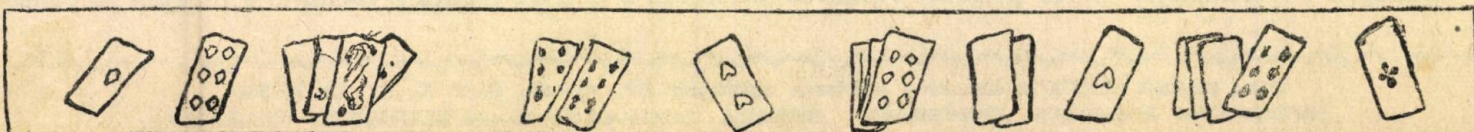
Vișelul reîncălzit e mai bun rece.

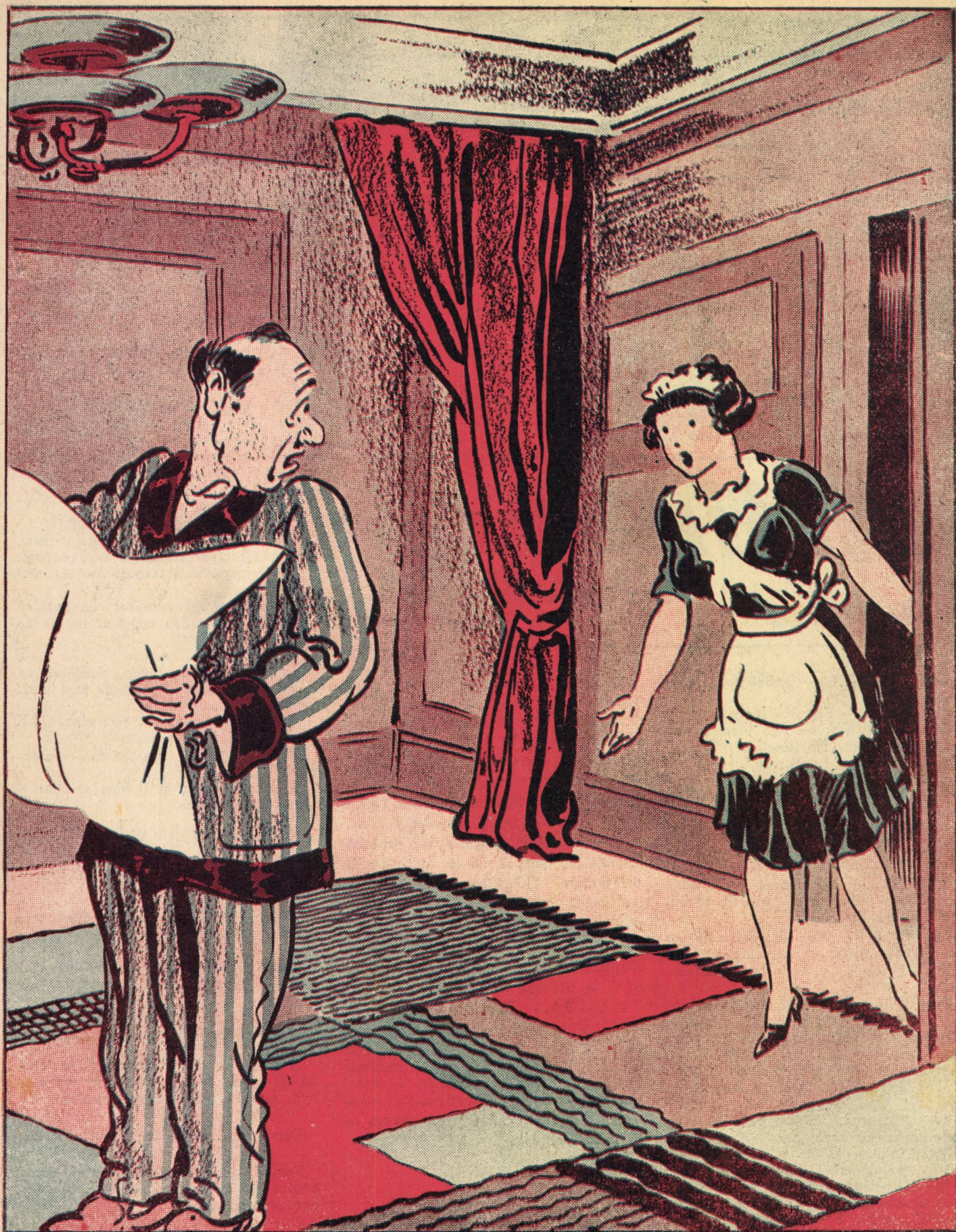
Adulterul este temelia societă-ții, deoarece făcând căsătoria suporta-bilă, asigură perpetuitatea familiei.

Omul e un ucenic, iar banul e calfă.

Femeile și câinii sunt întotdeauna credincioși cuiva, deși nu e întotdeauna aceeași persoană.

Feriți-vă de femeile cari nu costă ni-mic. Sau, mai bine zis, nu vă feriți, căci nu folosește la nimic.

CASĂ MODERNĂ

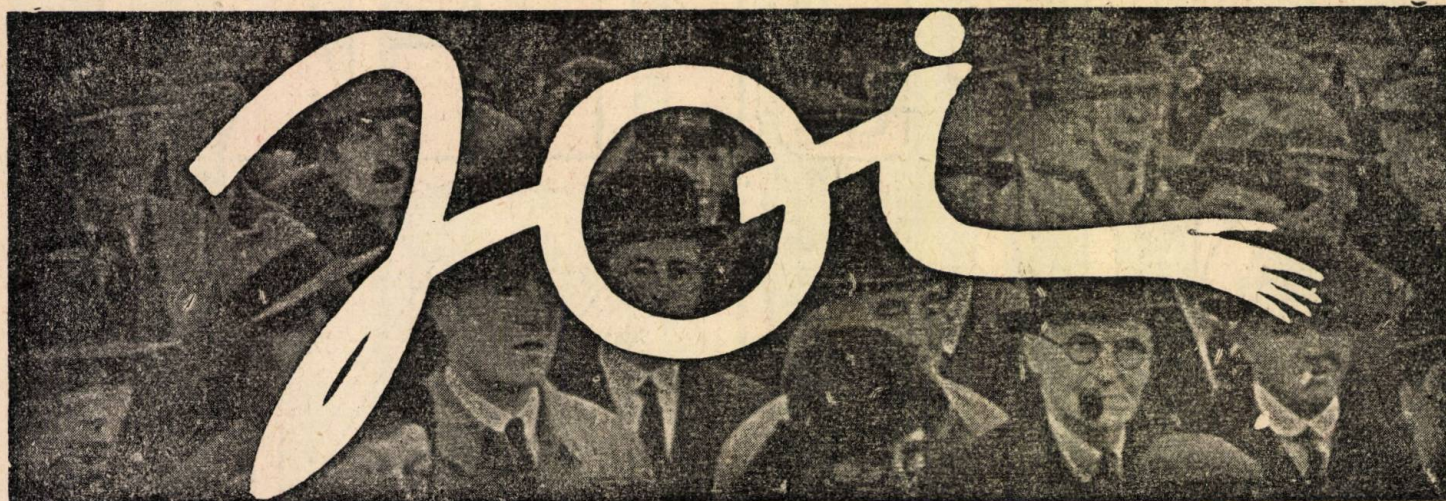
— Conașule ! A schimbat cineva prizele ! Aparatul de Radio e plin de ghiață și răcitorul a început să cânte !...

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G.-ral. P. T. T. Nr. 24464/1939.
 TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA EREZOLIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA).

VESELIA

— E o partidă strălucită : tânăr, frumos, bogat... Are și un castel...
 — Ai fotografia ?
 — Fotografia tânărului ?
 — Nu. A castelului.

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

31 Octombrie

Domnul Albu s'a supărat

Luăm act cu durere, din ultimul număr al „Stelei”, bravul organ de presă din Galați, că d. Albu, inefabilul Alehăm Weiss, s'a supărat pe noi.

Cătrănit cum nu l-am mai văzut de mult, d. Albu ne adresează, chiar pe pagina întâia a organului d-sale, un articol intitulat: CELOR DELA „VESE-LIA”, în care spune:

„In repetate rânduri v'am rugat de a mă lăsa în pace, sau mai bine zis de a mă ignora. Și trebuie să recunosc că aveți o dorință ferventă: aceea de a polemiza cu mine. Nollens (sic), vollens (resic), trebuie să vă răspund”.

Și d. Albu ne răspunde cum numai d-sa știe s'o facă, adică ritos, tăios, fără replică. Iar la sfârșit, adaogă:

„Vreau să sper că te vei cuminti”.

Nimeni nu știe mai bine decât noi că aceste repetate invitații la „cumințenie”, la renunțare, ne surprind și ne mâhnesc. Este pentru prima oară în istoria omenirii când se face apologia unei mari personalități, împotriva chiar a dorinței celui interesat.

Noi înțelegem modestia d-lui Albu și — cum spunea Caragiale — compătim împreună. Dar există ceva mai presus de vrerile noastre, ceva care ne îndeamnă să continuăm. Este „Steaua”, acea „Stea a presei românești”, care de câte ori apare ne entuziasmează în așa măsură, încât fără de voia noastră devenim apologeții directorului ei.

Cum am putea face altfel, când chiar d. Albu, în ultimul număr al ziarului „Steaua”, ne dă apă la moară?

Intr'un articol intitulat „Respectabilitatea”, d-sa spune textual:

„Respectabilitatea în accepțiunea cea mai bună a cuvântului, este un lucru ales, omul respectabil fiind un om cu adevărat demn de respect adică, demn să te întorci să-l vezi”.

Și ne întrebăm: cum să nu ne întoarcem să-l vedem pe d. Albu, pe marele Albu, om respectabil și enciclopedic, care a procurat atâtea ore de buna dispoziție cititorilor noștri? Cum să nu admirăm pe un om care prin tot ce a scris (filozofie, eseu, polemică, igienă, poezie, epigramă sau madrigal) a provocat cascade interminabile de râs? Noi, modești zelatori ai scrisului umoristic, știm cât de greu e meșteșugul acesta și nu putem să nu prețuim virtutea de căpetenie a d-lui Albu: umorul. Cu atât mai mult, cu cât d. Albu îl practică de ani de zile fără să-și dea seama și fără să ceară pentru aceasta decât modesta sumă de una mie lei, costul unui abonament pe un an pentru instituții și autorități. Prețul abonamentelor pentru particulari, nu-l cunoaștem și nici nu interesează.

Intr'un cuvânt: vom continua, nu să polemizăm, cum spune d. Albu, ci să recenzăm ziarul d-sale cu aceiași atențiune ca și până astăzi. Este o obligațiune morală de care, cu toate protestele d-sale, ne vom achita până la capăt.

Ultimul număr al ziarului „Steaua” aduce, pe lângă obșnuitul material polemic, și unele reportagii de senzație.

Un asemenea reportaj găsim în pagina 4 a valorosului organ. Iată-l:

E DE CREZUT ?

„In timp ce la Galați lumea se plânge că nu găsește pâine la brutării, d. Jean Busuioc, restauratorul vasului Principele Mircea ne face atent că Marți 8 Octombrie a. c. a văzut curgând pe Dunăre o cantitate de pâine”.

Ați înțeles? D. Busuioc este și d-sa un umorist. De alt calibru însă. A inventat chestia cu pâinea care curge pe Dunăre și a servit-o d-lui Albu. Rezultatul l-ați văzut.

Dar succesul gazetei d-lui Albu îl face tot epigrama-madrigal, sector în care eminentul poligraf gălățean este neîntrecut. Iată câteva exemplare:

Mai multor amici ai ziarului

Ziceți că plătiți abonamentul

Dar, că ziarul nu-l primiți

Așa e, când înainte

Abonamentul îl plătiți.

D-lui Dr. I. Bizamcer, Galați

Om energic, activ, intransigent

Are prestanță,

Și dicțiune,

Și că te ține la distanță,

Se spune.

D-nei Rozica Goldner Crasiuc,

Craiova. Bună la suflet, fină,
tare plăcută.

Ești ispititoare,

Ai o vorbă amețitoare,

Veșnic surzătoare

Și strălucești ca un soare.

În numărul viitor vor reproduce articolul „Un mare filantrop”, în care d. Albu s'a întrecut pe sine.

Omul cu foarfeca

Pagini din trecut

PRIMUL CLIENT

Ce încântat părăsise el sala de examene! Își inchipuia că de acum toată lumea va fi a lui și că diploma de licență în drept ce căpătase, era un talisman ce-i va deschide o cale numai de plăceri și izbânzi.

Călca de sus pe stradă și i se părea că trecătorii îl privesc cu deosebită considerație, ca și cum toți ar fi știut titlul cu care Facultatea îl investise.

La o răspântie se opri o clipă și se gândi încotro s'o pornească. În mintea lui se perindau tot felul de gânduri. Își păreau departe acum, ca pierdute în nebuniile ei, apoi mizeriile vieții de student-funcționar — dar toate astea i se păreau departe acum ca pierdute în negura trecutului. — Speranțe vagi de viitor îl desțătau și în conștiința lui se deștepta o imagine luminoasă — icoana ei.

Se cunoșcuseră de copii și de mult schimbaseră vorbe de dragoste. Pentru ea, dragostea asta era un roman de față sentimentală, ale cărei simțuri fuseseră timpuriu deșteptate de confidențele de pension. La el din potrivă, era un gând de om practic, care vede într-o căsătorie cu zestre puțința de a-i face un loc în lume mai cu înlesnire. Apoi în lunga-i viață de student trecuse și prin ciur și prin dărmon, în cât aspira cu râvnă la odihna menajului.

Dar deși bine primit în casă, el totuși nu îndrăznea să o ceară, căci știa că neavând un titlu, va întâmpina din partea socrului un refuz categoric.

Acum însă, avea titlul magic: viitorul îi era larg deschis, cariera asigurată. Mai avea oare, tata socru vreun cuvânt ca să-l refuze? Firește că nu.

... Întărit de această măgulitoare încredere, își puse în gând să meargă îndată să-și facă cererea în căsătorie. De ce ar mai fi întârziat? Ziua bună se vede de dimineață și pentru ce nu i-ar fi mers în plin până la capăt? Și de îndată porni pripit până în dreptul casei, în fața căreia se preumblase seara de atâtea ori, în lung și în larg.

Când fu să intre, o palpitație îl apucă, picioarele-i slăbiră, n'avu curajul să sune — și trecu mai departe. Dar apoi se întoarse și intra cu hotărâre.

O mătușă bătrână, care locuia în casă și adesea îl măturisise, îi eși înainte. Îndată ce află noutatea cea mare și scopul pentru care venise tânărul, ea dispăru pentru ca să înștiințeze pe părinți. După câteva minute ușa salonului se deschise. Infipți în două fotoliuri, lângă o masă, bătrânii îl așteptau. El se repezi

să le sărute mâna, socrul însă, cu un gest ceremonios, împiedică această manifestare și-i arată un scaun.

Tânărul se lăsă pe scaun, căutând să-și amintească discursul ce pregătise. Dar nu găsea cele întâi vorbe și tăcerea se prelungea. În sfârșit, tata socru se hotărî să înceapă convorbirea:

— Foarte ne-am bucurat, tinere, când am auzit...

Dar n'avu timpul să sfârșească, căci de odată tânărul izbucni, spunând într'un suflăt:

— Da, da, sărut mâna... sunt licențiat, adevărat... și de aceea vă rog să-mi dați mâna fiicei d-voastre, d-șoara Olga... O iubesc foarte mult.

Părinții, cari nu se așteptau la o cerere așa de bruscă, rămaseră un moment uimiți, apoi bătrâna zise cu un ton plângător:

— Olguța noastră este încă așa tânără. Abia a eșit din pensionul Notru-Dam și când să mă bucur și eu de ea, atunci s'o mărit? Ferească Dumnezeu! În sfârșit cum o vrea dumnealui.

Dumnealui își netezi favoriții cu un aer grav și începu:

— Te cam prea pripești, tinere și prea ștei în ușor pasul mare ce vrei să faci. Doar căsătoria nu e, cum ai zice... așa un fleac. O casă nu se ține cu una cu două. Ca mâine pică un copil, apoi altul — atâtea guri care cer de mâncare. Apoi poate să vie o boală, o cheltuială neprevăzută — și câte greutăți. Cu ce ai să le întâmpini d-ta? Cu ce ai să întemeiezi o gospodărie — când atâtea lucruri trebuie la o gospodărie? Stare n'ai, slujbă n'ai — ce, numai cu zestrea? Și apoi ești chiar prea tânăr. Nu zic, ești băiat bun, foarte bun, dar fă-ți dintr-ai poziție în lume și apoi vom vedea.

Mirele nostru o sfeclise de tot. Totuși el încercă să lupte, să-i indușeze cu descrierea dragostei lui și a durerei ce va resimți. În cele din urmă însă, înțelese că vorbele lui măestrite și împănate cu fraze, culese de prin romanele sentimentale — erau zadarnice. Greșise calea. Asupra acestui negustor îmbogățit, stăruințele unei pețitoare iscusite, trebuiau să aibă mult mai mare înrăurire decât toate discursurile lui.

În adevăr, după câteva luni, căsătoria lor se făcu. Împlinirea visului lui l-a costat câteva parale, dar în sfârșit fie că face, cum zicea mătușa starostoia. Și el încă știuse să capete cu multă dibăcie încrederea socrului și să-l facă să spue tot cu mai multă convingere:

— E bun băiat Ionică! Ce băiat muncitor!

El îi regulase socotelile, neverificate de ani, îi încasase câteva polițe primejduite și-l pusesse pe calea unei speculații mănoase.

Tata socru îmblânzit, după câțiva timp îi închiria o casă și i-o mobilă pentru ca să înceapă meseria de avocat. Casa era veselă, frumușică; avea o grădiniță în față, iar la unul din stâlpii porței strălucea o tablă de metal, ce indica orele de consultație a d-lui avocat — Așezarea acestei table s'a făcut cu emoția cu care ctitorii pun piatra fundamentală a unui edificiu. — Era doar și ea temeliea carierei avocatului nostru.

Acum totul era gata în casă; un singur lucru lipsea — clienții.

Zadarnic între 9-10 ore — orele de consultație — se așeza el la biroul de stejar, aplecat asupra vreunui autor, așteptând cu neastâmpăr ca ușa să se deschidă și să fie surprins așa de vreun client; — zadarnic privea de după geamuri pe trecătorii, care se opreau ca să-i citească tabla — căci ei apoi își urmau calea înainte. Câte fraze frumoase nu găsisse el, în tăcerea acestui cabinet de lucru; câte argumente zdrobitoare nu născocise; câte ironii mușcatoare nu distilase la adresa onoratului adversar! Și totuși nimeni nu se găsisse, care să profite de această elocință înmagazinată!

Începuse acum a se necăji, când nevăstă-sa îl întrebă la dejun:

— Dragă, nu ți-a venit nici azi încă, nici un client?

Într-o dimineață însă, tresări auzind clopoțelul zbârnâind prelung.

Nevastă-sa intra pe ușă strigându-i:

— Un client! un client, du-te repede! El intră cu emoție în birou. — Un domn zdravăn, cu fața roșcovană nerasă, cu privirea rădăcită se sculă:

— Domnule avocat îmi aduc o afacere de milioane. Până acum n'am găsit apărător, căci mizerabili aceia i-au cum-părat pe toți. — În sfârșit bine că am dat de d-ta, am să te fac mai bogat de cât un rege.

— Puteți conta pe tot devotamentul meu, dacă afacerea va fi dreaptă; crezu de cuvânt să întâmpine tânărul jurist, socotind deja în minte onorariul ce va câștiga.

— Eu d-le sunt proprietarul tuturor pământurilor dela Procopoia, precum de altfel sunt proprietar pe jumătate de București. — Pământurile astea mizerabili dela guvern, vor să mi le exproprieze pentru gară. — Eu însă nu vreau, nu vreau de loc, căci am de gând să fac pe ele o moară colosală de măcinat aerul, cu care am să hrănesc tot Bucureștiul. — Înțelegi acum de ce toți morarii și negustorii, și brânzarii s'au pus să mă doboare? Ah mișei! ce n'au încercat împotriva mea.

Tânărul avocat rămăsese înlemuit! el înțelese că clientul său era nebun. — Ce era de făcut? Să-l dea afară? nici era de gândit. — Să plece?... În vremea asta nebunul se întărâta din ce în ce

(Urmare în pag. 11)

DOMNUL NAE La curse

E o modă, o nevoie, o maladie: mic sau mare, bogat sau sărac, toată lumea se duce la curse. Bucureștenilor le-a intrat atât în sânge acest obicei, încât nu se mai salută ca odinioară cu:

— Ce mai faci? Doamna e bine?

Astăzi toată lumea te întreabă:

— Sacăz e în formă?

Sau:

— Ai auzit că Turturica a clacat?

Cursele sunt un câmp fertil de observație. La sosire, toată lumea obișnuită și pestriță a peluzei e veselă. La plecare toți sunt posomorâți, de parcă li s'ar fi înecat corăbiile.

Printre aceștia, putem enumăra și pe domnul și doamna Pestrițeanu, oameni liniștiți și victime proaspete ale pasiei turfiste.

Duminecă dimineață, d. Nae Pestrițeanu a spus legitimei d-sale:

— Dragă Froso, astăzi te duc la curse. Trebuie să mergem și noi în pas cu progresul. E prima oară când facem acest lucru și am hotărât să sacrific cinci sute de lei. De altfel, câștig totdeauna la table, ceea ce dovedește că sunt un om norocos.

După amiază s'au urcat amândoi în tramvaiul 3. Cei din jur nu discutau decât de curse:

— Eri spunea unul, am pierdut cinci

mii de lei pe „Florica”, iapa lui Grăjdăreanu.

— Eu am câștigat zece mii pe „Săgeată” și i-am pierdut la cursa doua pe „Dă-i înainte”.

Lângă prietenii noștri s'a instalat un cetățean amărât, fost proprietar de curse ruinate, care suspină de ți se frânge inima. D-na Pestrițeanu îl descoase:

— Suferi, domnule?

— Ingrozitor. Era atât de frumoasă! E o mare pierdere pentru mine!

— Și-a pierdut soția, șoptește d. Nae consoartei. Și îi strânge mâna compătimitor. Amărâtul continuă:

— Imi pusesem toate speranțele în ea. Jocheii o călăreau toată ziua.

— Hm! comentează d. Nae.

— Dar ea nu prefera decât pe Jack.

— Și d-ta?

— O cravașam din când în când.

D. Pestrițeanu se ridică indignat:

— E nedemn, domnule! O femeie nu se bate...

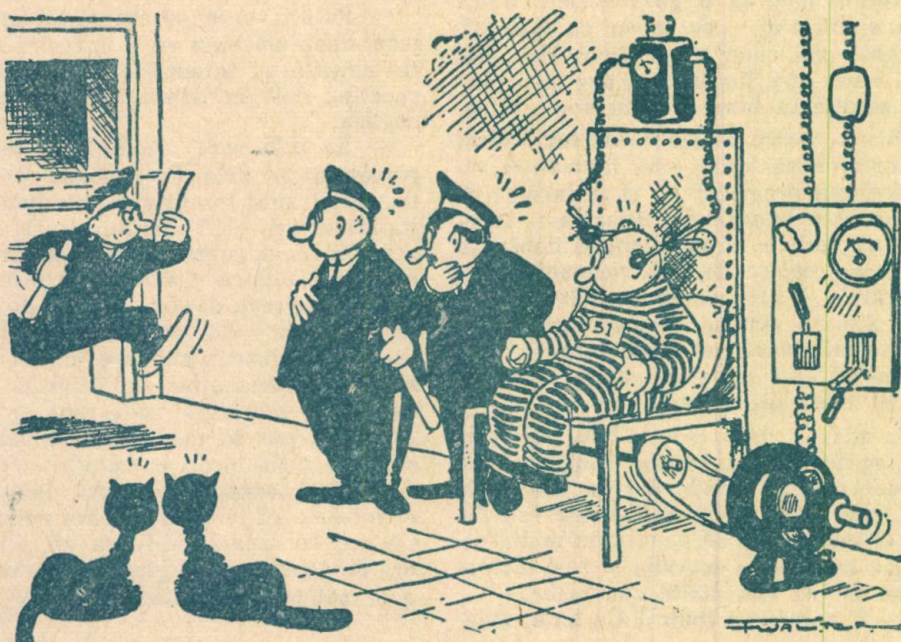
— Care femeie?

— Femeia d-tale, de care ne vorbești.

— Te înșeli scumpe domn. Nu vorbesc de soția mea, ci de iapa „Rându-nica”.

Pe peluză, toată lumea se inghesue la pariuri. Țigănușii strigă cât îi țin gura:

ECONOMIE

— Inchideți, inchideți! Intrerupeți curentul! A sosit decretul de grațiere?

— Pronosticurili! Luați 'pronosticuri!' Luați „Americanul”, care a dat eri cinci câștigători din șase curse.

Un băiat se apropie de d. Pestrițeanu și îl întreabă:

— Să vă dau eu un pronostic?

Dar vârsta piciului nu-i inspiră încredere.

Pariurile s'au angajat. Clopotul sună. Toată lumea se repede la balustrade și urmărește caii pe parcurs.

Acei cari fac pe indiferenții se întorc cu spatele spre pistă și cască ipocrit pentru a părea nepăsători, dar strâng nervos tichetul în buzunar.

— Cursa s'a sfârșit:

— Cine a sosit? „Cocoloș”? Eram sigur. Era în formă, dar am făcut greșală să joc pe „Pițigoi”. Mare idiot am fost!

Un cunoscător strigă:

— Sunt niște tâlhari! Vă spun eu! Au făcut, ca și deunăzi, dead-head. Ar trebui dați pe mâna poliției.

Un bookmacker acoperă rumoarea cu glasul său de stentor:

— Pronosticul meu a fost bun!

Apoi, adresându-se unui grup:

— Pe cine v'am dat eu? Spuneți tare să se audă!

— Pe „Cocoloș”, răspund complicitii.

D. și d-na Pestrițeanu, cari n'au riscat încă cei cinci sute de lei, parcurg infrigurați grupurile, ascultând tot ce se spune. Ei surprind un fragment de dialog:

— ... bine antrenat. Nu se poate să nu câștige „Argint-viu”.

D. Nae vârsă suma și luându-și legi-

— Domnule, ași vrea să pariez pe „Argint-viu”...

— Cât?

— Mă rog: puteți să mă asigurați că va câștiga?

— Cum să nu! Dacă nu ese primul, vă dau banii înapoi.

D. Nae vârsă suma și luându-și legi-tima de braț pornește spre pistă.

Cursa începe. D. Nae întreabă pe un jucător:

— Argint-viu e în cap?

— Gloaba aia? Nici gând. În momentul acesta conduce „Argentina”.

— Păi mi-au spus că...

— Lasă-mă în pace, șefule! Crezi că n'am altă treabă?

Însfârșit, caii ajung la potou. A câștigat „Potop”.

D. Pestrițeanu simte o sudoare rece curgându-i pe frunte. Apoi se adresează consoartei:

— Stai aici. Mă duc să cer banii înapoi!

Dar „amicul” s'a evaporat.

Seara, la domiciliu, înainte de culcare, d. Nae reproșează d-nei:

— Am cedat blestematei tale de curiozități și am pierdut cinci sute de lei, fără să mai socotim cheltuelile de transport. Vezi unde ne-a dus patima jocului?

Apoi încheie sentențios:

— Asta să-ți servească de lecție, madam Pestrițeanu!

Un roman pasional

Scena se petrece într'un castel. Yvonne, fiica stăpânului casei, își face toaleta de seară. Dar nu se culcă și pornește tiptil până la ușa din stânga a camerei sale de culcare, o deschide și spune pe șoptite:

— Vii, Marguerite ?

— Da. Numai decât.

Și după o clipă își face apariția o tânără de aceeași vârstă (16 ani). Este Marguerite, camarada de pension a Yvonnei.

Cele două fete se instalează la biroul de lângă perete, unde Yvonne deschide un caiet și începe să citească:

DESAMAGITA

Mare roman pasional
de Charles Grand

Marguerite. — Romanul e scris de tine ?

Yvonne. — Da.

Marguerite. — Atunci de ce îl semnezi Charles Grand ?

Yvonne. — Fiindcă așa e moda. Femeile scriitoare își semnează operele cu nume masculine.

Marguerite. — Înțeleg. Citește mai departe.

Yvonne, citind. — Căpitanul Maxim nu se înșelase. Impresia produsă asupra Elenei fusese hotăritoare. Tânăra fată se duse la castelul părinților săi într-o stare greu de descris. — „Ce trumos e! își zicea dansa. Ce bine îi stă în uniformă! Vitejia se citește pe fața sa patibulară...”

Marguerite. — Ce este aia „patibulară” ?

Yvonne. — Cum ? Nu știi. Patibular seamnă eroic, viteaz...

Marguerite. — Așa ?

Yvonne. — Da. (Citind). Elena înge-nunchiă în fața icoanei și se rugă fierbinte lui Dumnezeu să-i dea de soț pe mândrul căpitan. Altfel își dădea seama că va comite cele mai mari nebunii"... Ce zici ? E bine ?

Marguerite. — Frumos, dar cam îndrăzneț. Un astfel de roman nu va putea fi citit de oricine.

Yvonne, mândră. — Firește. (Citind). „Noaptea se lăsase. Nicio stea nu strălucea pe firmament. Elena eși din camera sa și porni pe coridoarele pustii ale castelului...”

Marguerite, palidă. — Mi-e frică... De ce scrii astfel de lucruri ?

Yvonne, continuând. — „O putere misterioasă o atrăgea înspre exterior. Ce făcea în acest timp căpitanul Maxime ?”

Marguerite. — E acolo ?

Yvonne. — Cine ?

Marguerite. — Căpitanul. Sunt sigură că e acolo. Vai, ce frumos !

Yvonne. — Aibi răbdare ! (Citind). — „Căpitanul, împins și el de o forță misterioasă, își luă calul și porni spre castel. El găsi poarta închisă. El cobori, de pe cal și bătu cu revolverul în poartă. Portarul veni să deschidă speriat. — Ascultă, îi zise Căpitanul, dacă scoți o vorbă, îți zbor creerii. Dar dacă mă lași să trec îți dau trei sute de mii de franci”.

Marguerite. — Trebuia să pui cinci sute de mii.

Yvonne. — De ce ?

Marguerite. — Știu eu ? E mai generos. Nu te gândești la portar, care își va pierde slujba ?

Yvonne, îndreptând. — Fie. Iată, pun „cinci sute de mii”... (Citind). „Portarul primi și Căpitanul intră în parc călare pe cal. Lumina care strălucea la fereastra Elenei îl călăuzea”. (Către Marguerite). Te previn că acum e picant. Romanul devine naturalist, în genul lui George Sand.

Marguerite. — S'auzim.

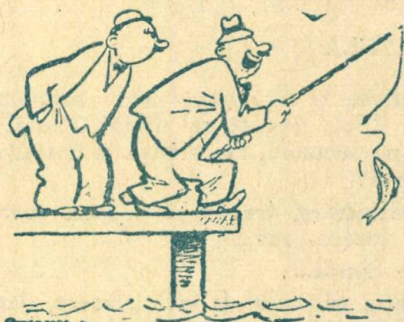
Yvonne, citind. — „Deodată, Elena se aplecă pe balustrada balconului și auzi sgomotul calului care își făcea drum prin valurile fluviului...”

Marguerite. — Care fluviu ?

Yvonne. — Am inventat unul, căci e mai romantic. (Citind). Peste câteva minute, Maxime era în brațele iubitei

Marguerite, timid. — Dar calul ?

Yvonne. — Așteaptă. (Citind). Căpitanul venise cu calul sub balcon și ridicat în scări, ajungea la înălțimea balconului. Ea îl înlanțui cu brațele ei rotunde și catifelte. Căpitanul Maxime își cufundă buzele în cupa gurii ei parfumate...

— Ura ! Asta e al doilea pește pe care îl prind...

— Astăzi ?

— Nu, din 1897 !

Marguerite, surprinsă. — Asta e de tine ?

Yvonne, jenată. — Mda...

Marguerite. — Mi se pare că am mai citit așa ceva undeva...

Yvonne. — Ei bine, îți voi spune adevărul. Frazele de aici le-am luat din „Indiana” de George Sand. Dar le-am schimbat pe-ici pe-colo. În loc de ochi negri, am pus ochi albaștri și așa mai departe. În „Indiana” amorezii sunt într-o cameră, pe când ai mei i-am instalat pe o terasă. E o situație nouă.

Marguerite, convinsă. — Ai dreptate. Scena s'a sfârșit ?

Yvonne. — Firește că nu. Acum vine partea interesantă.

Marguerite. — Citește repede.

Yvonne, citind. — „Vântul continuă să sufle cu putere printre arborii din parc. Deodată se auzi sunând ora două la orologiul primăriei din sat. — „Trebuie plec, zise Elena. — „La revedere, iubita mea. Nu voi uita niciodată clipele petrecute cu tine ! — O sărută pentru cea din urmă oară pe buze...”

Marguerite, scandalizată. — O !

Yvonne. — E prea picant, nu-i așa ?

Marguerite. — O ia de nevastă, cel puțin ?

Yvonne. — Ea ar dori-o din tot sufletul. Dar el se va îndrăgosti de o artistă de cinematograf.

Marguerite, gânditoare. — Ce bine e să fii bărbat !

Yvonne. — Ascultă sfârșitul. E și mai picant !

Marguerite. — Spune !

Yvonne, citind. — „Elena ascultă sgomotul copitelor calului care se îndepărta și se duse să se culce cu pași șovăitori. A doua zi de dimineață ea se deșteptă îngrozită. Făcuse constatarea că va fi mamă.”

Marguerite. — Biata fată ! E îngrozitor !

Yvonne. — Nu-i așa că e picant ?

Marguerite. — Foarte.

(Pauză îndelungă. Yvonne închide caietul și îl ascunde într'un sertar. Marguerite se pregătește de plecare).

Yvonne. — Te duci să te culci ?

Marguerite. — Da. Știi că ai talent ?

Yvonne. — Da. Cred că e tot atât de bine ca și în romanele lui George Sand.

Marguerite, sentențioasă. — Romanul tău e cam indecent, dar e bine scris.

Yvonne, entuziasată. — Ași vrea să-l public în volum, sau în foiletonul unui ziar. Tu n'ai vrea să fii scriitoare ?

Marguerite. — Nu. Eu aș vrea să fiu iubită de un om ca Maxime.

(Cele două fete rămân visătoare câteva clipe).

Marguerite. — La revedere. Mă duc să mă culc.

Yvonne. — Eu mă pun pe scris.

Marguerite. — La ora asta ?

Yvonne. — Firește. Nu știi că Alexandre Dumas-Tatăl își scria romanele noaptea ? Spiritul nopții te inspiră.

Marguerite. — La revedere, celebră scriitoare !

Yvonne, cu superioritate. — La revedere, fetiço.

RIDENDO Castigat MORI!

URGENȚA

Moriț și Rebeca s'au culcat. Deodată, Rebeca aude pași prin apartament și își deșteaptă bărbatul:

— Moriț! Moriț! Scoală-te că au venit hoții!

Moriț, curajos, sare din pat, își trage pantalonii, ia cleștele dela sobă și trece în camera alăturată.

Aici, hoții au golit toate sertarele și se prepară de plecare.

Moriț strigă amenințător:

— Sus mâinile!

Dar hoții îl dezarmează repede, îl leagă fedeleș și îl înghesue într'un colț. Moriț se tângue:

— Argintăria mea! Argintăria mea!

Dar deodată își aduce aminte și exclamă:

— Domnilor, la plecare vă rog să luați și scrisoarea aceea de pe masă. Este ultima rată a asigurării ce am contractat împotriva furtului. Puneți-o, vă rog, chiar în seara asta la cutie!

S'AU SCHIMBAT VREMURILE

Ioină Zukermannel și Cahane Trachtenbroit s'au întâlnit în fața ghișeului unei bănci. Sunt prieteni de multă vreme:

— Îți aduci aminte Ioină, spune Cahane, de vremea când îți ceream să mă împrumuți cu un pol ca să mănânc?

— Cum să nu-mi aduc aminte. De atunci mi-a mers rău. Am sărăcit; pe când tu, tu ai făcut avere. Ești bine îmbrăcat și faci impresia că ești milioner.

— Și pot să zic că sunt, răspunde Cahane. Acum pot să semnez un cec de un milion...

Și întovărășind vorba cu fapta, scoate un carnet din buzunar, scrie cifra de un milion și semnează.

După care adaogă:

— Pentru mine un milion nu valorează nimic. Privește!

Și detașând cecul îl rupe în patru bucăți.

MENAJAMENTE

Mayer vine acasă la Sura Mendelsohn să-i anunțe moartea lui Șmil, bărbat

batu-său, care a decedat în urma unei sincope, pe când juca table la cafenea. Bine înțeles că îi anunță vestea cu toate menajamentele:

— Madam Sură, eram la cafenea cu bărbatul d-tale...

— La cafenea?

— Da și jucam table. Avea un ghinion teribil. În câteva minute a pierdut o sută de lei.

— O sută?

— Da. Apoi a încercat să se refacă și a mai pierdut o sută.

— Încă o sută?

— Da, dar s'a încăpățânat să joace și a mai pierdut o sută.

— Încă una? Lua-l-ar dracu'?

— Aici vroiam să ajung, madam Sură. După a treia sută l-a luat dracu!

LEAC PRIMEJDIOS

Moriț se întâlnește cu prietenul său Sami și i se plânge:

— Nu știu ce am, dar mă mănâncă pielea îngrozitor. Ai avut vreodată așa ceva?

— Hm! da... Uneori...

— E foarte rău.

— Este.

— Ce-i de făcut?

— Ai fost la doctor?

— Da. Mi-a dat fel de fel de prafuri și pomezi, dar nu mi-a trecut.

— Ascultă, Moriț, știu eu un leac.

— Știi un leac? Atunci de ce nu mi-l spui?

— Ar trebui să faci o bae...

— Să fac o bae?

— Da.

— Ești nebun! Ce? Vrei să mă obișnuiesc cu asta și pe urmă să nu mai pot scăpa toată viața?

BAGATELA

Kaufman și Grimberg sunt prieteni intimi. Zilele trecute cel dintâi îl întâlnește pe secundul la cafenea și îl trage deoparte:

— Grimberg, trebuie să-ți spun ceva grav... foarte grav...

— Spune...

— Știu că n'o să-ți facă plăcere, dar e de datoria mea să te avertizez.

— Bine, spune... Sunt curios!

— Casierul tău...

— Oi vei! Ce-i cu casierul meu?

— Poate că n'ar trebui să-ți spun!

— Spune, omule! Nu mă țin așa pe cărbuni aprinși!

— Casierul tău și cu nevastă-ta... Mă nștelegi?

— Uf! M'am speriat de pomană! Credeam că a furat banii din casă și a șters-o!

TRANZACȚIE

Cahane se află în mare mizerie. Disperat se duce la fostul lui coleg de școală Bercovici, care acum este patronul unei mari bănci din inima Capitalei.

— Dragă Bercovici, îi spune el, n'am ce mânca și am venit la tine să mă ajuti.

— Bucuros. Dar trebuie să știi un lucru: nu dau niciun ban de pomană. La așa ceva nu trebuie să te aștepți. În schimb îți voi da de lucru. Tocmai am nevoie de un om de serviciu. Dacă ești de acord, te angajez. Unui creștin nu i-ai fi dat decât două mii de lei pe lună, dar ție fiindcă ești de-al nostru, îți ofer patru mii.

— Ești foarte gentil, dragă Bercovici, dar eu ți-aș propune altceva. Ce-ar fi să-mi dai mie două mii de lei și... să angajezi un goi?

NICI UN CAȘTIG

D-na Zuckermannel e disperată și ridică brațele în sus invocând grația divină.

Intr'un colț, micul Golduță plânge de ți se sfâșie inima.

În acest moment se reîntoarce acasă Ioină Zuckermannel, tatăl familiei.

— Ioină, bine că ai venit!

— De ce? S'a întâmplat ceva?

— Da; ceva îngrozitor. Golduță a înghițit o monedă de cincizeci de lei!

— A înghițit cincizeci de lei? Copilul ăsta o să ne sărăcească. Ți-am mai spus să nu-l lași să se joace cu banii!

— E adevărat! Eu sunt de vină! Dar acum nu e momentul să ne gândim la asta. Doctorul trebuie să sosească dintr'un moment într'altul!

— Doctorul? Ai trimis după doctor? Ai inebunit? Păi doctorului trebuie să-i dăm cel puțin o sută de lei. Și asta pentru ca să scoată o monedă de cincizeci. Ce fel de afacere este asta?

— Ce semnificație are diag rama de colo ? E temperatura ta sau strada pe care ai străbătut-o cu automobilul ?

Necazuri de Sft. Dumitru

Dacă „a muta-mutare“
O fi verb de conjugare,
Eu un lucru pot să spun :
Verbul ăsta e nebun !
Cum poți zice să nu fie,
Când te ia o pandalie
Ca și 'n anii cei trecuți :
Vrei nu vrei, iarăși te muți !
Blestemând cu limba 'n gură
Imi arunc o uitătură
Peste boarfele-mi sărmane,
La ciorapi și la lighiane,
La aranjamentul tot
Și la haina ruptă 'n cot,
Murmurând cam idiot :
Păi acum, ce-o fi să fie !
Dacă plec după „fartir“,
Poate-l iau cu o chirie
Mai așa.. de chilipir...

Fără să fac caz prea mare
De ilustrul meu blazon,
Nimerii la întâmplare —
Unde credeți ? Pe Raion !
In amurg plâneau triști pomii
Pe când „roamele“ și „romii“
Sau pe mai modern : gitanii,
Oameni simpli și sărmani,
Cu privirile bovine
Se uitau pieziș la mine
Parcă ar fi vrut să zică :
„Ce vrea ăsta la adică ?“
Însă iată că deodată
Fața-mi se destinde toată
Când p'un geam văd afișat
Un bilet : „De 'nchiriat
Cameră modernă, bună,
Pentr'un an sau pe o lună,
Numai rog neapărat
Plata cam anticipat,
C'am mai avut un părliț
Ce cu banii mi-a fugit !
Adresați : madam Menapta,
Drept în fund, prima pe dreapta“...

Proprietara, o megeră
Cu aspect de dromaderă,
Mă primi destul de bine
Sbenguindu-se la mine

Și zicând : „Poftiți, poftiți,
Cred c'o să fiți „mulțumiți“.
Lângă mine, o jivină
Cu pretenție canină
Băt-băt-băt dădea din coadă
Pentr'un fleac de mascaradă
Respectuos cum îmi e felul,
Ignoram complet cățelul,
Tot gândindu-mă așa :
Să nu-mi facă și-altceva !
Umilit fiind de potae,
Doamna mă pofti 'n odae :
— Asta-i mobilă persană,
Zise ea clipind din geană,
Iar „șez-longul“ care-l vezi
E al unor prinți chinezi !
Este drept că patul are
Chestiuni cam.. mișcătoare
Și c'atunci când plouă, pică
Apa, ici, într'o ulică —
Dar și prețul e modest.
— Cât ?
— Trei mii !..
Fără protest,
Ca un bou mă ploconesc :
— Bodaproste, mulțumesc !..

Coana Lica Burtăverde
De pe Cornul Caprii 8,
Caută să mă desmierde
Parcăș fi un grangur copt.
O pretinsă Colombină
Sta rânjind pe-o rogojină
Iar alături un prunc gras
Răcâindu-se în nas.
Colombina, — a ei fată —
O batoză mobilată,
Mă privea provocător
Cu un zâmbet inodor.
Coana Lica, grațioasă
Mă poștește deci în casă,
Însă gândul meu sbura
La broscuila ce țipa —
Căci urla, bătu-l'ar gluma,

Parcă îl lovise ciuma !..
Zise doamna : — Știți, ehei..
Cum să spun... sunteți holtei ?
— De ce aș minți, cunoață ?
Nu sunt ; am o lighioană !
— Vai de mine, cum spui asta,
Cum poți să-ți insulti nevasta ?
— Doamnă, nu vă fie frică,
Lighioana-i o... pisică !
— Așa dar, mai zice ea ;
De ce-o porți cu dumneata ?
— Păi, o port fiindcă-i blajină
Și iubita mea felină
Când e timpul friguros
Toarce-atâta de frumos !
Ce să mai vă spun, cucoană,
Îndrăcitul de motan
Miorlăie ca o soprană
Dela Scala din Milan !..
Mă privește coana Lica
Cu un ochi ce înspăimântă :
— Dacă miorlăie pisica,
N'o să mai știu cine cântă !!!
— Cum adică ?
— Păi vezi bine :
Fata mea, — nu mi-e rușine
Să ți-o spun netam-nesam :
A 'nvățat la Notrâ Dam !
Ea vorbește esperanto,
Ștrânzește și bel-canto,
Deci nu vreau să am acas'
O... confuzie de glas !..

Vânt de toamnă... vis în scrumuri,
Iată-mă din nou pe drumuri,
Palid ca un crocodil,
Fără pic de domițil !
Eh ! avu dreptate, nene,
Înțeleptul Diogene
Când ne persilă pe noi
Locuind într'un butoi !
Dacă văd c'o fi să fie
Cu necazuri și chirie,
Fac și eu un gest spontan
Și mă bag.. într'un borcan !..

VIRGIL FLORESCU

CERERI DE SERVICIU

„ dActilo;grafă pERfectă CAU Post : DuraBil și biNe plătit La domn siNgur”.

Legende fără desene

— Am avut un noroc nebun, mașer.
— Ce noroc ?
— Am o servitoare cum nu se mai află alta în tot Bucureștiul. E curată, harnică, supusă, cinstită...
— Și de când o ai ?
— Să vezi: serviciul îl începe deabia de mâine dimineață.

— Ionescu Alexandru, cum poți dovedi că pământul este rotund ?
— Mă iertați, domnule profesor, dar n'am susținut niciodată una ca asta !

Soții Pritoceanu s'au oprit în fața unei statuete, la muzău. D. Pritoceanu e nedumerit și întreabă pe gardian:
— E alabastru, d-le gardian ?
Doamna intervine:
— Vai, Mitică, de ce mai întrebi prostii ? Nu vezi că e Venus din Millo ?

— Tăticule, ce este o fabulă ?
— O fabulă ? Este o poezie în care un porc și un măgar vorbesc împreună ca mine și ca tine, de pildă.

— Acuzat, te recunoști vinovat ?
— Mă iertați, d-le președinte, dar ași vrea mai întâi să aud ce spun martorii.

— Se spune că te-ai căsătorit pentru averea soției sale.
— Calomnie infamă, dragul meu. M'am căsătorit, nu pentru averea ei, ci pentru că eu nu aveam niciuna.

— Ai auzit ?
— Ce ?
— Madam Papacioc a născut doi gemeni.

— Ei și ?
— Cum, ei și ? Nu e de mirare ?
— De loc.
— Ba da.
— Ba nu. E foarte natural. Ai uitat că soțul ei e contabil în partidă dublă ?

— Tată, nu vreau să mă mărit cu tărul care mi-a cerut mâna.
— Și de ce, mă rog ?
— Fiindcă nu-mi place.
— Știi că ai haz ? De ce nu te gândesti puțin ? Crezi că pe Eva a între-

bat-o cineva dacă vrea sau nu să-l ia de bărbat pe Adam.

— Mi-ar fi plăcut să învăț latinește. Din păcate, nu a fost cu puțință.
— De ce ?
— Din cauza pronunției dificile.
— Pronunție dificilă ? Nu înțeleg.
— Cum, nu înțelegi ? Păi te rog pe tine să citești, de exemplu, MDCCCXIV. Pe urmă, dacă vrei, putem sta de vorbă.

— L-ai mai văzut pe Nae ?
— Nu. Și nici n'ași mai vrea să-l văd.
— De ce ?
— Zilele trecute l-am rugat să mă împrumute cu o mie de lei.
— Și te-a refuzat ?
— Dimpotrivă, mi i-a dat.

— Martor, cunoști pe acuzat ?
— Da, domnule președinte.
— Ești rudă cu dânsul ?
— Nu știu; dar se poate.
— Cum ? Nu știi ? Ce fel de vorbă e asta ?
— Nu știu, domnule președinte, fiindcă eu sunt copil găsit.

— Nae, ai sforăit toată noaptea.
— Greșești, dragă Froso. Am visat că mă lătra un câine mare și rău. Poate că i-ai auzit lătratul.

— Elevul Mitică: să-mi spui ceva despre Marea moartă.
— ...
— Cum ? Nu știi nimic ?
— Ba da, d-le profesor. Dar nu trebuie să vorbim nimic despre morți.

— Domnule Mitică, vreau să vă spun ceva confidențial.
— Spune.
— Iubesc la nebunie pe fiica dv.
— Ei și ? ce mă interesează pe mine ? Nu vei fi vrând doar să-ți răspund la ureche : — „Și eu te iubesc. Ești bobocul meu adorât, etc” ?

— Ascultă tinere, vreau să-mi vorbești cinstit. O iei pe fiica mea pentru cele două milioane zestre ?
— Vai de mine !
— Nu te supăra... Vreau să vorbim deschis.
— Dar vă asigur că ași lua-o pe fiica dv. chiar dacă ar avea patru milioane !

— Ai fost martor ocular la cearta care a izbucnit între soții Sarailie ?
— Da, domnule judecător.
— Când ?
— Acum zece ani : am fost martor la cununia lor.

Cu picioarele în apă rece

Gândurile triste ne vin în momentele cele mai fericite, ca și cum ne-ar avertiza că fericirea n'a ținut și nu va ține o veșnicie.

Când vezi cum a fost croită viața de Dumnezeu, nu-ți mai rămâne decât să-I mulțumești că a creat și moartea.

Viața este o călătorie care nu e plăcută decât în doi, cu condiția ca al doilea să nu fie întotdeauna același.

Îmbătrânind, îți dai seama că răzburarea este forma cea mai sigură a justiției.

Viața este o tragedie pentru acel ce simte și o comedie pentru acel ce gândește.

Viața omenească se compune din două faze:

- 1.— Omori timpul.
- 2.— Timpul te omoară.

Nu există viață fericită. Există doar zile fericite.

Alphonse Karr a auzit pe un om de optzeci de ani spunând : Trebuie să mă îngrijesc de viitor.

Viața e o cale ferată. Anii sunt găurile. Moartea, stație de sosire, iar medicii, conducătorii locomotivei.

Viața prin ea însăși e scurtă. Dar nenorocirile o lungesc.

În inima unui bătrân, nu trebuie să cauți patimi înmormântate cu douăzeci de ani în urmă. Grămăjoara de cenușe rămasă e atât de mică încât nu poți înțelege, în fața acestor înfime rezidii, marile incendii din tinerețe.

Un bătrân e un om care a luat masa și acum privește pe alții.

Ceeace e trist, nu e faptul că ești bătrân, ci acela de a nu mai fi tânăr.

Când omul îmbătrânește, simte nevoia unui lucru care-i lipsea în tinerețe: tăcerea.

Exagerarea este minciuna oamenilor cinstiți.

Cel mai mare supliciu al vieții noastre civilizate, este obligația de a răspunde politicos tuturor negliabilor.

Reclamă U. S. A.

Gânduri răslețe

Viața în doi constă prin esență să aștepti pe celălalt.

Între un amoret și un chibrit este o bună asemănare: amândoi când se aprind își pierd capul.

Sărutul este a douăzeci și șaptea literă din alfabet. Nu se pronunță decât cu două perechi de buze.

Când o femeie vă întreabă câți ani îi dați, să nu-i mai dați nimic... că are ea destul!

Tăcerea e de aur... Nu e așa că atunci toți proștii ar fi bogați?

Dumnezeu a făcut cel din urmă femeia... Se și vede, era atunci foarte obosit.

Femeile, ca și metalele, lucesc numai pe deasupra.

Că viața este atât de amară, nu trebuie să vă surprindă... e doar de genul feminin.

Rar crede cineva ceiace spune, dar și mai rar spune ceiace crede.

Până ce scrie o piesă, un scriitor ne-talentat are nopți întregi de insomnie, și publicul adoarme chiar la primul act.

A încerca să te adaptezi opiniei publice, este ca și cum ai pretinde ca ceasul tău să meargă la fel ca toate orologiile orașului.

Chiar și oamenii cei mai răi se vor duce în cer. Ei trebuie să ajute acolo când tună și fulgeră.

Sângele apă nu se face; se face analiză.

Mai bine brânză bună în burduf de câine decât brânză de câine în burduf bun.

Creierul e primul redactor al evenimentelor. Oamenii nu sunt decât paginatorii lor.

Dacă în tinerețe femeia nu s'a putut mândri cu nimic, se mândrește la bătrânețe că a fost odată tânără.

Cine vrea să creadă va găsi întotdeauna și oriunde dovezi.

p. conf. IRIS ROZ

Într-una din zilele frumoase, cu primăvară veșnică, de pe malul albastru al Adriaticei, se întâlniră cuvioșii lor Părintele Mario Inocenție, secretarul Înalt Prea Sfântului Episcop, cu fratele întru Domnul, Părintele Luigi Parmighiani, prieteni de eclesiastică preocupare spirituală și pământească îndes- tulate.

După binecuvântarea rituală ce stă atât de bine unor fețe bisericești, ce păstoresc o întreagă turmă de oi rătăcite, prea Sfințiile lor poposiră în tinda hanului, eșit ca la comandă în calea lor, la cotitura drumului.

— „Ce crezi că îmi văzură ochii și auziră urechile, frate Luigi, zilele trecute la reședință, începu fratele Inocenție, după al treilea pahar de vin aburit, proaspăt adus în ulcică din în-tunericul de haos al pivniței hangiu-lui.

— Ce să cred, că doar nu l'ai vă-zut și auzit pe Belzebuth?!..

— „Chiar Necuratul nu era, frate Luigi. Dar semăna la figură cu Ahas-verus, avea nas coroiat, ochi bulbucăți și urduroși, pistrii pe obraz și, ce să-ți spun, era foarte elegant și cu o servietă în mână. A cerut audiență la Sfinția Sa, care i-a fost acordată cu o-bișnuita bunăvoință.

În fine văzând că audiența durează mai mult ca de obicei, am intrat la bănuială și atunci...

— „Și atunci, ai tras cu ochiul și cu urechia ta de vulpoi bătrân, îl com- plectează, râzând cu hohote, fratele Luigi, care probabil că îl cunoștea des- tul de bine pe Sfinția Sa.

— „Dumnezeu să mă erte, chiar așa am făcut frate. Dar, să nu cumva să se audă, te rog foarte mult!..

— „Fii fără grijă, frate întru Domnul, dar mai bine spune ce ai văzut și auzit, că am început să ard de nerăbdare și eu.

— Iată cum stă chestia. Prin gaura cheii am văzut pe individ în picioare, cu servieta deschisă și din care scotea teancuri întregi de bancnote, rugându-l pe Sfinția Sa Episcopul să-l primească. Prea Sfântul refuza însă categoric. Nu știu pentru ce și cu ce scop, fiindcă nu prea îmi auzeau bine urechile, în acea zi. Individul a plecat bombănind. A doua zi s'a întors iar, cu încă o servie- tă plină cu bani. Rezultatul același. A treia zi am aflat misterul...

— „Dar zi-i odată frate, despre ce este vorba, ce tot ocolești atâta, sări în sus fratele Luigi, plin de nerăbdare.

— „Ai puținică răbdare că ai să alli indată. Ce crezi că îi cerea Prea Sf. Sale pentru banii oferiți cu atâta in- sistență în fiecare zi și la care Prea Sfântul refuza dând din cap îngrozit și făcând un semn categoric de refuz cu mâna? Nici mai mult nici mai puțin decât schimbarea sacerdotală și nealte- rată a semnelui Crucii!..

— „Oh, sacrilegiu! Fă-mă să înțeleg frate Inocenție, că mă îmbolnăvesc deabinele, de curiozitate, adică cum?

— „Iată cum! La fraza care se repe- tă când se face semnul crucii, la sfârșit sau cuprins de rugăciune, să se schim- be ultimul cuvânt cu altul, propus de musafir. De exemplu: „În numele Ta- tălui, al Fiului și-al Sfântului Duh, Amin... ultimul cuvânt, Amin să fie in- locuit...

— „Să fie înlocuit?!.. Sfinte Dum- nezeule, și cu ce cuvânt, mă rog să fie înlocuit?!..

— „Cu „Mobiloi!“!..

— „Mobiloi!“

— „Da, fiindcă individul din rasa fi- lilor lui Israel, era comis-voiajorul a- celei firme comerciale!.. Asta știi, pen- tru reclamă!..

— „Piei drace, că asta e mai ceva ca Belzebuth, scuipă cu desgust fratele Luigi și-și făcu o tradițională cruce creștinească, după care trase cu temei- u o dușcă sdravănă de vin.

C. NICOL

PRIMUL CLIENT

(Continuare din pag. 3)

mai tare și se zbugiuma prin odaie:

— Ce n'au făcut mișei împotriva mea! Mi-au furat copiii, m'au închis acolo... cu nebunii, iar acum, în toate nopțile, vin de mă trag de picioare pe când dorm.

— Oh, dar am să mă răzbun cumplit! Am să-i prind pe toți și am să-i bag în moara mea de măcinat aerul și atunci am să râd, ce-am să mai râd, am să râd cumplit, am să mă tăvălesc de răs... Și râsul lui în hohote răsună în odaie sgo- motos, înfricoșat..

Avocatul înghețase. — Dar în fața primejdiei deodată o idee luminoasă îi străbătu mintea:

— Domnule, ai cea mai mare dreptate, zise el, — dar socotesc că înainte de a începe procesul, ar fi bine ca zările să se ocupe de afacerea d-tale și să facă puțin scandal. — Ar trebui, fără a pier- de un minut, să mergem la redacția vre- unui ziar de opoziție.

— Știi că bine zici, exclamă nebunul, bătând din palme de bucurie. — Haide să mergem! Las că le-oi arăta eu, mi- șeilor!

Când fură pe pragul porței, nebunul păru că se răzgândește. — Avocatul însă îl îmbrânci în stradă și împinse cu pu- tere ușa, fericit să a scăpat de primul său client! — de mult așteptat.

C. D. ANGHEL.

C. D. Anghel, fost ziarist, fost prefect, fost director general al vămilor și în vremea din urmă membru în Consiliul legislativ. C. D. Anghel, frate cu poetul D. Anghel, a pierit acum 2-3 ani.

ECOURI.

UN FEL DE A SPUNE

Cel mai plicticos dintre conferențiarii noștri, profesorul N. P., s'a căsătorit recent cu o văduvă care se ține bine.

A doua zi după ceremonia nupțială, profesorul a ținut o conferință pe care a început-o astfel:

— Domnilor și doamnelor, am intrat într'un subiect care nu e nici nou și nici atrăgător.

Publicul a izbucnit într'un hohot colosal de râs, iar bietul conferențiar a trebuit să coboare dela tribună.

SECRETUL

În redacția unui ziar de dimineață, Ionel Teodoreanu spunea câtorva confrăți adunați la o parlotă:

— E mare lucru să știi a vorbi femeilor. Pentru a le place, cel mai bun sistem este să le istorisești ceea ce nu ai vrea și nu ți-ar place să se istorisească soției tale.

O ÎNTREBARE

Ion Iancovescu spunea într'un grup de actori:

— Ați auzit de X?

— Nu. Ce i s'a întâmplat?

— I-a născut nevasta trei gemeni.

— Ciudat.

— Nu e ciudat deloc. Se spune că în ultimul timp a citit „Cei trei muscheteri”. Asta e cauza.

— Foarte bine, interveni unul din cei de față. Dar ce se întâmpla dacă citea „Cei treisprezece” de Balzac?

CONSULTAȚIA

Unul din actorii noștri tineri s'a îndrăgostit de fiica doctorului R. unul din cei mai de vază interniști din țară.

Într'una din zile, actorul s'a prezentat la cabinetul doctorului, care l-a întrebat:

— Ce doriți?

— Domnule doctor, iubesc pe fiica dv. și am venit să vă întreb ce trebuie să fac?

— Tinere, nu-ți pot spune decât atât: Caută-ți de drum și lasă fata în pace.

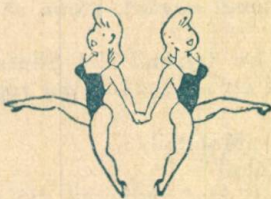
M'ai înțeles?

— Dar...

— Niciun dar. Altfel vei avea de-a face cu mine!

Disperat, candidatul s'a pregătit de plecare. Dar medicul l-a oprit:

— Stai. Ai uitat să-mi plătești vizita. Îmi datorești o mie de lei.

BERNARD SHAW ȘI VICIUL

Bernard Shaw, titular al premiului Nobel, scria acum câțva timp:

„Omul virtuos nu trebuie să dorească viciul, dar poate să-l practice”.

Unul din scriitorii noștri cu mari veleități de scriitor european, citind cele de mai sus a exclamat:

— În cazul acesta, eu sunt virtuos. Și totuși nu mi s'a dat premiul Nobel.

DIALOG TELEFONIC

În timpul ultimelor repetiții dela teatrul „Comedia”, George Vraca a fost chemat la telefon.

Interpretul lui Frantz Moor a lăsat repetiția și ridicând receptorul, a chemat:

— Allo!

— Tu ești, Gicule?

— Da.

— Mă mai iubești?

— Da.

— Mult?

— Enorm.

— Mă vei iubi mereu?

— Veșnic... Dar cine e acolo?

DARWINISM

Doctorul C... este un obișnuit al culiselor. E prieten cu toți directorii de teatru, astfel că se poate plimba ori-când printre practicabile și celelalte

accesorii din spatele scenei.

Actorii cari îl văd, îl salută ca pe o apariție familiară, iar unii dintre ei îi ciupesc câte o consultație gratuită.

Zilele trecute i s'a cerut, — fapt neobișnuit — și o consultație antropologică. Una din vedetele teatrului Alhambra, l-a interpellat trecând pe lângă dânsul:

— Bine că te văd.

— Foarte măgulit.

— Vreau să te întreb ceva...

— La ordin.

— E adevărat ce a spus ăla... cum dracu-i zice? A! Darwin... că noi descindem din maimuțe?

Doctorul a privit zâmbind pe frumoasa sa interlocutoare și a răspuns galant:

— Noi bărbații, da. Dar d-ta, stimate doamnă, mă cam îndoiesc...

MARE NENOROCIRE

D-na Goldenberg și fiica sa Rebeca se întorc înspăimântate acasă.

— Ce s'a întâmplat, întreabă d. Goldenberg. De ce sunteți atât de speriate?

— Inchipuește-ți dragă papa.. Eram la Galeriile Belvedere și la un moment dat a izbucnit un mare incendiu chiar lângă noi!

— Vai de mine! Și nu ați pățit nimic?

— Nu, răspunde d-na Goldenberg. N'a fost nici o victimă. Dar s'a produs o panică teribilă. Din nenorocire, în momentul dezordinii, ne aflam tocmai la raionul de plane.

RIVALITATE

G. S. unul din secretarii de redacție ai unui mare ziar din București, discuta deunăzi ultimele evenimente internaționale cu unul din colegii săi, francofil convins, care la un moment dat a pus întrebarea:

— Cum se poate ca două națiuni atât de mari și de valoroase ca Germania și Franța să nu se poată înțelege? Acest lucru nu l-am putut înțelege niciodată. Folosul pentru omenire ar fi considerabil dacă aceste popoare pline de calități și-ar da mâna odată pentru totdeauna.

— Așa este, a răspuns G. S. Dar să nu uităm un lucru: două femei rivale se urăsc mai mult pentru virtuțile lor, decât pentru viciile lor.

PASTA v Știi?

INCERCAREA CURAJULUI

Un sultan era odată bine dispus și, ca să petreacă, a poruncit vizirului :

— Să-mi aduceți un armean, un grec și un evreu. Vreau să văd care e mai curajos din trei.

Ordinul a fost executat cât ai clipi din ochi.

Cel dintâi care s'a înfățișat padișahului a fost armeanul.

— Știi de ce te-am chemat aici ? l-a întrebat sultanul.

— Nu, măria ta.

— Te-am adus ca să teucid.

Bietul armean îngrozit, căzu în genunchi :

— Iertare !

Apoi își pierdu cunoștința.

— Aduceți pe grec ! porunci sultanul. Acesta se năpusti la rândul său. Când auzi hotărîrea sultanului, imbrânci pe ieniceri și o rupse la fugă.

— Să vie ovreii !

Acesta își făcu apariția tremurând ca varga.

— Te-am condamnat la moarte, zise sultanul. Peste o clipă vei fi executat.

Apoi se adresă călăului :

— Fă-ți datoria !

Călăul ridică iataganul și îl roti de câteva ori deasupra capului.

Ovreii se făcu galben ca lămâia la față, dar nu se clinti din loc.

Uimit, sultanul făcu semn călăului să se îndepărteze. Apoi se adresă ovreii :

— Ești un om curajos și vreau să te răsplătesc. Spune-mi ce recompensă ți-ar fi pe plac ? Vorbește fără teamă !

Coreligionarul lui Max Ausschnitt răspunde cu glasul stins :

— Măria ta, dacă vrei să mă răsplătești, dă ordin să mi se aducă o altă pereche de pantaloni !

RUDE BOGATE

— Eu, spune Nae, am o mătușă bătrână care-mi trimite în fiecare săptămână câte cincisute de lei. Se înțelege că în timpurile de azi, această pensie săptămânală îmi prinde foarte bine.

— Asta nu e nimic, răspunde Mitică. Eu, dacă nu l-ași avea pe unchiul Năstase, nu știu ce m'ași face ! De fiecare dată când îmi scrie, trimite câte cinci mii de lei.

— Și îi scrie des ?

— Ca să fiu sincer, până acum nu mi-a scris încă niciodată !

DIN VREMEA POTOPULUI

Când potopul a încetat și arca lui Noe a ajuns la țărm, Patriarhul a organizat în pripă un serviciu de ordine.

Fiecare va eși din corabie la rândul său. Ordinea va fi următoarea : animalele mari mai întâi, cele mijlocii după, iar a sfârșit vor trece animalele mici.

Noe chemă apoi pe elefant ca să i-

naugureze el puntea improvizată în grabă.

Dar purecele, care era de față, începu să protesteze împotriva nedreptății ce se face animalelor mici.

— Noi cei mici, suntem întotdeauna sacrificați !

În timpul acesta elefantul ajunsese la mijlocul punții.

Puricele furios se repezi și îl ciupi de... spate.

Atunci elefantul strigă :

— Nu împingeți ! Nu împingeți oameni buni !

Și își continuă liniștit drumul.

INTRUNIRE ANTI-ALCOOLICA

— D-lor, spune oratorul, fiecare pahar de alcool pe care îl beți, vă scurtează viața cu o oră. Aceasta este părerea unanimă a medicilor. Repet : o oră mai puțin de trăit pentru fiecare pahar de alcool...

În această clipă, se aude un strigăt de disperare din rândul auditorilor și un cetățean își face apariția strigând :

— E îngrozitor !

— De ce ? îl întreabă omul dela tribună.

— E îngrozitor ! Am făcut socoteala. După calculele d-tale, ar trebui să fiu mort de patruzeci și doi de ani !

LA BAL MASCAT

— E ideia mea. I-am pus o floare în gură ca să tacă toată seara...

DOUĂZECI și PATRU DE ORE LA Hollywood

(Dela trimisul nostru special)

Hollywood, 1 Noembrie, ora 9 dim.

De îndată ce am sosit la Hollywood, m'am dus să fac o vizită lui W. C. Lavatory, marele impresariu american și în același timp mare producător, care lansează vedetele, așa cum lansează un atlet discul sau greutățile.

Mister Lavatory m'a primit imediat în biroul său; masa de lucru este o reproducere exactă a cosciugului lui Rudolf Valentino, iar pereții sunt capotați ca celulele unei case de nebuni. E o simplă precauție împotriva nervilor prea buclucași ai vedetelor viitoare.

— Hello boy! exclamă d. Lavatory eșind dintr'un grup de girls. Ce te aduce la mine? Țin să te previn că nu-mi place ceea voi europenii numiți interview. Voi face totuși o excepție în favoarea d-tale, dar cu condiția ca articolul d-tale să nu conțină decât cel mult zece linii culese cu litera cea mai mică. Și mai ales să nu aibă niciun titlu. Oricât ar părea de curios, noi americanii nu putem suferi publicitatea.

D. Lavatory a răspuns la întrebările mele. După aceea mi-am continuat ancheta pe alte meleaguri.

Ora 10. — Deghizat în negresă, am putut asista la descinderea din pat a celebrei Mae West. Vedeta nu e o femeie cu forme pline, așa cum se spune. Am putut constata acest lucru în timp ce își lua baia de lapte de măgăriță. Mae West este femeia cea mai scheletică din lume. Douăsprezece cameriste îi aduc după baie, toate accesoriile necesare turnurei sale și reputației de femeie cu forme pline: șolduri pneumatice, iută hidrofilă pentru diferite părți ale corpului, etc.

Ora 11. — Am asistat pe străzile Hollywood-ului la un spectacol mișcător. Errol Flynn și soția sa Lily Damita, au preferat să-și zdrobească mașina lor Rolles-Royce de un perete, pentru a nu călca o fetiță însoțită de guvernanta ei. Minut înălțător în care eroicul star descinde fără o sgârietură din mașina sfărâmată și declară modest în fața fotografiilor, microfoanelor, aparatelor de cinematografiat și stylourilor:

— Nu face nimic. Mașina era asigurată!

Ora 13. — Am luat masa la Joan Crawford. Cine a pretins că bucătăria americană este necomestibilă? Vă asigur că mi s'a servit o maioneză de scobitori fără de cusur, după care a urmat o salată de chewing-gum bine pusă la

punct și o friptură cu garnitură de pickles demnă de Păstorel Teodoreanu.

Ora 14. — După masă facem o plimbare cu avionul lui Wallace Berry. Pilotul era cam cherchelit (ca de obicei) dar plimbarea a fost, în general, destul de agreabilă.

Ora 15. — Se răspândește șvonul că bijuteriile Marlenei Dietrich au fost furate de Al. Capone.

Artista ne declară:

— Sunt fericită că am fost jefuită de Al. Capone. E un băiat foarte publicitar!

Ora 16. — Capone vine să restituie Marlenei Dietrich bijuteriile furate.

— Sunt false, spune el.

— Bine 'nțeleș, admite artista. Le-am cumpărat dela Mirna Loy.

Ora 20. — Circulă șvonul prin Hollywood că mica vedetă Shirley Temple

e îndrăgostită. Presa este convocată în grabă.

D-na Temple o întreabă pe fiică-sa:

— Se spune că ești îndrăgostită. E adevărat?

— Da, mammy.

— La vârsta ta? Nu-ți e rușine?

— Ba da. Dar ce vrei să fac?

— De cine? Spune repede dacă vrei să-ți dau prăjitură diseară?

— De Mickey Mouse.

Ora 21. — Ași vrea să-mi termin ziua la un cinematograf de cartier. Mă adresez lui W. C. Lavatory. Dar marele producător imi răspunde indignat:

— Toți europenii sunt la fel: vicioși, perversi, depravați. Unde te crezi dumneata? Află, domnule, că aici la Hollywood cinematografele sunt interzise. Moravurile noastre nu îngăduie un amuzament atât de licențios!

Ora '1. — Adorm cu gândul la tot ce am văzut în timpul zilei și visez că Greta Garbo, divina Gustafson, mă strânge cu căldură la sternum.

— Rămâneți la masă, vă prepar o friptură de vacă minunată.

— Vai, n'am vrea să vă prăjiți la foc pentru noi.

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC
la Londra
Prețul 40 Lei
de C. Cosco

MIC CURS PRACTIC

Intrebare. — Care este omul cel mai frumos, cel mai inteligent și cel mai iubit de femei?

Răspuns. — Domnul Victor Eftimiu.

Intrebare. — Cine ți-a spus-o?

Răspuns. — El însuș.

Intrebare. — Ce este o vampă?

Răspuns. — O femeie demodată din timpul Gretei Garbo, Mae West sau Madam Bulandra.

Intrebare. — Ce este o fată tânără?

Răspuns. — După moda nouă, o viitoare vedetă de cinematograful, teatru sau revistă. Mai ales când nu are talent.

Intrebare. — Dar un tânăr?

Răspuns. — Acelaș lucru.

Intrebare. — Ce este un producător de film?

Răspuns. — Un domn al cărui nume se termină în berg, în ski sau în man.

Intrebare. — Ce este un jidan?

Răspuns. — Singurul articol curent,

răspândit în lumea întreagă, care nu mai poate purta eticheta „Made in Germany“.

Intrebare. — Ce este o piesă de teatru bună?

Răspuns. — Un viitor film.

Intrebare. — Ce este un aparat de radio?

Răspuns. — O a doua nevastă. Vorbește, vorbește, cât e ziuica de mare.

Intrebare. — Ce trebuie să faci când ai un aparat de radio în casă?

Răspuns. — 1) Nu-l deschizi niciodată. 2) Iei o carte bună și 3) Cauți să nu auzi aparatele vecinilor.

Intrebare. — Ce este o pălărie modernă?

Răspuns. — Un cuib de rândunele, un papagal sau un castron cu fundul în sus.

Intrebare. — Ce era pe vremuri un decret-lege?

Răspuns. — Un motiv de criză ministerială.

Intrebare. — Ce era un ministru?

Răspuns. — O piesă de schimb.

Intrebare. — Ce era o criză ministerială?

Răspuns. — Un schimb de portofolii la cincisprezece pași, nu fără rezultat.

Intrebare. — Care era misiunea unui ministru?

Răspuns. — Să locuiască temporar într'un minister.

Intrebare. — Ce este un om bogat?

Răspuns. — Un om care nu e încă sărac.

În paginile acestea, unde numai gluma e primită, să îngăduie cititorii a ne plânga un tovarăș de muncă, pe Anton Filippi, șeful atelierelor zincografice ale „Universului“. L-am dus acum câteva zile la locul de odihnă, pe el care, în viață, plin de vigoare, doritor numai de a înfăptui lucru de artă în specialitatea lui, a refuzat odihna.

Am asociat întotdeauna la succesul „Veselliei“ aportul de preț al acestui meșter dezavârșit. Pentru Filippi orice pretenție a redacției de a prezenta cât mai artistic desenele caricaturistilor noștri era imperativ la care nu se codeau nici priceperea și nici dragostea lui pentru mai frumos.

Am pierdut un colaborator de preț. Dar tot el, cu bunătatea lui, cu talentul lui a creat urmași demni de maestrul lor.

Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-i împlinească vrerile dincolo.

POȘTA REDACȚIEI

Predelanu. — Cu regret, dar nu merge (deși d-ta ai destule bilete de drum). Mai cearcă.

Eug. P. Cartt. — Am pus, după cum vezi, ceva. Ar fi bine pentru rest să ne lămurești: traduceri, localizări? Pe urmă, d-ta ce origine etnică? În ce privește, chestia pe care nu îndrăznești s'o „discuți“, las'o încurcată pentru totdeauna.

IRIS. — Prima scrisoare mi-ai adresat-o cu „stimate“ și la plural. A doua, cu o intimitate care mă onorează foarte mult. Traducerile se vor publica.

— De mic copii sunt obișnuiți să dorm cu geamurile deschise !...

Taxa paginilor plătită în numerar conform aprobării Dr. G. Kato P. I. T. Nr. 24.464/1939.
 REPOZITIONARE: BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII, STRADA BAZILIANU 12-15 BUCUREȘTI (ROMANIA).

VESELIA

GAFA

- Am promis tangoul ăsta, domnule Ionescu, dar, fiindcă vrei să dansezi, o să te prezint unei duduie încântătoare.
- Nu, domnișoară, nu vreau să dansez cu o dudule încântătoare, vreau cu d-ta !...

Lei 5. ...

Proprietar :

Soc. Anon. „Universul“, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad.-tor delegat :

STELIAN POPESCU

Redactor responsabil :

CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.

Redacția și Administrația :

București I

Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

7 Noembrie

Despre unii colaboratori

Am mai scris aci despre „domnii poezi” cari ne vizitează din când în când pe la redacție, cu buzunarele dordora de manuscrise și cu sacul plin de sugestii cari mai de cari mai binevoitoare.

Mare parte din genialii noștri vizitatori pleacă decepționați. Unora li s'a refuzat proza sau stihurile, altora sugestiile, iar celor mai mulți li s'a dat să înțeleagă că această publicație nu apare în America și că deci drepturile de autor nu se plătesc în dolari.

Perechea de mânuși de care ne-am servit și ne servim încă în raporturile noastre cu acești tineri desamăgiți, nu folosește la nimic. Cu alte cuvinte, n'am reușit să convingem pe nimeni că dreptatea este de partea noastră, căci fiecare stihuitor se crede o lecută mai talentat decât Dante Alighieri, iar prozatorii — ah prozatorii! — nu îngăduie să fie comparați cu niciunul din marii înaintași ai scrisului umoristic.

Unul din aceștia ne spunea deunăzi :
— Umorul meu e sec. Dacă imi refuzați opera înseamnă că nu o înțelegeți.
Am plecat capul umiliți și ne-am recunoscut neputința.

Un altul ne-a privit stupefiat :

— Cum ? Nu găsiți reușită bucata mea ? Se poate ? Păi tata, mama, frații, surorile, familia într'un cuvânt, și prietenii mi-au spus că e genială !

Alții au pretins drepturi astronomice pentru manuscrise cari au devenit publicabile deabia după serioase retușări operate în redacția noastră, deși la în-

ceput declarau că o fac „pour l'amour de l'art”.

Astăzi ne vom ocupa de o altă categorie de colaboratori, pe cari îi vom numi „epistolieri”.

Aceștia trimit manuscrisele prin poștă, însoțite mai totdeauna de o scrisoare, care începe invariabil cu „Stimate Maestre” și continuă să ne roage respectuos și la persoana doua plural „să cercetăm manuscrisul și să-l publicăm, dacă e cazul”.

— N'am avut manechin de talia dv. și pentru a vă putea prezenta rochia am îmbrăcat-o pe două manechine obișnuite

Firește, se întâmplă de multe ori „să nu fie cazul”. Și atunci junele, după ce a așteptat două săptămâni, ne scrie din nou, de data aceasta fără „Stimate” și fără „Maestre”. Scrisorile încep numai cu „Domnule” și se vede cât de colo că tânărul nostru corespondent s'a trudit să-și stăpânească indignarea și să fie politicos.

„Mă surprinde”, spune el mai departe, „că eu AI publicat cele trimise de mine. Erau bucăți bune și în orice caz superioare literaturii pe care o publicați de obicei”...

O altă specie de colaboratori este domnul care ni se adresează cu „Nene Cutărică” fără să ne fi cunoscut vreodată ; acesta își semnează operele cu pseudonime de rezonanță spaniolă : Ansaldo, Pedro Juan, Paolo, etc., etc. I se ghicește cât de colo origina din ostentația pseudonimului și din calitatea manuscrisului, care de cele mai multe ori e o traducere sau localizare stângace.

Aceștia din urmă li se cer la poșta redacției câte două feluri de lămuriri, din care, la drept vorbind, necesară nu e nici una. Căci, după cum am spus mai sus, identificarea s'a făcut imediat : opera am mai întâlnit-o cândva, iar naționalitatea nu mai constituie nici ea un secret.

Parodiind pe d. A. C. Cuza am putea spune :

După nume Don Juan
Parcă nu e „scotian” ;
După scris și-obraznicie
Nu se poate să nu fie !

Omul cu foarfeca

Anchetă la poliție

de C. COSCO

Din menajul Ghibirdoc a dispărut, în lipsa familiei la băi, două bucăți mari de stofă — luate ocazie de d. Ghibirdoc.

Bănuții sunt jupâneasa și omul de serviciu, că ei au mutat când au scuturat, lucrurile dintr'o cameră într'alta. D. și d-na Ghibirdoc fac cercetări și pun la contribuție tot ce știu și au citit din meșteșugul detectivilor.

— Nu crezi tu, Ioană, că autorul furtului este păcătosul de Dumitru?

Cât de dibace întrebarea, răspunsul Ioanei este negativ și în ce-o privește și apropo de Ion.

Se repetă cu omul de serviciu aceeași cercetare.

— Nu crezi tu, Dumitru, că hoța este păcătoasa de Ioana?

Curios, răspunsul și în cazul acesta este fără mărturisire.

Urmează apoi examinări de fizionomie, iscodiri cu coada ochiului, invocări la Cel de sus care pedepsește; apeluri la conștiință, blestem în cele din urmă: „cu banii de pe stofă, făptașul să-și cumpere coșciug“...

Nimic însă!

Atunci d. Ghibirdoc face petiție deslușită la Poliție și promite și amănunte verbale cu privire la bănueli. Petiția merge la director, trece la inspector, vine la comisarul-șef. Comisarul-șef, fiind bun prieten cu Ghibirdoc, trece petiția mai departe, agentului. Agentul n-o citește fiindcă bănuie că în petiție nu este indicat precis cine e hoțul. Atunci o pune din nou pe masa șefului. Pe masa șefului sunt o călimară, un toc și o scrumieră. Dar nici tocul nu vrea să bage petiția în seamă. „Eu sunt de lemn!“ zice el. Călimara, cu cerneală neagră (la suflet) precizează scurt: „Nu mă interesează“. Singură scrumiera, când se deschide ușa, svâră petiției un strat de cenușă, ca un simbol al zădărniciilor tuturor sfertărilor omenesci de a atinge ceea ce deseori este intangibil la poliție: hoțul.

— După masă! Să vie după masă!

După masă vin d-na și d. Ghibirdoc cu personalul bănuie. D. șef lipsește. Lipsește și agentul. Păgubiții admiră, din numeroase fotografii de pe pereții biuroului, isprăvile comisarului-șef: „Descoperirea crimei din strada Intunericului“. „Reconstituirea omorului de sub podul Dâmboviței“. „Furtul de 5 milioane dela d. Sărăceanu“, etc.

— Ce crezi, zice parcă înfricoșat d. Ghibirdoc,ăștia sunt dracu pe uscat... Să vezi cum scot ei pe mizerabil...

— Dar să nu-i bată! Opinează miloasă madam Ghibirdoc.

— Poftim, să nu-i bată! Cum vrei să mărturisească?

Iată și șeful.

— Unde sunt hoții?

— Păi nu i-am prins, d-le șef, zice agentul.

— Să între atunci.

Se ivește Dumitru.

— Cum te chiami?

Dumitru.

— Și mai?

Sbârcea.

— Ce vârstă, localitatea, meseria?...

Servitor.

— La cine?

— La dâșii...

— Care? N'au nume?

Ba, da.

Ei?

— D. Ghibirdoc și cucoana.

— Bun. Ai furat?

Nu.

— Agent, du-l pe sală. Acu să între femeia.

Apoi către păgubiți: — Nu e așa hoțul.

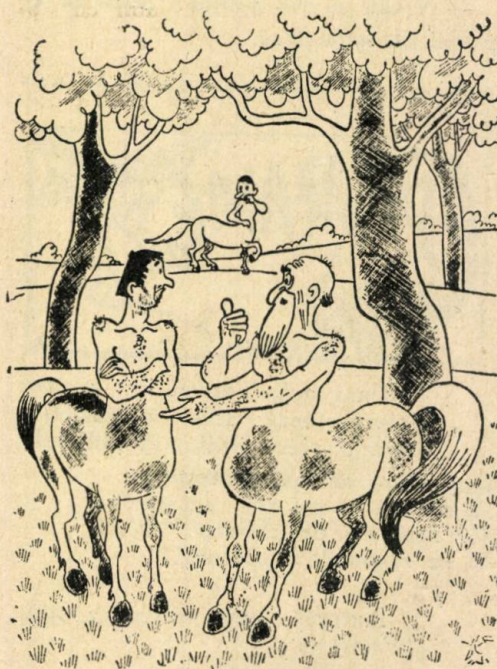
Intră Ioana.

— Pe tine cum te chiami?

Ioana.

— Și mai?

Stoian.

— E un bastard. Calul e arab, dar el are accent ovreiesc.

— Stoian! Bun. Dar vârsta? de unde ești? meseria?

— Servitoare.

— La cine?

— La d. Ghibirdoc.

— Numai la domnu?

— Și la cucoana.

— Păi vorbește cum trebuie, că acu te poftesc la mășline. Dar ia spune: cine a furat stofa?

— Eu nu.

— Bun, va să zică n'ai furat.

— Ferit-a sfântul.

— Niculescule, du-o pe sală. Acu să vie...

— Nu mai sunt alți bănuți, d-le șef.

— Cum se poate?

Și către reclamanți:

— N'a mai venit nimeni pe la dv. în lipsă? Ceva rude, neamuri...

— N'avem rude ilustre. Nu facem politică democratică...

— Atunci, Niculescule, trebuie să fie hoțele din album. Să-mi aduci pe Ioanearca, zisă moașă...

După o jumătate de oră, agentul se întoarce dela biurul de identificări, cum a plecat.

— E la Vacărești, d-le șef?

— Păi nu pe ea, mă, fotografia!

După altă jumătate de ceas:

— Nu e, d-le șef. N'a eșit bine în poză.

— Atunci să-mi aduci pe Epureanca, pe Eliza Stopeanu, pe Maria rusoaica...

— Nu este, d-le șef. Fotografiiile sântă ră la Parchet.

— La Parchet? încheie șeful laborioasă-i anchetă. Păi dacă sunt la Parchet... sigur, nu este aici... Destul.

Se face pauză. Reclamanții așteaptă cu înfrigurare să audă măcar o presupunere a dibaciului comisar. Douăzeci de mii de lei, cât au dat pe stofă, reprezintă o sumă.

Solemn șeful rupe tăcerea:

— Știți cine a furat stofa? Să vă spui eu acum: sunt hoțele dela magazinul „Pomul cu ramuri“. Ele — nu mai ele. Garantez!

Un cor de voci, însă, ale agenților, svâră ca un duș peste bucuria comisarului:

— Păi, dom'le șef, alea n'au fost prinse până acum, căci nici nu se știe bine cine sântără!

PANTALONII lui BARFIN

de F. Boutet

Trenul ajunsese la Nisa cam pe la orele unsprezece noaptea. Barfin lăsa la magazia de bagaje din gară două cufere elegante și luându-și numai trusa de toaletă porni cu mașina spre hotel.

Aici reținuse prin corespondență o cameră sub numele fals de James J. Morgan. Hotelul era unul din cele mai fastuoase de pe Coasta de Azur, un palat cosmopolit unde se întâlnesc toate neamurile și se vorbesc toate limbile.

Barfin, cu desinvoltura unui american miliardar, aruncă bacșișuri în dreapta și în stânga, semna James J. Morgan în registru și luă ascensorul spre apartamentul ce-i fusese rezervat.

Aici ceru să i se aducă un sifon și un pahar de whisky. Apoi dădu recipisa bagajelor unui băiat și... ordonă să retragă până a doua zi cele două cufere din gară.

După ce bău câteva înghițituri de whisky, aprinse o țigare, se desbracă, se culcă și stinse electricitatea.

Zece minute după aceea, se ridică din pat.

Aici, trebuie să deschid o paranteză pentru a spune că acest gentleman care se numea Barfin și se dădea drept american, nu era decât un hoț. El venise să dea o lovitură, invenție proprie.

Barfin era un om din acei cari iubesc banul și nu le place munca, în așa fel în cât își petrec viața jucând zilnic o partidă în care miza o constituie chiar onoarea lor. Barfin era bine crescut, instruit, inteligent, astfel că nu era un hoț oarecare.

El se ridică deci din pat și examinează camera cu băgare de seamă. El sondă incetșor pereții și parchetul fără să-l stânjenească întunericul din cameră.

Apoi se hotări și începu o operațiune ciudată.

Din trusa sa de voiaj scoase două sau trei unelte speciale. El se așeză în genunchi și desprinse două lame de parchet de sub covorașul dela marginea patului. În cavitatea creată el grămădi pantalonii săi, proprii săi pantaoni îndesându-i cu palmele până când încăpura.

Puse apoi la loc lamele parchetului, le fixă bine și netezi la suprafață cu glass-papier. Mătură apoi cu îngrijire pe deasupra și așeză covorul la loc.

După această operațiune, satisfăcut

de opera sa, el se culcă și adormi buștean.

Toate cele de mai sus n'au durat decât cel mult o oră.

A doua zi de dimineață, la orele opt, începu să sbârne soneria din camera d-lui James J. Morgan, sau Barfin, dacă preferați.

Un camerist se prezintă.

Onorabilul James J. Morgan se afla în pat, dar era în prada unei furii neînchipte. Camera era răvășită dela un cap la altul.

— Ce doriți? întrebă cameristul.

— Să vie poliția, răspunse pseudo-americanul cu un accent foarte bine imitat.

— Cum ați spus?

— Vreau să vie poliția, repetă Barfin cu tărie. Ce mai aștepți?

— Bine, domnule.

Servitorul ieși și se duse să raporteze directorului. Acesta deliberă timp de un sfert de oră cu personalul hotelului, după care se îndreptă spre camera lui Barfin.

Acesta se afla tot în pat.

— D-ta ești comisarul?

— Nu, domnule. Eu sunt directorul hotelului și am...

— Vreau să vie poliția! Dacă te apropii de mine trag.

Unui autor dramatic, care-și interpretează rolul protagonist, dintr-o piesă intitulată „Idiotul”.

Din staluri se aud proteste:

„Dar cine e, mă rog, actorul
Ce face azi pe „Idiotul?”!

Li se răspunde: „Autorul!”

Autorul unui volum cu titlul
„Feriți-vă!”

Nu s'a vândut nici un volum!

Îi vine rău să se gândească.

Dar cine strică, dacă el

l-a sfătuit să se... ferească?!

Carttarussa

Și zicând aceste cuvinte, Barfin scoase un revolver de sub pernă.

— Ești nebun! exclamă directorul retrăgându-se spre ușe.

— Nu, răspunse Barfin. Sunt jefuit. Hotelul dv. este un cuib de hoți. În noaptea asta mi s'au furat pantalonii în cari aveam portofelul cu bani. Chemați imediat poliția!

— Ați fost jefuit? Pretindeți că ați fost jefuit? E cu neputință. La noi nu s'a furat niciodată. De altfel, nu suntem răspunzători decât de obiectele depuse la birou.

— Nu puteam depune pantalonii la biroul dv. Am fost furat. Și totuși în America se spune că hotelul ăsta este cel mai bun din întreaga regiune. Halal să vă fie! Dar lasă că mă reintorc eu! Să vie comisarul! Și să mi se dea o pereche de pantaloni, căci bagajele mele sunt în gară.

— Dar e nemaipomenit! se văicări directorul. E imposibil să vi se fure pantalonii. Vă înșelați!

— Vrei să spui că am venit fără pantaloni? întrebă Barfin indiferent.

— Nu. Dar poate că sunt după vre-o mobilă sau sub pat.

— I-am căutat de zece ori. N'ai de cât să-i cauți și d-ta.

Barfin se ridică demn în cămașa de noapte și se așeză pe un fotoliu izolat fără să lase revolverul din mână.

— Lăsați revolverul din mână, vă rog. Să nu se întâmple vre-o nenorocire.

— Nu, răspunse Barfin. Nu am încredere!

Directorul și întregul personal căutară vreme îndelungată sub pat, prin dulapuri, prin noptiere, sub scaune, în țeava dela calorifer, etc. În cele din urmă se priviră extenuați și amărâți.

— Să vie poliția, răcni din nou Barfin. Am fost jefuit. Nu trăseseam zăvorul fiindcă aveam încredere. Dar am fost furat. Să vie poliția! Dacă nu o faceți, mă înfășor într-o pătură și plec eu la comisariat.

Directorul reflectă adânc. O plângere ar provoca un scandal enorm și ar discredita hotelul, unde străinii veneau să cheltuiască sume considerabile. O astfel de întâmplare ar putea să minzeze instituția, iar omul din fața sa era hotărât la orice!

În cele din urmă se hotără:

— Ce sumă ați avut în portofel?

— Vreo șase sute de franci în monedă măruntă și trezeci de mii în bancnote. Vreau să vie poliția.

Directorul zâmbi cu mânie neputincioasă.

— Nu. Vă ofer restituirea integrală a acestei sume. Cu condiția, bine înțeles, să nu depuneți plângere...

— Nu voi depune nicio plângere, căci plec, răspunse rece americanul. Mă despăgubești, nimic de zis. Dar nu pot rămâne aici, căci am fost furat. Pantalonii au fost noui, noui...

În ziua aceea, onorabilul James J. Morgan, despăgubit de „furtul” suferit reluă trenul și plecă să opereze aiurea.

Neîncredere

Domnul Firică câștiga una peste alta vreo trei mii de lei pe lună. Era funcționar, celibatar, maniac, serios și neîncrezător.

Omul acesta se ferea de orice și de oricine: de prieteni care te sfătuiesc rău, de cafenea de unde capeți obiceiuri urâte, de curse unde poți ajunge la sapă de lemn. Se ferea fără încetare: la restaurant de sosuri complicate, în tren de vecini suspecti. Mirosea mâncările, își pipăia buzunarele și își ducea viața neîncrezându-se în nimic.

Intr-o zi însă, află că este moștenitorul unui văr îndepărtat care se expatriase de multă vreme. La început nu i-a venit să creadă. Dar consultându-se cu un avocat, s'a convins.

Era adevărat. Un membru al familiei Firică plecase odinioară în America și făcuse avere. O avere fabuloasă. Ultimul său descendent, vărul lui Firică murise de curând la Chicago.

Firică se gândi:

— Sunt bogat. Putred de bogat. Ura!!!

Dar când trebui să împartă în toate părțile din avere, pentru avocat, taxe de moștenire, bacșișuri, etc., i se făcu negru înaintea ochilor, l se părea că toată lumea îl despoaie. Intr'un cuvânt, era furios.

În ziua când și-a luat cele cincisprezece milioane în primire, s'a dus la birou unde a împărtășit vestea prietenilor și apoi și-a dat demisia.

Unul din colegi, veni cel dintâi cu mâna întinsă să-l felicite și îl invită la masă. Toți ceilalți îl congratuă care mai de care mai calduros. Firică zâmbi fericit, la vederea acestor oameni cu mutre acre, cari căutau să zâmbească în silă.

Era satisfăcut.

Colegul care îl invitase la masă își dădu osteneala să-i fie pe plac. Alese un restaurant bun și compuse un menu deosebit, stropit cu vinuri venerabile.

La plată, Firică generos vroi să plătească. Dar colegul protestă cu atâta tărie încât proaspătul milionar fu înduioșat.

— Ce om de ispravă! își zise el. Iată un om pe care mi-l pot face prieten. Sunt atâția paraziți, tapeuri, exploata-tori cari îți dau târcoale când afli că ai bani! Dar acesta e un băiat mai presus de orice bănuială.

Celălalt începu să-și istorisească viața. Era căsătorit. Soția lui muncea din greu. El la fel. Nevasta se ocupa cu croitoria. Trăiau fericiți. Mai târziu vor fi și mai mulțumiți, când vor putea exploata o invenție a lui, o invenție formidabilă, care va aduce beneficii

considerabile. Aveau însă nevoie de vre-o sută de mii ca s'o pună la punct.

Iar către sfârșit, trecu la propuneri ferme.

— Dragă Firică, ești om bogat. Ce-ai fi dacă ți-ai plasa banii în invenția mea?

Și începu să scoată de prin buzunar tot felul de hârtii, brevete, etc.

Firică înțelesese. Privind pe colegul său, zări printre pleoapele întredeschise ale acestuia o licărire, care strălucea ca o undiță de oțel. Și răspunse cu răceală:

— Regret. Dar capitalurile mele sunt investite în alte afaceri cari îmi aduc un venit suficient.

A doua zi, Firică primi o altă invitație, dela un alt coleg. Se gândi să refuze. Dar în cele din urmă se răzgândi și primi.

— Încă o lipitoare, își zise el. De aci înainte nu voi mai avea liniște.

Dar masa fu suculentă. Firică avea stomac sănătos și către sfârșit se înveseli. De data această însă, nu se mai oferi să plătească. Atepta. Și așteptarea fu de scurtă durată:

— Dragă Firică, în situația ta, ai putea obține posturile cele mai înalte.

— Crezi?

— Sunt, sigur. Ai putea deveni atotputernic de azi pe mâine.

— În ce fel?

— Ai putea întemeia o mare gazetă. Uite eu care colaborez pe la ziare așa putea să te ajut să înființezi o publicație nouă. Capital prea mare nu e necesar. Ar trebui vreo două milioane.

— Nu, dragul meu. Banii mei sunt plasați sigur și....

Totuși...

Firică îi tăie elanul:

— Nu insista. E zadarnic.

A treia zi, altă invitație. Se duse cu plăcere. Se bucura dinainte la gândul propunerii ce va să vină.

De data aceasta, Firică fu mai îndemânatec. Răspunse masiv și colegul îl invită la teatru și la varieteu, iar la despărțire îl pofti să vie și săptămâna viitoare.

Din ziua aceea, Firică a petrecut de minune. Invitat la banchete, la serate familiare, la reuniuni oficiale, — căci povestea cu moștenirea avusese ecou și în presă, el își făcu relații întinse și sus puse. Era solicitat să comanditeze teatre, cinematografe, ziare, reviste literare, întreprinderi de irigație, de transport, de pompe funebre, etc.

El lăsa pe toți să-i facă propuneri, zâmbea cu bonomie. Nu răspundea nici da, nici nu.

Tot mâncând astfel pe gratis, deveni avar. Când lua dejunul acasă, se mulțumea cu două ouă fierte.

Intr-o zi, primi o invitație din partea lui Fântăneanu, cunoscut om politic fără scrupule. Era vorba de o comandită colosală. Firică ascultă propunerea fără să crâcnească. Părea că ezită. Apoi, la sfârșitul mesei, în momentul când se pregăteau să plece din restaurant, exclamă:

— Drace! Mi-am uitat portofelul acasă și trebuie să fac unele cumpărături. N'ai putea să-mi împrumuți o mie de lei?

Celălalt se execută pe loc, fără multă vorbă.

Iar Firică plecă zâmbind spunându-și:

— Fotografiază banii că nu-i mai vezi. Să te înveți minte! Pe mine vrei tu să mă tragi pe sfoară?

Scenă de pe zonă.

Legende fără desen

— Scuzați, vă rog... Nu sunteți dv. domnul Nae Ciorogărlă din Găești?

— Așa imi spuneam și eu, deoarece...

— Nu, domnule. Mă confundați. nu semănați nici pe departe cu Nae.

*

— Inchipuește-ți dragă, ce mi s'a întâmplat. Eu sunt brun, nevasta brună și copilul meu are părul roșu.

— E o greșeală de tipar conjugală.

— Imposibil. Eu nu fac niciodată greșeli.

— Bine înțeles. Dar nu m'am gândit la tine.

*

Avocatul. — Vă voi face dovada strălucită a nevinovăției clientului meu. Dacă nu reușesc, vă voi dovedi că acuzațul nu era în toate facultățile sale mintale în momentul când a comis crima. Și dacă nici asta nu va fi de ajuns, voi produce cel mai indiscutabil alibi...

*

— Ascultă, Nae, când te odihnești de obicei?

— După masă, ea doarme vreo două ore.

— De ce zici ea? De cine vorbești?

— De nevastă-mea.

— Păi eu te-am întrebat pe tine când te odihnești?

— Da. Și ți-am răspuns. Eu nu mă odihnesc decât când doarme nevasta.

*

La conferința ce am ținut astăzi, 299 de ochi erau ațintiți asupra mea.

— Cum, 299 de ochi? De unde știi că nu erau mai mulți?

— Să facem socoteala: în total erau o sută cincizeci de auditori, dintre care unul, care stătea în primele bănci, era chior.

*

— Nu te înțeleg de loc. Spui că vrei să divorțezi și ai cumpărat soției tale o rochie nouă.

— Ce vrei să fac, dragă? Mi-a spus că dacă nu-i iau rochia, nu vine la tribunal.

*

— Tată, am găsit astăzi un ceas de aur.

— Sper că ai procedat ca un om cinstit.

— Da, tată.

— Nădăjduesc că nu ai păstrat ceasul. Nu-i așa?

— Nu, tată.

— Bravo, fiule. Și unde l-ai dus?

— La Muntele de Pietate.

*

— Nicușor, dacă îți faci lecțiile îți dau o sărutare.

— Ca recompensă sau ca pedeapsă?

*

— Sunt foarte necăjit. Nevastă-mea e bolnavă.

— Nu avem voie să vindem băuturi alcoolice militarilor.

— Foarte bine. Atunci dă-mi mie o limonadă și băiatului o drojdie la dorobanț.

— Ce are?

— Nu știu. Are treizeci și nouă grade de temperatură.

— La umbră?

*

— Ionescu Gheorghe, cine a descoperit America?

— Edison, domnule profesor.

— Atunci Cristofor Columb ce a descoperit?

— Cristofor Columb?

— Da.

— Ouăle, domnule profesor.

*

— Faceți-vă milă și pomană.

— Ține doi lei.

— Sărut mâna.

— Ascultă, omule, îți place rachiul?

— Dè.

— Spune!

— Mă rog: e o invitație sau un interogatoriu?

*

— Ești vesel, după cum văd...

— Da. Am și de ce.

— Spune-mi și mie.

— Am inventat ceva fenomenal și mi-am și încercat invenția pe pianul fiicei mele.

— Ce fel de invenție?

— O broască de siguranță care odată închisă, nu o mai poate deschide nimeni.

*

— Ești în doliu?

— Da. A murit soacră-mea aseară.

— Vezi? Și te plângeai mereu că ești ghinionist!

*

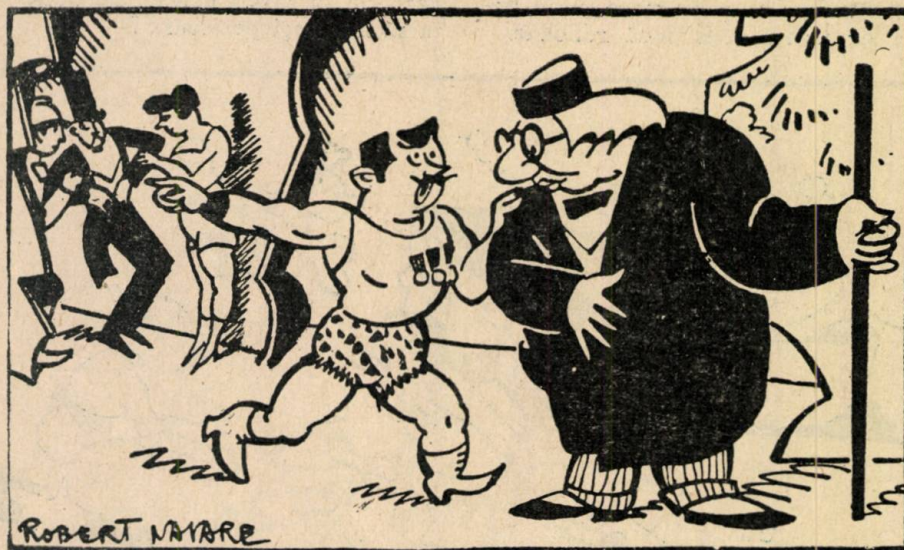
— Cum merg afacerile, Măriș?

— Prost de tot. Dar ale tale?

— Ale mele merg de minune. Clientela mea crește din zi în zi.

— Ce fel de afaceri faci?

— Vând haine pentru copii.

TEATRU DE VARIETAȚI

— Domnule regisor, ventrilogul nu vrea să intre în scenă. Nu poate să vorbească.

— Il doare gâtul?

— Nu. Are colici la stomac.

